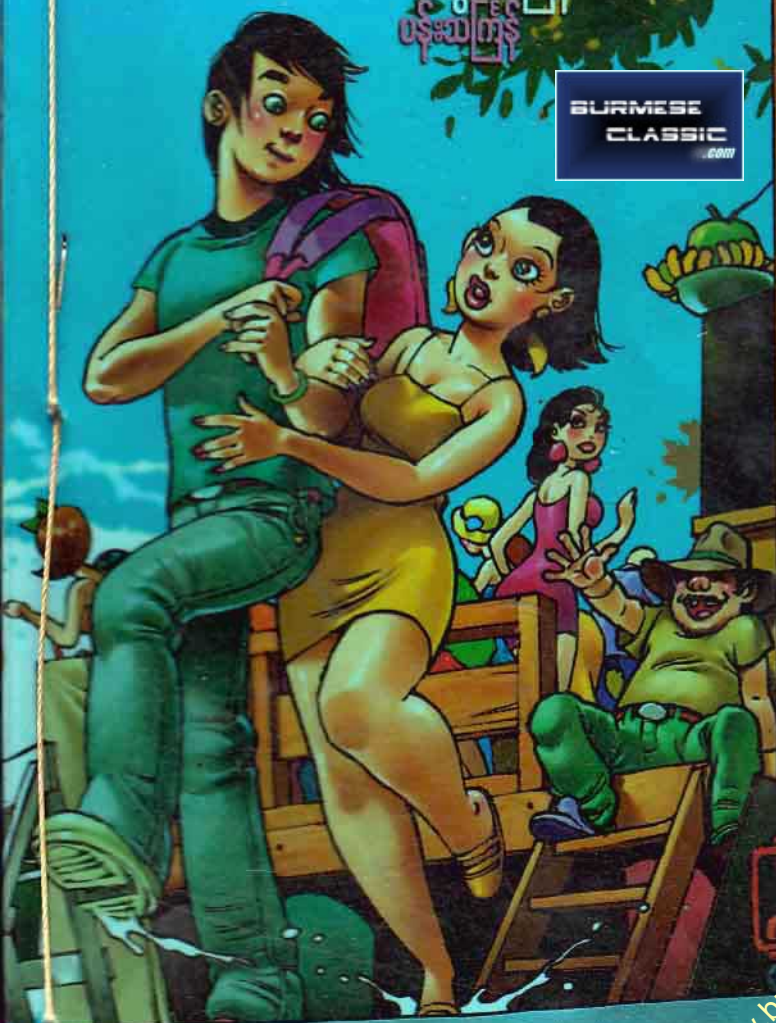

အောင်မြင်စွာ

နှစ်သက်သူ

အလွမ်းသင်္ကြန်
ပန်းသင်္ကြန်

BURMESE
CLASSIC
COM

နတ်ရွာမိုး
အလွမ်းသင်္ကြန် ပန်းသင်္ကြန် / နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၄၊
၀၄၄ - စာ၊ ၀၃၅ * ၂၁ စင်တီ၊

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ မြန်မာ့ရေး အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ (မေလ) အုပ်စု(၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

နတ်ရွာမိုး

www.burmeseclassic.com

အလွမ်းသင်္ကြန် ပန်းသင်္ကြန်

မလွမ်းလောက်ပေမယ့်
ပန်းပိတောက်က တဝဝဝ
လမ်းတစ်လျှောက်ကြွ
ဖျောက်မပြေ
ဟိုတစ်နှစ်နွေ ခြွေတန်စူးဆီက
ရွှေဖူးစာကံတော်တက်လို့
ရေပက်ခံအတွဲလေးမိတယ်
နွေးထွေးဘိသင်္ကြန်
အတွဲလှည့်ပြန်
အသည်းကလီစာ အကုန်အန်ထုတ်ပြီး
ပုံအုပ်ကာ ချစ်ခဲ့ကြတော့
လုပ်ဖွဲ့ပြုလုပ်ညှည သဏ္ဌာန်
ဆုံခွင့်ရတာတောင် နောက်ကျနေလေဟန်
ရွှေသင်္ကြန် ရွှေပိတောက်
ငှရွှေရည် အပျောက်ပျောက်ကယ်နဲ့
သည်မောင်မယ်

BURMESE
CLASSIC

တောင်ကွယ်လို့ နေစွယ်ကျိုးခဲ့လည်း
မောင်မယ်တို့ သွေဖည်မညှိုး
မရိုးမအိနိုင်ပြန်
အလှူအခိုင် ကြိုလှိုင်းလို့ထွေးပိုက်
ရွှေပန်းဆိုင် ကြာမြိုင်ဆိုက်တော့
လိုက်လိုက်ခါထုံထုံသင်းတယ်
ရှင်းသွဲ့ခါသင်္ကြန်...
သြော်...

ဖြစ်ခြင်းဖွဲ့အလှများ
ပျက်ခြင်းရဲ့ဓမ္မတရားဘက်မှာ
တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ရွှေလျား
ပါးလျှော့ပျော်ဝင်
ရေသဘင် အခါသုဉ်းလို့
မမုန်းပဲ ခွဲကြရမယ်
ပုလဲခ ဂေါ်သဇင်
အဖော်မင်လျက် ကြမ္မာဦး
အတာမိုးခေါင်ပြီတဲ့
ပွဲနဒီ အမှောင်ဆင်းတော့
ချစ်တလင်းလည်း ရွှေကာစို
အကဲပိုကြသူတို့
မခွဲလို မစွာဖြစ်တယ်

အသည်းကွဲမြစ်အတွင်း
အဲ့သလို အချစ်နယ်ကျွံရင်း
သင်္ကြန်တွင်းကြည်နူးရိပ်တို့
အိပ်မက်ဆန်ဆန်
ဒီအသိ ဒီစိတ် အစွဲရယ်ကြောင့်
ကြိတ်ခဲကာ စောင့်ကြပြန်
လရာသီ ခါမီကျော့
ပြောင်းပျော့လို့ ပတ်လည်မှန်
အသစ်တစ်ဖန်
သီချင်းသံ တူး...ပို့...တွေနဲ့
ရောက်ခဲ့ရသင်္ကြန်
လွမ်းသဖြန်ဖွဲ့ ဖြေနိုင်ဘူး
ပိတောက်ဒီရေဦးမှာ
ကြည်နူးဖော် ပြန်ရှာဖွေလို့
မြန်ဌာနေ ရိုးရာမပျက်တယ်
တိုးတက်စည်လှုံ
ပြန်ပါနဲ့...နွေတန်ခူး
ရွှေရည်လူး အတာခင်းမှာ
နွေကဗျာ..နွေသီချင်းတွေနဲ့
မင်းပျော်လှည့်ဦး...။ ၊

အခန်း(တစ်)

BURMESE
CLASSIC

“နက်ဖြန် သင်္ကြန်ကျပြီကွ၊ ဟတ်. . ဟား. . ဝူး. .”

ကျွန်တော်ရောက်ရောက်ခြင်း ကြားလိုက်ရတဲ့ မိုးစက်ရဲ့
အသံကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ရင်တွေ အနေအထားမမှန်တော့ပဲ သွေး
ခံကြာတွေပါ ပြောင်းပြန်စီးဆင်းကုန်ပါတယ်။ ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတောင် ကျွန်တော့်စိတ်က မမှတ်မိတော့
သလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ သတိဝင်လာပြီး

မိုးစက်ကို အလန်တကြား မေးမိတယ်။

“ဟုတ်ရဲ့လား မိုးစက်ရာ. . . မင်း ပြက္ခဒိန်လည်း သေချာ ကြည့်စမ်းပါဦး။”

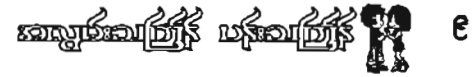
အဲသလို အမောဆွဲသံကြီးနဲ့မေးပြီးမှ တစ်ရှူးဘူးထဲက တစ် ရှူးဘစ်ပိုင်း ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အဖြူရောင်ပေတဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တစ်သျှူးတွေမို့လို့ နည်းနည်းတွန့်သွားပြီးမှ. . . ‘ဟာ မတတ်နိုင်ဘူး ကွာ’လို့တွေးပြီး ယိုသမျှချွေးတွေကို ယိုသမျှ(. . .)လိုပဲ သဘော ထားပြီး နဖူးကနေ စသုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ တစ်သျှူးကို ဖင်မှန်းခေါင်းမှန်း မသိပဲ တင်းခါတလေလည်း သိသိကြီးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်လို သုံးစွဲလာ တာ ကြာပါပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့်လည်း တစ်သျှူးသုံးမယ်ကြံတိုင်း ကျွန် တော်တို့ရဲ့ သန့်စင်ခန်းထဲက တစ်သျှူးလိပ်ကို မျက်လုံးထဲမြင်နေပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီးကို နှမြောမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း မတတ် နိုင်ပါဘူး။

မိုးစက်က သူ့ အိတ်ဆောင်ပြက္ခဒိန်လေးကို အပြေးအလွှား လှန်လှောရှာဖွေပြီး ကျွန်တော့်ဆီ အမောတကောနဲ့ ထုတ်ပြတယ် ခင်ဗျ။

“ဒီမှာကြည့်လေ ဒီနေ့ အကြိုနေ့ကွ. . . မြင်လား၊ သူများ ကုမ္ပဏီတွေ ဒီနေ့ကစပြီး ပိတ်ပြီ၊ ငါတို့ကုမ္ပဏီပဲ ချစ်တီးကျပြီး အလုပ် ဆင်းခိုင်းနေတာ”

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် ပြက္ခဒိန်မကြည့်ဖြစ်တာ

ကြာပါပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ အရာအားလုံး ဘာမှမသိတော့ချင်တာ ပါ။ ဒီကာလအတောအတွင်း၊ အလုပ်လုပ်ခြင်းနဲ့ အိပ်ခြင်းစားခြင်း ဘာလွဲပြီး ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ မတွယ်တာခိုင်းခဲ့ပါဘူး။

မပြုံးဘူး၊ မရယ်ဘူး၊ မပျော်ဘူးဆိုရင် အဲဒါကျွန်တော်ပါပဲ၊ ခုနဲထဲကြည့်မိတိုင်း သုန်မှုန်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာဟာ ကြာလာ ဘာနဲ့အမျှ မွေးရာပါ မျက်နှာကြောသေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာပါတယ်။

အဲသလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲလို့. . . မေးရင် သင်္ကြန်ပွဲတော်ကာလတစ်ခုကို တစ်ရက်ပဲ ပျော်ခွင့်ရပြီးနောက်ပိုင်း ဒီနေ့အချိန်အထိ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို သ ခဘာထားခဲ့လိုက်တာပါ။ စိတ်ခံစားမှု ဖြစ်လာမှာကို အလွန်ကြောက် ခြံ့မိတဲ့ ဒီကာလအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တကယ်ပဲ စက်ရုပ်တစ်ကောင် ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။

စက်ရုပ်လိုသဘောထားပြီး ခိုင်းစေတတ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမျိုးမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်မိတဲ့ ကိုယ့်ကံတရားကိုက ကျေးဇူးတင်စရာပါ။

ခိုင်းသမျှ မငြင်းစတမ်းလုပ်ပြီး. . . အလုပ်ပြီးရင်း အလုပ်ကိုပဲ စိတ်နှစ်ထားတဲ့ကျွန်တော့်ကို ဌာနတွင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ဒီကောင်ရူးသွားပြီလို့ တည့်တည့်ဝေဖန် ပြောဆိုကြပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ရူးနေတာ ပါပဲ။ အချစ်ရူးပါ။ အချစ်ကြောင့် ရူးနေတာကိုတော့ ကျွန်တော်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့အနီးဆုံး. . . အဆောင်

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုတည်းမှာ တစ်ခန်းတည်း အတူငြိုးပြီးနေထိုင်တဲ့ မိုးစက်တောင်
မသိပါဘူး။ မသိလို့လည်း သင်္ကြန်ကျပြီကွလို့ အားရပါးရ ပြောလိုက်
တာပါပဲ။

တကယ်လို့များ မိုးစက်သာ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုသိရင် . .
မနက်ဖြန် အကျနေ့နော် . . ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲလို့ အပျော်တစ်ဝက်
လွှမ်းမိုးနေတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ မေးမှာသေချာပါတယ်။

“နှစ်ဆန်းနှစ်ရက်နေ့မှ ရုံးပြန်ဖွင့်မှာဆိုတော့ ခြောက်ရက်
တောင် အချိန်ရတယ်ကွ၊ ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“အိမ်ပြန်မယ်”

“ဟေ့! . . .”

မေးတဲ့သူရဲ့ အားတက်သရောအသံကိုတောင် အားမနာပဲ
အားမရှိသလို ဖြေလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်အသံကြောင့် မိုးစက် ‘ဟေ့ခနဲ’
တပြီး လေသွားတဲပုံပါ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုလည်း နားမလည်နိုင်သလို
သေချာကြည့်သေးတယ်။ အဲ့ဒီနောက်မှ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သံနဲ့ . .

“မင်း နေရောကောင်းရဲ့လား ခိုင်မြဲ”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဟင်း . . . မင်းရဲ့ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ပုံကြီးကလည်းကွာ၊
သင်္ကြန်လေးရက်လုံး ဘော့စ်က ကားစီစဉ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်၊
မင်း မလိုက်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်းကွာ၊ ငါ အိမ်ပဲပြန်ချင်တယ်”

“စဉ်းစားပါဦး ခိုင်မြဲရာ၊ တစ်ခါတလေ သဘောကောင်းပြီး
ငဲ့နဲ့ကြပေးတဲ့ ဘော့စ်ရဲ့ သဒ္ဒါတရားကြီးကို မနှမြောဘူးလား . .
အောင်ခန့်တို့ကလည်း ရေလည်ကဲမယ်လို့ ကြိုးဝါးထားတာကွ”

“ငါ့အတွက်ပါ ပိုကဲလိုက်ပါကွာ၊ ကဲ . . ငါ ပြန်နှင့်မယ်၊ ဒီည
ဘားနဲ့ပြန်တာပဲ ကောင်းမယ်၊ အိုခေလေ . . မနက်ဖြန်အရောက်
ပြန်မှာဆိုတော့ အဆောင်ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်စရာလေး ရှိသေးတယ်”

“နေဦးလေ ခိုင်မြဲ၊ အောင်ခန့်တို့ ပိတ်ပွဲလုပ်ဖို့ . . ငါးနာရီ
ခန့်လုပ်ထားတယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှပြောမနေတော့ပဲ ထထွက်လာခဲ့လို့ မိုး
ခက် လည်လိမ်ပြီး ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာ သိတယ် . . ။ ဒါပေမယ့်လည်း
ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး လိမ်တွန့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သူငယ်ချင်းကို
နှစ်သိမ့်ဖို့ အကြည့်တစ်ချက်စာတောင် မကျန်တော့တာ ကျွန်တော့်
ထက် ဘယ်သူများ ပိုသိမှာတဲ့လဲ။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

အသန်း(နှစ်)

“**ရေ** မြင်းမ. . .”

ယမင်းခင် ချာခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းခဲခဲကြီးနှင့်. .

“နင်နော်. . ငါမကြိုက်ဘူးလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

“ငါ ကြိုက်တယ်လေဟာ”

“သွားသေလိုက်”

ယမင်းခင် နှုတ်ခမ်းလေးထော်ပြီး ဆက်လျှောက်လို့ ကျွန်

ရန်ကုန်မန္တလေး အမြန်လမ်းမကြီးပေါ် တစ်ရပ်ရပ် ပြေးလွှားနေတဲ့ Express ကားကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဒီလိုလိုက်ပါလာနိုင်လိမ့်မယ်လို့. . လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်အထိ သေချာမှုမရှိသေးပါဘူး။ ခုတော့ သေချာသွားပါပြီ။ မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတိမြေ မန္တလေးမြို့ကို ကျွန်တော်ရောက်တော့မယ်ဆိုတာ သေချာသွားပါပြီ။ ကားပေါ်က ခရီးသည်အားလုံးနီးပါး ယာဉ်မောင်းခန်းနောက်ကျောက တိဗီစကရင်ပေါ်ကို အာရုံစိုက်ပြီး ဇိမ်ကျကျ လိုက်ပါနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ. . .

တော်လည်း တခါခါရယ်ရင်း ဘေးကနေ လိုက်လျှောက်လာတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်တဲ့ စိန်ပန်းရပ်မှာ သူမနဲ့ သက်တူရွယ်တူမှန်သမျှ သူမကို 'ယမင်းမ'လို့ ခေါ်ကြတယ် ပရိသတ်ရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ ခေါ်တာပါ။ ယမင်းမကနေ ရေမြင်းမလို့ ပြောင်းခေါ်တာကတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါ။

ခြံခြင်းကပ်လျက်လည်းဖြစ်၊ သူငယ်တန်းကတည်းက . . ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ အတွဲမပျက်တဲ့ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေမို့လို့ ယမင်းမမှာ သူငယ်ချင်းအယောက်တစ်ရာရှိရင်တောင် ကျွန်တော်က ခံပါတတ် အရင်းနှီးဆုံးလို့ ပြောရမှာပါ။ အဲသလောက်ကို ရင်းတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ပြောင်ရဲတယ် ဆိုပါတော့ . . . ။

“နင် နောက်တစ်ခါ ခေါ်ရဲခေါ်ကြည့်”

“ဟာ . . ငါက ယမင်းမလို့ပဲ ခေါ်တာပါ။ စိတ်လောပြီး အမြန်ခေါ်လိုက်တော့ လျှာလိပ်ပြီး ရေမြင်းမ ဖြစ်သွားတာ”

“တော်တော့ခိုင်မြဲ၊ နင့်ကြောင့် သင်တန်းကအကောင်တွေ ငါ့ကို ရေမြင်းမဆိုပြီး လိုက်စနေပြီ၊ အဲဒါ နင်သိလား”

“ဘာ! . . ဘယ်ကောင်တွေလဲ”

“ဟွန်း . . . အခုမှ လာပြီး”

“မဟုတ်ပါဘူး . . ပြောစမ်းပါ၊ ရေမြင်းမဆိုတာ ငါ့ရဲ့မူပိုင်ပဲ၊ တောက်! . . မနက်ဖြန် ပြစမ်း”

“အပိုတွေ . . နင်ထပ်မခေါ်ရင် ပြီးရော”

ဒါကတော့ ယမင်းခင်ရဲ့ စိတ်ရင်းစကားဆိုတာ ကျွန်တော်

သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ယမင်းခင်ကို ကျွန်တော်သာ စချင်စ နောက်ချင်နောက်မယ်၊ တခြား ဘယ်သူစနောက်တာကိုမှ မကြိုက်ပါဘူး။ အဲဒီအမှုနဲ့ ဘယ်နှပွဲမှန်း မသိတော့တဲ့ ရန်ပွဲတွေလည်း သူမ အလီလီ ကြုံဖူးထားလို့ ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးရိမ်ပြီး အပြောင့်ကွယ်လေး ကွယ်လိုက်တာပါ။

ယမင်းခင်ကလည်း ယမင်းရုပ်ကလေးလို ချစ်စရာကောင်းတော့ မြင်သူတိုင်း ချစ်မက်မူးလို့စိတ်ကလေးနဲ့ စတတ်ကြပါတယ်။ ခင်လို့စတာကို ကျွန်တော် လက်မခံချင်ပေမယ့် နားလည်ပါတယ်။ ငါ့နွယ်လောက်အောင် လုပ်လာရင်တော့ ကျွန်တော် ဆော်တော့တာပါပဲ။ ဒါကို ယမင်းခင် သိနေတော့ကာ ငြိမ်ပြီး တွေဝေသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး စိုးရိမ်လာပုံပါ။

“ငါပြောချင်တာက ငါတို့ချင်းနှစ်ယောက်ထဲ ရှိလို့ကတော့ နင်စချင်သလိုစ ပြဿနာမရှိဘူး ခိုင်မြဲ၊ လူကြားထဲရောက်မှ နင် လုပ်တော့ နောက်ကနေ သံယောင်လိုက်ကုန်ရော၊ အဲဒါကို မကြိုက် နင် နင့်ကိုနင် သတိထားဖို့ပဲလိုတယ်၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ငါ သဘောမပေါက်လို့ မဟုတ်ဘူး ယမင်းမ၊ ငါ့သဘောက နင့်ကို သဘောကျရင် ကြိုက်ရင် . . လိုက်ပြော၊ စာလိုက်ပေး၊ ကိုယ် ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဂုဏ်ရှိရှိ သိက္ခာရှိရှိ ဆက်ဆံ၊ ငါ ဘာမှ ပြောဘူး၊ ဂေါဝါန်ဆိပ်မှာ နင့်ကို လမ်းထဲက ထွန်းဦးဆိုတဲ့ကောင် လိုက်ရွှေ့နေတာ ငါ မြင်နေတွေ့နေတာပဲ၊ ငါ ဘာပြောလဲ၊ ကျောင်း

တုန်းက ထက်ထွန်းကျော် အသေကြိုက်ပြီး အသေလိုက်နေတာ
ငါ ကန့်ကွက်မိလို့လား၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အပျိုလူပျို သဘာဝအ
တိုင်း ရှိနေတာကို ငါဘာမှ ဝင်ပြောစရာ အကန့်မရှိဘူး၊ တစ်ခုပဲ
နင့်ကို စော်ကားသလို အထင်သေးသလို တန်ဖိုးမထားသလို ပုံစံမျိုး
တော့ လာမလုပ်နဲ့၊ ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“အဲ့ဒါဆို နင်ကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုတန်ဖိုးထားလေ”

“ဘာ! . .”

“အေးလေ နင်သာ ငါ့ကိုမနှိမ်ချချင်ရင် ရေမြင်းမလို့ လူ
ကြားထဲမှာ ခေါ်မလား၊ ငါငိုအောင် နင်စပျံမလား၊ နင်ကိုယ်တိုင်ကို
က ငါ့ကိုတန်ဖိုးမထားလို့ သူများစော်ကားတာ ခံနေရတာ . . ရှင်း
နေတာပဲဟာ”

နာနတည့်တည့် ပြောလက်သီးတစ်လုံး ခပ်ပြင်းပြင်းလေး
အကျွေးခံလိုက်ရသလိုမျိုး မွန်ထူပြီး ငြိမ်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူမ
မျက်ခုံးလေး မြှင့်ကာမြင့်ကာ ကြည့်တယ်၊ ဘယ်နှယ်ရှိစ ဆိုတာမျိုး။

ဝန်ခံရရင် အိဆိမ့်သွားပါတယ်။ သူမရဲ့ စကားလက်သီးက
ခွက်တိုင်ဆန်ရဲ့ ခွန်အားမျိုးနဲ့ ထိုးနှက်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ရင်ဘတ်တစ်မြုံ
လုံး ဆတ်ဆတ်ခါထွက်သွားလို့ ကျွန်တော့်မှာ အသက်မှန်မှန်ရှူနိုင်ဖို့
တောင် အတော့်ကို ကြိုးစားနေရတာပါ။

အဲ့ဒီနေ့ကတော့ အဲ့ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော် နောက်
ကောက်ကျ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ရပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ရှုံးနိမ့်မှုကို ကျွန်တော်

ပြန်ရယူနိုင်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား မသိဘူးခင်ဗျ။

ဒီလိုပါ မနက်ခင်း ကျွန်တော်အိမ်ကထွက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း
ရပ်ကွက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်သွားတယ်၊ အဲ့ဒီမှာ
လက်ဖက်ရည်သောက် မုန့်စားရင်း ယမင်းခင် အိမ်ကထွက်လာ
ကို . . စောင့်၊ သူမ ဆိုင်ရှေ့ရောက်မလာခင် လွှက်ရည်ဖိုး . . ရှင်း၊
သူမ ရောက်လာတော့မှ ဆိုင်ကထွက်ပြီး ရပ်ကွက်ထိပ်က ကားမှတ်
တိုင်ဆီ အတူလျှောက်ကြတာလေ၊ ဒါဟာ အဆင်ပြေပြေ လည်ပတ်
နေတဲ့ အခြေအနေလေးတစ်ခုပါ။

ကျွန်တော့် စိတ်အလိုပြည့်မှုအတွက် ဆိုရင်တော့ ဒါကြီးက
သိပ်အဆင်မပြေဘူးခင်ဗျ၊ တကယ်ဆို သူမ ရောက်လာမယ်၊ ကျွန်
တော့်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်မယ်၊ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် လက်ဖက်ရည်ဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်တော်မှာပေးပြီး သူမက သောက်မယ်၊ သင်တန်းကိစ္စ၊ ဘာကိစ္စ၊
ညာကိစ္စ၊ စကားနည်းနည်း ပြောဆိုကြပြီးမှ ကားမှတ်တိုင်ရှိရာ သွား
ကြမယ်လေ။

ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ သွားလာနေကြ
တာ၊ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတဲ့ အခန်းမျိုး၊
အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ အခန်းမျိုးတွေ ကြည့်ကြည့်ဗျာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်တာလောက်ကတော့ မပါမဖြစ် ဇာတ်ဝင်ခန်းလို့တောင် ပြောနိုင်
ပါတယ်။ ခက်တာက ယမင်းခင်ကို ဒီလိုရပ်ကွက်ထဲကဆိုင်မှ မဟုတ်
ဘူး၊ မန္တလေးမှာ တကယ့်ကောင်းပေညွန့်ပေဆိုတဲ့ ဆိုင်ထိုင်ခိုင်း
လည်း မထိုင်ဘူးဗျ၊ ငါ ကျွေးမှာပါဆိုလည်း မရဘူး၊ သူမလည်း အဲ့

သလို ဆိုင်ထိုင်ပြီး ကျွေးမွေးဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးကို မရှိခဲ့တာ ပါ။ သူစေတနာရှိလို့ ကျွေးချင်ရင် . . သူ့ဘာသာဝယ်လာတယ်။ အိမ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းသွားရင်းဖြစ်ဖြစ် ရောစား နင့်အတွက် ဝယ်လာ တယ်ဆိုပြီး ကျွေးတာလေ။

ကျွန်တော်ကတော့ နည်းနည်းစိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့အ ကောင်ပဲ ပြောရမလားမသိဘူး။ ခုလိုချည်း လမ်းကနေဖြတ်ပြီး လိုက် ရမယ့်အစား၊ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာထိုင်ခိုင်း စေချင်တယ်။ သူလျှင်လည်း စောင့်ချင်စောင့်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအလိုပြည့်မှုမျိုးကို သူမနဲ့ ပတ် သက်သမျှ ဘယ်တော့မှမပြည့်ဘူးဆိုတာ တွေးတွက်နေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ ပြည့်ကိုမပြည့်ဘူး . . . စိတ်ချ။

ဒီမနက်အဖို့ ဖြစ်ချင်တော့ ဆိုင်ကို ကျွန်တော်ရောက်သွား ချိန်မှာ ရပ်ကွက်ထဲက ထွန်းဦးတို့ အုန်းသန်းတို့အုပ်စု ထိုင်နေလို့ . . ကျွန်တော်လည်း သူတို့ဝိုင်းမှာ ထိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့ထဲမှာတော့ ထွန်းဦးက သူဌေးသား၊ ငွေသုံးနိုင်တဲ့သူလို့ ပြောရမှာပဲဗျ။ သူ့မိဘ တွေက သံရည်ကျ ပုံလောင်းတဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ ကြီးပွားနေတဲ့ သူတွေပါ။ အုန်းသန်း၊ မောင်တူး၊ ဇေယျတို့ကတော့ သာမန်ပါပဲ။ အုန်းသန်း အဖေဆိုရင် ထွန်းဦးမိဘတွေအလုပ်ရုံမှာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် လေ။ ဆိုတော့ကာ သူဌေးသားထွန်းဦးရဲ့ နောက်လိုက်တွေလို့ အ လွယ်ပြောရမှာပဲဗျ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အုန်းသန်းတို့က ထွန်းဦးကလွဲရင် ကျန်တာဘယ်လောက်ခင်ခင် ခပ်နှိမ်နှိမ် ဆက်ဆံ ချင်ကြတဲ့ ကောင်တွေကိုး။

ကျွန်တော်လည်း သူဌေးသားတော့ မဟုတ်ပေတဲ့ ဒီကောင် တွေထက်တော့ သာပါတယ်။ အဖေရဲ့ ကျောက်သွေးတဲ့လုပ်ငန်း တစ်ခုတည်းနဲ့တင် ကျွန်တော်တို့ သားမိသားစုသုံးယောက် ခူးဗုံ ဆက်ပြီး စားသောက်နေထိုင်လို့ရတဲ့ ဝင်ငွေပါ။ တစ်ခါ အမေက ဒီဘလက်ထက်ကတည်းက ရတနာအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းနဲ့ ခုင်းနှီးလာတဲ့သူဆိုတော့ အခုလည်း တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ကျောက်အ ရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းလေး လုပ်တယ်လေ။ ဆိုတော့ကာ . . အိမ် ကောင်းကောင်းနဲ့လည်း နေနိုင်သလို အိမ်စီးကားလေးလည်း သုံးနိုင် ပါတယ်။ ဒီလိုပြောရတာ ကြွားတယ်ထင်ရင် . . . နားလည်ပေးပါ ဝေခိုသတ်ရယ်။ အမှန်တော့ စိန်နားကပ်ရောင်နဲ့ ပါးပြောင်ချင်နေတဲ့ အုန်းသန်းတို့လူစုကို မခံချင်လို့ ရှင်းပြတာပါ။ အခုပဲကြည့် . . ကျွန် တော်ဝင်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ဇေယျက . . .

“ငါတို့ဝိုင်းက ရှယ်ပဲသောက်တာနော်၊ မင်းက ရိုးရိုးမှာ ဆောက်မယ့်ကောင်ဆိုတော့ ကိုယ့်ပန်းကန်ကိုယ် ကိုင်သောက်ကွာ”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ အုန်းသန်းက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဖင်ထိုင် ခဲ့အလှလေး ချပေးရင်း . .

“ဇေယျရာ ခိုင်မြဲလည်း ငါတို့သူငယ်ချင်းပါပဲကွ၊ ရော့ . . ဆရာ . . ခိုင်မြဲ ဒီခုံလေးမှာ တင်ပြီးသောက်၊ လက်ထဲကိုင်ထားရတော့ သောင်းတာပေါ့”

ပြီးတော့ . . တခါခါ ရယ်ကြတယ်။ ရယ်ရင်းနဲ့ မောင်တူးက ငြိမ်ကျယ်ကျယ်သံလေးနဲ့ မေးတယ်။

“မင်း ကောက်ရိုးပုံလေးရော ခိုင်မြဲ”

“အဟတ်. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား”

ကဲ. . . ပရိသတ် သိတော်မူ ကြားတော်မူတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကောက်ရိုးပုံလေးဆိုတာ ယမင်းခင်ကို ရည်ညွှန်းတာပါ။ ကျွန်တော် ကတော့ ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ ခြင်္သေ့ပေါ့။ (အားနာပါတယ် ခြင်္သေ့ လည်း ကောက်ရိုးမစားဘူးလေ)။ ကျွန်တော်ဘာမှမပြောဘဲ ပြီးနေ လို့ ထွန်းဦးက. . .

“မင်းကိုတော့ အားနာပါတယ်ကွာ၊ ယမင်းခင်ကို ဂေါ်ဝိန် ဆိပ်မှာ ဂိုးပြတ်နဲ့ နှိုးခဲ့ရလို့ ဒီနေ့ကစပြီး ပတ်လည်ပြန်ကစားမလို့ကွာ၊ အဆင်ပြေရင် ဆီမီးတက်မယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါမှ ထပ်ပြီး အဆင်ပြေ ရင် ဖိုင်နယ်ကစားဖို့ စဉ်းစားထားတယ်ကွာ”

“ဒါဆို ခိုင်မြဲက ဘောကောက်ပေါ့၊ အဟတ်ဟတ်”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

တဖြည်းတဖြည်းနဲ့ အန်ချင်စရာကောင်းလာအောင် စော် ကားမှုတွေကြောင့်. . . ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ကုန် အောင်သောက်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့. . . စားပွဲထိုးလှမ်းခေါ်ပြီး တစ် ဝိုင်းလုံး ကျသင့်ငွေကို တွက်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

“ဟ. . . ဘာလုပ်မှာလဲ အားနာစရာကြီးကွာ၊ အဟာ. . . ဟာ. . . အဲသလောက် ကျွတ်ကျနေစရာ မလိုပါဘူး၊ မင်းအတွက် လည်း ထွန်းဦးရှင်းပေးမှာပါ၊ ယမင်းခင်လာရင်သာ ထိုင်ကြည့်ဖူး နေရုံပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော် ထွန်းဦး”

“ဒါပေါ့. . ဒါပေါ့. . ”

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်သည်းခံနိုင်တဲ့ အခြေအ နေတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထွန်းဦးကို လှည့်ကြည့်လိုက် တယ်။

“အပျိုလူပျိုကွာ. . . တကယ်ကြိုက်ရင် လိုက်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲကပါဖို့တော့လိုတယ် ထွန်းဦး၊ အပျော်သက်သက် ဆိုရင်တော့. . . မင်းတို့အားလုံး ခပ်ဝေးဝေးကနေ ငေးနေတာက အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်”

အားလုံးငြိမ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘီလူးညောင့်စူးထားတဲ့ မျက် လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ကြတယ်။ စားတော့ဝါးတော့မလို ကြည့်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ထွန်းဦးက သူ့လူတွေကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီးမှ. . .

“ငါတော့ အာစာမကြေတာ အမှန်ပဲ ခိုင်မြဲ၊ ဂေါ်ဝိန်ဆိပ် မှာတုန်းက ယမင်းခင် ငါ့ကို ဘယ်လိုစော်ကားခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်”

“ဒါကတော့ မိန်းကလေးပဲကွာ၊ အရှက်သိက္ခာအတွက် ကာ ကွယ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ ဒါကို စော်ကားတယ်လို့ ယူဆရင်. . . မင်း သွားပြီး အနှောင့်အယှက်မပေးနဲ့လေ”

ဆိုတော့ကာ ဖုန်းသန်းက. . .

“နေပါဦး ခိုင်မြဲ၊ မင်းနဲ့ ယမင်းခင် ပတ်သက်နေသလား”

“ငါ တန်ဖိုးထားစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့ကွာ

ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွတ်. . . အာရုံပဲကွာ”

အုန်းသန်းအမူအရာက လိုအပ်ရင်ဖွဲ့မယ်ဆိုတဲ့ပုံမျိုး ဖမ်းလိုက်လို့ ထွန်းဦး တစ်ကြိုးတက်လာပြီး. . .

“ကောင်းပြီလေ ဒါက မင်းကိစ္စပါ။ မင်းဘာသာ ပါးစပ်ထဲပဲ ငုံထားထား။ ငါကတော့ ပီကေလိုပဲ ဝါးချင်တယ်။ ဂေါ်ဝီနီမှာ ပေးခဲ့ရတဲ့ ပါးတစ်ဖက်အတွက် အနမ်းတစ်ချက်နဲ့ ပြန်ဖြေသိမ့်ချင်တယ်။ အဲ့ဒါကို ငါ ဒီနေ့စမယ်ကွာ၊ ပေါက်တယ်နော် ခိုင်မြဲ”

“ဖြစ်ပါတယ် မင်းအလုပ် မင်းလုပ်တာပဲ၊ ငါ့အလုပ်ကတော့ ယမင်းခင်ကို ထိပါးလာသူမှန်သမျှ. . . ဆောရီး. . . စော်ကားလိုစိတ် ချိုးရုံသက်သက် ဖန်တီးလိုစိတ်နဲ့ ကပ်လာသူမှန်သမျှ ခွေးရိုက်သလို ရိုက်ထုတ်ရုံပေါ့ကွာ. . . ဟုတ်ပြီလား၊ ဟိုးမှာ. . . ယမင်းခင် လာနေပြီ အပျင်းပြေပဲဖြစ်ဖြစ် အတည်ပဲဖြစ်ဖြစ် စမ်းချင်တဲ့သူ စမ်းကြည့်ကွာ”

ပြောပြီး ကျွန်တော်အဲ့ဒီဝိုင်းကနေ ထွက်လာခဲ့ရင်း. . . ကျွန်တော်ထိုင်ခဲ့တဲ့ သစ်သားခုံပုလေးပါ ဆွဲယူလာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးမှ အဝင်ဝစားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ ထွန်းဦးတို့လေးယောက် ခေါင်းချင်းတစ်ချက်ဆိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းပေါ်မှာ ရပ်စောင့်နေကြတယ်လေ။

အဟတ်ဟတ်. . . ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်လက်စကို သိသိကြီးနဲ့ သွေးတိုးစမ်းပြီလို့ နားလည်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ချင်းခင်နေကြတာကိုထောက်ပြီး ဒီကောင် တကယ်မလုပ်လောက်ပါဘူး

ကွာလို့ တွက်ထားကြတဲ့ပုံပါ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ယမင်းခင်ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာတော့ ဟိုကောင်တွေထဲက ထွန်းဦး လမ်းပေါ်တက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခုံကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲကထွက်လာလို့ ယမင်းခင် အခြေအနေအားလုံး နားလည်သွားပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို ယိမ်းကာ လျှောက်လာရင်း. . .

“ခိုင်မြဲ”

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွန်းဦးကို ကြည့်ပြီး. . .

“လုပ်လေ. . . ထွန်းဦး ယမင်းခင် ရောက်လာပြီလေ၊ ငါ့စကားက ကုန်ပြီနော်၊ ဒါ. . . ငါတန်ဖိုးထားတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ ကဲမင်းကြိုက်တာလုပ်”

ထွန်းဦး ကျွန်တော့်လက်ထဲ တဆဆာဖြစ်နေတဲ့ ခုံကိုကြည့်ပြီး သူ့လူတွေကို အားကိုးသလို လှည့်ကြည့်တယ်။ ဘယ်သူမှ မလှုပ်လို့ ရှက်မွန်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ နောက်ဆုတ်သွားတော့တယ်။

“လာ. . . လာ. . . ခိုင်မြဲ၊ အဲဒီခုံ ငါ့ကိုပေး”

ကျွန်တော် မပေးလို့ ယမင်းခင် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ အတင်းဆွဲသွင်းပါတော့တယ်။ ဆိုင်ထဲကလူတွေလည်း ပွဲကောင်းပြီဆိုတဲ့အထင်နဲ့ ခေါင်းထောင်လည်ထောင်ဖြစ်ကာ လှမ်းကြည့်နေကြတုန်း ပွဲမကောင်းတော့လို့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်သွားကြတယ်။

ယမင်းခင်က နီးရာစားပွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းရင်း ကျွန်တော့်လက်

ထဲကခုံကို ဆွဲယူပြီး ချထားလိုက်ပါတယ်။

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ရန်ဖြစ်တာ ငါမကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ငါလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ နင့်ကို ဘယ်သူမှ မစော်ကားရင် ငါလည်း ဘာမှဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“အခု အဲဒီကောင်က ဘာတဲ့လဲ”

“နင့်ဆီက ဂေါ်ဝိန်ကြွေးကို ပြန်လိုချင်တယ်ပေါ့ဟာ အဲဒါပါ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ညနေကျမှ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ သွားတိုင်ပြီး ငါခေါ်ရှင်းမယ်၊ နင် ဘာပြဿနာမှ မလုပ်နဲ့”

လှမ်းကြည့်တော့ ဟိုကောင်တွေလေးယောက် လမ်းထိပ်ဖက် ထွက်သွားကြလို့ ယမင်းခင်က စိတ်မချနိုင်သေးတဲ့ဟန်နဲ့။

“ဟိုကောင်တွေ လမ်းထိပ်ကစောင့်ပြီး ပြဿနာလုပ်ချင်လုပ်နိုင်တယ် ခိုင်မြဲ၊ သူတို့အလုပ်ရုံနား နီးသွားတော့ ဂန်ကျယ်ချင်ကျယ်မှာ၊ နင်လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးပလား မသောက်ရသေးရင် မှာလိုက်၊ ငါ့အတွက် ကော်ဖီမှာပေး”

ကျွန်တော်မှာပေးလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း နောက်တစ်ခွက်ထပ်သောက်ဖို့ မှာလိုက်တယ်၊ တစ်သက်မှာတစ်ခါ သူမနဲ့ အခုလို အတူဆိုင်ထိုင်ခွင့် ရလိုက်လို့ ရင်ထဲကဒေါသတွေတောင် အေးခဲစ ပြုလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာလဲ သူမက ရှက်ရွံ့သလို မျက်နှာလေးနဲ့...

“စောစောက နင် ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ငါ တန်ဖိုးထားတဲ့

ကောင်မလေးပဲတဲ့ ဟုတ်လား၊ အဟင်းဟင်း. . ကြားရတာ အရသာရှိလိုက်တာ၊ တစ်ခွန်းလောက် ထပ်ပြောပါဦးလား ငါကြားချင်လို့”

ကျွန်တော် မျက်နှာသေကြီးနဲ့ အကြည့်လွှဲထားလို့. . .

“ဟဲ့! . . လုပ်ပါဦး နောက်တစ်ခါလောက်”

“တော်ပါဟာ. . ပြောမှသိ၊ ထိမှနာ၊ သာမှနေ၊ သေမှခင်၊ ဤလေးအင်၊ လူတွင်မရှိရတဲ့၊ ပြောမှသိတဲ့လူကို ထပ်ပြောပြလည်း အပိုပဲ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့. . ဟွန်း. . ငါက ဦးစားပေးလို့ နင် ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့”

သူမ ရှက်ကန်ကန်ပြီး နှုတ်ခမ်းထော်သွားတာကို ကျွန်တော် မြင်ရတော့ မနေနိုင်ပဲ ပြုံးမိတယ်။ ဒီကောင်မလေး ဒေါသထွက်ရင် သိပ်ချစ်စရာကောင်းမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တိုးတိုးလေး ဝန်ခံမယ်ဗျ. . . ။

“ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိဘူး၊ နောက်တစ်ခါဆို ကျီးထိုးထိုး ခွေးစားစား ပစ်ကိုထားဦးမယ်”

“ထားပေါ့၊ ငါက ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

“ကု. . ကလု. . အဟွတ်. . အဟွတ်”

ရင်ထဲကမပါတဲ့ စကားတွေပြောပြီး ရင်ထဲရောက်အောင် ဇွတ်မျိုချတဲ့ကော်ဖီတွေ သီးကုန်တော့ စိုးရိမ်တကြီး ရေနွေးငွေ့ပေး၊ တစ်ရှူးနှိုက်ယူပေးရတာဟာ ကျွန်တော်ပါ၊ ဒီလောက် ဂရုစိုက်ပေးလည်း မျက်စောင်းအထိုးခံရတာဟာ ကျွန်တော်ပါ၊ အဲသလို ဂရု

စိုက်ပေးမှုကို သူမကိုယ်တိုင် သိသိကြီးနဲ့ တမင်ပြောဆိုနေသမျှကို စိတ်မနာနိုင်တာလည်း ကျွန်တော်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမနက်မှာ ကျွန်တော်သာမရှိရင် သူမအတွက် အရှက်မကွဲလျှင်တောင် အနည်းဆုံး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ တစ်ခုခုကြုံရတော့မှာ သူမသေချာသိသွားတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်ကို တန်ဖိုးမထားဘူးလို့ပြောတဲ့ စကားက သူမနှုတ်ကျွံခဲ့တယ်ဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင် သိရှိသွားပါတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ ကျွန်တော် စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်တော့ သူမက...

“နေ... နေ... ငါပေးမယ်၊ ဒါ ကျေးဇူးဆပ်တာ”
အဲ့သလိုပါ ပရိသတ်... :

၆ ၆ ၆ ၆

ထွန်းဦးအကြောင်း ပြောရရင်တော့ ဒီကောင် ရေနင်သလိုနင်ပြီး ဝမ်းချုပ်သလိုကို ချုပ်သွားတာ... နေမထိ ထိုင်မသာပေါ့။ သူ့အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပေါ်မှာ သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့ အတူရှိနေပေမယ့် သူကတော့... တောက်... တခေါက်ခေါက်လုပ်ရင်း မကြာခဏဆိုသလို တဟင်းဟင်း ပင့်သက်ချရင်း ချာချာလည်အောင် လမ်းပတ်လျှောက်နေတာလေ။ ဒါကိုထိုင်ပြီး တိုင်ငိုင် လိုက်ကြည့်နေကြတဲ့ အုန်းသန်းတို့ထဲက မောင်တူးက...

“မင်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး ထွန်းဦးရာ၊ ကဲ... အခု မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲ... ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ငါ ဒီကောင့်ကို သတ်ချင်တယ်”

မောင်တူး ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။

“အိုခေ... ငါ အခု သွားသတ်ပေးမယ်၊ အဲ့ဒါဆို မင်းကျေနပ်မလား”

ထွန်းဦး ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်ပြီး . . ချာခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ မောင်တူးက ပုသိမ်ကြီးဘက်ကနေ တမြန်နှစ်ကမှ ပြောင်းလာတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ခိုင်မြဲအပေါ်မှာ သူတို့လောက် ရင်းနှီးမှုမရှိတာ သေချာတယ်လေ။ ဆိုတော့ကာ ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်ချင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိဘူးမဟုတ်လား။

ခိုင်မြဲအပေါ်မှာ သူ ဘယ်လောက်ပဲ မကျေနပ်ဘူး ဆိုပေတဲ့ သတ်ပစ်လောက်တဲ့အထိတော့ မလုပ်နိုင်တာ အမှန်ပဲ။ လုပ်လည်း မလုပ်ရဲတာပါ။ ပြီးတော့ ယမင်းခင်ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူဆော့၊ အတူကြီးပြင်းပြီး ကိုးတန်းအထိ အတူကျောင်းတက်လာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အဲ့ဒါကြောင့် . . ထွန်းဦးရင်ထဲ တင်းကျပ်နေတာကို တစ်ရစ်နှစ်ရစ်လောက် လျှော့ပစ်တယ်ထင်ပါတယ်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရာကနေ အုန်းသန်းတို့ဘေးနား ခြေပစ်ထိုင်ချပြီး . .

“သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် တင်းနေပေမယ့် . . . အဲ့သလောက်ထိတော့ လုပ်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင် ငါ့ကိစ္စ ဝင်မရှုပ်ရဲ့လောက်ဆို ရပြီ၊ အဲ့ဒါကို မင်း ဘယ်လိုတားဆီးပေးနိုင်မလဲ”

“ခြေထောက် ရိုက်ချိုးလိုက်ကွာ၊ ဒါဆို အနည်းဆုံး တစ်လလောက်တော့ ငြိမ်သွားမယ်”

အုန်းသန်းရဲ့ အကြံဉာဏ်ပါ။ အဲ့ဒါကို ထွန်းဦးက . .

“ဒါဆိုလည်း မင်းလုပ်လေ”

“အဲ့ . . အဟဲဟဲဟဲ ဒီကောင်က သိုင်း . . သိုင်းတွေ ဂျှိုတွေ

တတ်တယ်ကွ၊ ငါ . . ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ”

“အဲ့ဒါဆို မင်းတို့သုံးယောက်စလုံးသွားကွာ၊ ဒီကောင် ခြေထောက်ကျိုးသွားရင် ဆေးဘိုး ငါ အကုန်အကျခံမယ်၊ မင်းတို့ကိုလည်း တစ်သိန်းစီ ဘောက်ဆူးချမယ်”

“တကယ်လား”

ဇေယျထုခုန်ပြီး အုန်းသန်းကို ဆွဲထူတယ်။

“ကဲ . . အုန်းသန်း၊ ငါ့မှာ နည်းလမ်းရှိတယ်၊ ဒီကောင် နှစ်ရက်အတွင်း ဦးချပေါ်မရောက်ရင် ကြိုက်သလိုပြော”

ဇေယျစကားကြောင့် ထွန်းဦးလည်း အတော်အားတက်သွားပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ ခါတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“ရော့ကွာ၊ ဒါ . . မင်းသုံးယောက်အတွက် စရန်ငွေတစ်သိန်း၊ အလုပ်ပြီးရင် နှစ်သိန်းထပ်ပေးမယ်”

ပြောပြီး ငါးထောင်တန် အခေါက်လိုက် ချပေးတော့ အုန်းသန်းနဲ့ဇေယျ လူကောက်ကြလို့ ခေါင်းချင်းဆောင့်ပြီး ဖင်ထိုင်ကြတုန်ကြတယ်။ မောင်တူး ဝင်ကောက်ယူပြီး မြက်ခင်းပေါ်ကနေ ဆင်းသွားပါတော့တယ်။

“ဟ . . ဟ . . မောင်တူး နေဦးလေ၊ ငါတို့ကို စောင့်ဦးလေကွာ”

လူတစ်ယောက်ကပြောတယ်။

“မသိကိန်းနှစ်လုံးပေါင်းခြင်းဟာ အချစ်ဖြစ်တယ်”တဲ့။

ဘာကြောင့်လဲလို့မေးကြည့်တော့

“ကျွန်တော်တို့လင်မယားက

မိဘတွေပေးစားလို့

ချစ်သွားကြတာ”တဲ့...။

အံ့စရာပဲ။

အခန်း(သုံး)

၃

နေ့ သင်တန်းနားရက်ဖြစ်လို့ သူမ ခြံထဲဆင်းပြီး အလှူ
ခန်းအိုးတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ခြံထဲကို ကားတစ်စီး မောင်းဝင်
လာတာကို တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အနက်ရောင်
ဓရာခိုမို့လို့ သူမစိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါတော့ ဖြစ်လိုက်ပါသေးတယ်။
ဒါပေမယ့်လည်း ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာဘဝနဲ့ ရာထူးသက်
တမ်း ရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဖေဖေဆီကို လုပ်ငန်းခွင်ဧည့်သည်တွေ ဖေဖေ

တပည့်တွေ ဒီလိုပဲ မကြာခဏလာနေကြဆိုတော့ကား. . ဖေဖေ
 ဧည့်သည်ပဲ ဆိုတဲ့အသိနဲ့ သူမအလုပ် သူမဆက်လုပ်လိုက်တယ်။
 သူမအတွက် ပညာရပ်တွေ ဘာသာရပ်တွေကလွဲရင် ဝါသနာအကြီး
 ဆုံးကတော့ အလှပန်းစိုက်ပျိုးရတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ အဲဒါကြောင့်. .
 Botany နဲ့ ကျောင်းပြီးတာလားလို့တောင် မေးရမလို့ပါ။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ခြံထဲကို ကျွန်တော်လျှောက်ဝင်လာတာ
 သူမ မြင်ပြန်တယ်. . ခင်ဗျ။

“ဟဲ့. . ခိုင်မြို့. . ငါ ဒီမှာ”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြေဆွေးတွေနဲ့ မည်းတူးပေပွနေတဲ့
 လက်အိတ်ကို လက်အိတ်စွပ်ထားတဲ့ တခြားတစ်ဖက်နဲ့ အဖျားက
 နေ ကိုင်ချွတ်ပြီး. . အထဲက ဖြူသန့်ပြီး ထွက်လာတဲ့လက်ကလေးနဲ့
 နဖူးက ဆံနွယ်စတွေကို နားရွက်နောက်နားအထိ သိမ်းတင်လိုက်
 တယ်။

“ပြောတော့ အသန့်ကြိုက်တယ်နဲ့၊ လုပ်လိုက်ရင် ညစ်တီး
 ညစ်ပတ်”

“ဟဲ့. . အပင်တွေ ကိုင်နေတာ ပေမှာပေါ့၊ ဒီမှာ မမြင်ဘူး
 လား. . လက်အိတ်”

“ဦးလေးကျော်ရော ရုံးသွားပြီလား”

“ရှိတယ် ဧည့်သည်လည်း ရောက်နေတယ်၊ နင်အခု ဘယ်
 ကလာတာလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလား”

“ဘာလဲ ဟိုကောင်တွေ အခြေအနေ မေးမလို့လား”

“အေးပေါ့ ငါက ရပ်ကွက်ရုံးသွားတိုင်မယ်ဆိုတာကို ဖေဖေ
 ရော မေမေကပါ လူကြီးချင်း မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ သူတို့
 ဘာသာပဲ လူကြီးတွေကို ပြောလိုက်မယ်တဲ့လေ”

“အေး. . ပြီးတာပဲ”

“နင် ပြီးမယ်ထင်လို့လား”

“မပြီးလည်း တီးလွှတ်ရုံပေါ့ဟာ”

“ကျွတ်. . . ငါ အဲသလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ပြောနေတာဟဲ့
 သောကောင်ရဲ့၊ နင့်မှာ တစ်ဆိတ်ရှိ ရိုက်မယ်နှက်မယ်နဲ့၊ ငါ တကယ်
 စိတ်ရှုပ်တယ် သိလား”

“အဲဒါ နင်လှနေလို့၊ နင်သာရုပ်ဆိုးရင် ငါလည်း စိတ်အေး
 တယ်”

“ဟင်း. . လာပြီးတော့. . . ဟိုးကအိုးတွေ ရွှေပေး”

ကျွန်တော်သိပါတယ်. . ရောက်လာရင် ပန်းအိုးတွေ ဟိုရွှေ
 အိုးလုပ်ခိုင်းတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကလည်း အဲသလို အခိုင်း
 ခံချင်လို့ကို ရောက်အောင်လာတာပဲ တော့ လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“နင့်ခြံထဲမှာ နှင်းဆီကလွဲပြီး ကျန်တာ စိုက်လို့မရဘူးလား၊
 ဥပမာ သစ်ခွတို့ ဘာတို့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မရတာ လေးတယ်ဟ”

“အဟိ. . ဟိ. . ဟိ. . နင် ဗလကောင်းတာ ငါ့ကြောင့်.
 ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်၊ ဟဲ့. . ဟိုးကအိုးကြီး မ၊ပေးဦးလေ”

“နေပါဦးဟာ. . ခဏလောက် နားပရစေဦး”

“အမလေး. . ဒါလေးလုပ်ပေးရတာများ”

ကျွန်တော် နှင်းဆီအိုးလေးတွေဘေးမှာ ထိုင်ချရင်း. . .
ဝါလူးလူးလေးပွင့်နေတဲ့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ရိုးတံကနေ လှမ်းကိုင်
ပြီး. . .

“နင့်ခြံထဲမှာ နှင်းဆီကတော့ ရောင်စုံပဲ၊ နင် ဘယ်အရောင်
ကို အချစ်ဆုံးလဲ”

“အခု နင်ကိုင်ထားတဲ့ အရောင်ပေါ့”

သူမ စကားဆုံးတာနဲ့ ကျွန်တော်အသာ ကုန်းရုန်းထပြီး. .
နှင်းဆီဝါလေးကို ရှူးခနဲနေအောင် နမ်းမွှေးပစ်လိုက်တယ်။ လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ သူမ မျက်နှာလေး ရဲခနဲပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ. . ကျွန်
တော် နှင်းဆီကိုနမ်းတာ သူမ ပါးကလေး ဘာကြောင့်ရဲတွတ်သွား
တာလဲ။ ကျွန်တော်ရလိုက်တဲ့ ရနံ့သင်းသင်းလေးက နှင်းဆီရနံ့ရော
ဟုတ်ရဲ့လား၊ သူမမပါးပြင် ရနံ့လေးလား။ အဲသလိုတွေ့မိမှ ကျွန်
တော်ရင်တွေ ဒုတ်ခနဲ မြည်လာပြီး ကိုင်ထားတဲ့ ပန်းကိုလည်း လန့်
ကာလွှတ်ပေးမိလိုက်တယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ သူမ အယောင်ယောင်
အနနနနဲ့ လက်အိတ်မစွပ်တဲ့လက်နဲ့ ပန်းအိုးတွေထဲက မြေဆွေးတွေ
ထိုးနှိုက်ထိုးဖွ လုပ်ကုန်ပါတော့တယ်။

“အား. . .”

“ဟင်! . . ယမင်းမ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ့လက် စူးသွားပြီ”

“မှန်း. . ပြစမ်း”

သူမ မပြဘဲ သူ့လက်ကို နောက်ပြန်ဝှက်ပစ်တယ်လေ၊ ပြီးမှ
တစ်ခါ ပြန်ထုတ်ကြည့်ပြီး. . တစ်ခါ ပြန်ဝှက်တယ်။ တကယ် စူးစူး
သွားတာပါ။ ရဲရဲနီနေတဲ့သွေးစကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတာပါ။

“နင် အဆိပ်တက်လိမ့်မယ်၊ သွေးညစ်ထုတ်ပစ်လိုက်၊ လက်
တလည်း ညစ်ပတ်နေတာနဲ့ မေးခိုင်ပိုးဝင်ရင် ဒုက္ခဟ၊ ခဏလေး
ငါ ရေပိုက်သွားယူပေးမယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်မသိတဲ့လူတစ်ယောက် သူမအနီး
ရောက်လာတယ်။ လူကတော့ လူချောခင်ဗျ၊ အရပ်ကြီးကလည်း
ကျွန်တော့်ထက်တောင် ရှည်မလားပဲ။ ကျွန်စောလောက် ကြည့်မ
ကောင်းပေမယ့် အဲသလို ခပ်ဆင်ဆင် ရုပ်မျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် ယမင်းမ
တတော့ သိတဲ့ပုံပါပဲ။

“ဦး. . ဦး. . လွင်”

“အေးကွ. . ”

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“အဟင်းဟင်း. . အမှန်တော့ ပြီးခဲ့တဲ့လက ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ
ယမင်းလေးရဲ့ ဆိုးလ်က သူငယ်ချင်းတွေက ဟာပိုင်ရီဘက် အမှတ်
တရ ခရီးသွားချင်သေးတယ်ဆိုလို့ သွားလိုက်ရတာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်
လောက်ကမှ ပြန်ရောက်တယ်၊ ယမင်းလေးအတွက် လက်ဆောင်
တွေ အများကြီးပါတယ်နော်”

“ဟယ်. . တကယ်”

သူမ ပျော်ပြီး လှည့်ပြေးမယ်လုပ်လို့. . .

“ယမင်းမ နင် လက်ဆေးဦးလေ၊ မေးခိုင်ပိုးဝင်ရင် မချောင်ဘူးနော်”

“ဟင်. . . ဟုတ်လား၊ ယမင်းလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆူးစူးသွားတာပါ”

“ဟာ. . . ပြစ်မီး ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာပါ နည်းနည်းလေး”

ကျွန်တော်က ပြဆိုတော့ မပြဘဲ. . . ဟိုလူကျမှ ထုတ်ပြတဲ့ ရေမြင်းမကို ကျွန်တော် နည်းနည်းတင်းသွားတယ်။

“ဟာ. . . သွေးတွေ မနည်းပါလား၊ ယမင်းလေးရဲ့၊ စူးရုံမှ မဟုတ်တာ၊ ဆူးနဲ့ ထိုးခဲ့သွားတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်ကွ မြေဆွေးတွေက မေးခိုင်ပိုးဝင်ဖို့ အနီးစပ်ဆုံးပဲ၊ မှန်း. . . ခဏလေး”

“ဟာ. . . ဦး. . . ဦးလွင်”

သူမ ရုန်းလိုက်တဲ့ကြားက ဦးလွင်ဆိုတဲ့လူရဲ့ သန်မာတဲ့ လက်ထဲ ပျော့နွဲ့ပါသွားပြီး ဆူးခွဲထားတဲ့ သူမ လက်ချောင်းလေးကို သူ့ပါးစပ်ထဲ ပလွတ်ခနဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါတယ်။ မည်းသည်းနေတဲ့ မြေဆွေးအရသာနဲ့ ငန့်ကျိကျိ သွေးအရသာပေါင်းပြီး ဂျှစ်လို စုပ်ယူနေတဲ့ ဦးလွင်ကို သူမ ရှုံ့မဲ့မဲ့ မော့ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ဦးလွင်က စုပ်ယူထားသမျှ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး သူမလက်ကို လွှတ်မပေးတော့ပဲ အိမ်ဘက်ဆွဲခေါ်သွားပါတော့တယ်။

သူမ ရှက်တာလား၊ အားနာတာလား မသိတဲ့ မျက်လုံးမိုးနဲ့

ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်ပါသေးတယ်၊ ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို ခေါင်းနဲ့ဆတ်ပြလိုက်ပြီး ရွှေပေးဖို့ကျန်နေတဲ့ ပန်းအိုးတွေ ရွှေပြီးတဲ့အထိ သူမပြန်ထွက်မလာလို့. . . ကျွန်တော်ပဲ ခြံထဲက ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။

တစ်ခုပါပဲ၊ အဲ့ဒီ. . . ဦးလွင်ဆိုတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ။ သူမနဲ့ ဘယ်တုန်းကသိပြီး ဘယ်လိုပတ်သက်ကြလဲ ဆိုတာပါ. . . ။

အဲ့ဒါလေးပဲ ခေါင်းထဲမှာ ပလုံစီနေတာ. . . ။

၆ ၆ ၆ ၆

ထွန်းဦးဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး ထွက်လာကြတဲ့ အုန်းသန်းတို့ သုံးယောက် ထုံးစံအတိုင်း ဘီယာဆိုင်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ စိတစ်ခွက် . . ဝိနွစ်ပက်စီနဲ့ ရီတီတီဖြစ်လာမှ မောင်တူးက . . .

“ဒီကောင်က တကယ်လက်ယဉ်လို့လား အုန်းသန်း”

“အာ . . ယဉ်တာတော့ ရှယ်ယဉ်တာ မောင်တူး၊ အေးလေမင်းက ရပ်ကွက်ထဲရောက်တာ မကြာသေးတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ငါတို့က ဒီကောင်ကို ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ခွေးလို့ ပြောတာ အလကားမဟုတ်ဘူး . . တကယ်ဖဲ့တာ၊ သူလည်းမလိုက်ဘူး သူများလည်း အကပ်မခံဘူးကွ”

“ဟိုနေ့ကပြောတော့ သူတန်ဖိုးထားတဲ့ ကောင်မလေးဆို”

“ပဏ္ဏာပါကွာ၊ ကောင်မလေးရောက်လာလို့ ပဏ္ဏာယူတာ

ထို့! . . ”

“အေးလေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဟရောင်ဇေယျ”

“ဘာလဲ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းမှာ နည်းလမ်းရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဇေယျက ခွက်ထဲမှ ဘီယာလက်ကျန်လေး အဆုံးသတ်ပစ်

လိုက်ပြီးမှ . . .

“ဒီလိုကွ . . . ငါ့ဦးလေးတစ်ယောက်က သူ့ထောင်ထားတဲ့ ကြွက်ထောင်ချောက်ကို သူပြန်နင်းမိလို့ ခြေချောင်းလေးတွေ ပုပ်တုန်ပြီး နောက်တော့ ဒူးခေါင်းကနေ ဖြုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရတယ်၊ ဒီကောင်ကိုလည်း ကြွက်ထောင်ခြောက် ဆယ်ခုလောက် ချထောင်”

“တော် . . တော် . . ဇေယျ . . ခွီးမှပဲ”

“အာ . . တစ်ခါတစ်ရံမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တဲ့ နည်းလမ်းလေးတွေက အချို့ကြီး မိတတ်တယ်ကွ”

မောင်တူး စိတ်ညစ်သွားပြီး ခေါင်းကုတ်ကာ နောက်တစ်ဖျား ထပ်မှာလိုက်တယ်။

“မှတ်ထားဇေယျ လူကောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ လူဆိုးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်သူတဲ့တာဝန်ကို အဆုံးထိလုပ်နိုင်တဲ့ ကတိသတ္တိရှိရတယ်၊ ဒီည ဒီကောင် ဆိုင်ကိုရောက်လာရင် အပြန်မှာ ငါဖြုတ်မယ်”

“ဟာ . . ”

ဇေယျနဲ့ အုန်းသန်းတို့ ဟာခနဲတောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုယ်နှိန်ပြန်သတ်ကြတယ်။

အဲဒီနောက် အုန်းသန်းက . . .

“ငါ တစ်ခုတော့ အကြံပေးချင်တယ်”

“ဘာလဲ . . ပြော”

“ငါတို့ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တာမျိုး ရှောင်ပြီး သံတမန်နည်းနဲ့ ခိုင်မြဲကို ညှိရင်ကော”

“လာပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ဒီကောင်က ရိုးရိုးသားသားဆိုတာ မျိုးကို လက်ခံတယ်ဆိုတော့ ဥပါယ်တံမျဉ်နည်းပေါ့ကွာ၊ အမှန်တော့ ထွန်းဦးက တကယ်ချစ်တာ ဘာညာပေါ့ကွာ . . . ဘယ့်နှယ်လဲ”

မောင်တူး ခေါင်းကုတ်ပြန်တယ်။ ဘီယာရောက်လာတဲ့အတွက် တဝှပ်ဝှပ်နဲ့ ယူမော့တယ်။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ သံတမန်နည်းက အဆင်ပြေမယ်လို့ မင်းထင်လား”

“လုပ်ကြည့်ရမှာပေါ့ဟ၊ မရတော့လည်း မရသလိုပေါ့”

“အေးကွာ ခိုင်မြဲဆိုတာလည်း အမှန်တော့ ငါတို့ ဘော်ဒါ အရင်းကြီးတွေပါပဲ၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံး ဆွေးနွေးကြည့်တာ ပိုကောင်းပါတယ်”

ဇေယျကပါ ဝင်ထောက်ခံပေးလို့ မောင်တူး ပင့်သက်ချက်တယ်။

“အေးလေ . . . ပိုက်ဆံလည်း ယူထားပြီဆိုတော့ တာဝန်ကျေရမှာပဲ”

“ကဲ . . . အောင်ရမယ်၊ ခိုးယားစ် . . .”

အဲဒါနဲ့ ကိုယ့်ဖန်ခွက်ကိုယ် ကိုင်မြှောက်လိုက်ကြတယ်။

ချစ်သူရဲ့ကိုယ်သင်းနဲ့ကြောင့်
အထိတ်တလန့် ဖြစ်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
ဗျူးကြည့်တယ်။
“ချစ်သူရဲ့ကိုယ်နဲ့ကြောင့်များ လန့်ရတယ်လို့ဗျာ”
ဆိုတော့ကာ...
သူက ပြောတယ်။
“ခင်ဗျား ဘာသိလဲ...သူက
မွေးကတည်းက
တစ်ခါပဲ ရေချိုးဖူးတယ်။
အဲ့ဒါတောင်
ဝမ်းဆွဲဆရာမက
ချိုးပေးလို့”တဲ့...။
အဲ့ရော...အဲ့ရော...။

အခန်း (လေး)

“ဘု

ရားရေ . သင်္ကြန်တောင် ကျတော့မယ်ဟ”
ကျွန်တော် ပြကွဒိန်ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ထည်း ရေခွတ်
နေတုန်း . . အမေအသံ ကြားသလိုလို ထင်မိလို့ နားစွင့်ကြည့်လိုက်
တယ်။

“သားရေ . . ခိုင်မြဲ”

ဟုတ်တယ်ဟ၊ အမေခေါ်တာလို့ တွေးပြီး ‘ဗျာ’လို့ အသံပြ

ရင်း ကျွန်တော် အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ နည့်ခန်းထဲရောက်
တော့ အမေ့နားမှာ ယမင်းခင် ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်လေ။

“ဒီမှာ ယမင်းရောက်နေတယ် သားရဲ့”

“အဲ့ဒါများ အမေရာ၊ တောက်တိုမယ်ရ တစ်ခုခု ခိုင်းထား
လိုက်ရောပေါ့”

“အို. . မဟုတ်တာ ကလေးရယ်”

“အာ. . သားရောက်သွားလည်း ခိုင်းတာပဲ”

“ဟုတ်လား သမီး”

တွေ့လား ရေမြင်းမ. . ပြုံးစစလေးနဲ့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်
နေတာ။

“ကဲ. . ပြော ဒီအချိန်ကြီး ဘာကိစ္စ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ခေါ်ထုတ်
သွားဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ မှောင်ရီပျိုးစတောင် ဖြစ်နေပြီ အမေက
ငါ့ကို စိတ်ချမှာမဟုတ်ဘူး”

“တွေ့လား အန်တီ”

“အေးလေ သားရယ်၊ ခင်လို့ စတာလဲ စပေါ့. . သူများမခံ
ချင်လောက်အောင် မပြောနဲ့လေကွယ်”

“ကဲ. . လာ. . ခြံထဲဆင်းကြမယ်၊ နင်က ယုန်ကလေးဖြစ်
ဖြစ်သွားတယ်”

ပြောပြီး. . ကျွန်တော် ဦးဆောင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့လို့ သူမ
နောက်ကနေ လိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ခါးကြောလိမ်ဆွဲလာပါ
တော့တယ်။

“အား! . . နာတယ်ဟ”

“နာပစေ”

“ငါပြောတာ မမှန်ဘူးလား၊ နင်အခုပဲ ယုန်ကလေး တစ်
ကောင်ကနေ. . ကဏန်းဖြစ်. . အား! . . နာတယ်ဟ”

ကျွန်တော်အော်ရင်း ခါးကြောပြတ်အောင် လိမ်ဆွဲနေတဲ့
သူမလက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်မှပဲ လွှတ်တော့တယ်။ ရေမြင်းမ
သူလည်မ၊ သူ့လက်ကို ကျွန်တော်ဆွဲထားမှာတော့ ကြောက်တယ်
လေ။

“နားထောင်. . ငါ စကားအကောင်းပြောမလို့”

“ရည်းစားစကားတော့ မပြောနဲ့နော်၊ ငါက ရှက်တတ်တယ်”

“မသာကောင်ရဲ့. . ကဲ”

ကျွန်တော် တခါခါရယ်ရင်း ခုံတန်းမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

“ကဲ. . ပြော. . ဘာလဲ”

ပြောဆိုတော့ မပြောတော့ပဲ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး
သက်ပြင်းတွေချတယ်။ သူ့အိမ်ဘက်ကိုလည်း စိတ်မလုံသလို လှမ်း
လှမ်းကြည့်နေတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မသင်္ကာဖြစ်လာပြီး. . .

“နင် တစ်ခုခုဖြစ်လာတာလား ယမင်းမ”

ဒီတော့မှ သူမ လေသံနှိမ့်ပြီး. . .

“နင် မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ့ကိုမစောင့်နဲ့တော့”

“ဟေ. . ပစာကြောင့်တုန်း”

“နောက်မနေနဲ့ဟာ ငါ စိတ်ညစ်နေတယ်၊ မနက်က နင်

လာတော့ ဦးလွင်ဆိုတဲ့လူကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း.. .”

“ငါ့ထက် အသက်ရှစ်နှစ်လောက်ကြီးတာ၊ အဲ့ဒီဦးလွင်နဲ့ ငါ့ကို ပေးစားမလို့တဲ့”

“ဟင်!.. .”

အခုမှ သင်္ဘောနစ်နေမှန်းသိပြီး အသက်ကယ်ဘော ပြေးယူတော့ ကိုယ့်အတွက် မကျန်တော့တဲ့ လူတစ်ယောက်လို အတော့်ကို ပြုပြုပြာပြာ ဖြစ်သွားတယ်။

“နင် လာနောက်နေတာလား ယမင်းမ”

“ဒါ နောက်စရာလားဟ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး သင်တန်းချိန်တွေ သူ့ကားနဲ့ပဲ ကြိုပို့လုပ်ဖို့ ဖေဖေဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးသွားပြီ”

“ဘာ!.. . ဟာ.. . အဲ့ဒါတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ နင် ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“မပြောပဲနေမလား၊ ငါ့မှာ ငိုရလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေတောင် အောင့်နေပြီ”

“ဟင်း.. . ငါ ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ မနက်က နောက်ချေးတွေပေနေလက်ကို မရွံ့မရှာ စုပ်စားနေကတည်းက ဒီလူ မရိုးသားဘူးဆိုတာ”

“ကဲ.. . အဲ့ဒါထားစမ်းပါ၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟေ.. .”

ကျွန်တော် လန့်ကာကြည့်မိတယ်၊ သူမလည်း ကျွန်တော်

ကို ကြည့်တယ်၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြရင်လည်း အကောင်းသား၊ ကိုင်း.. . မထူးဘူးဆိုပြီးတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖန်စီဇာတ်ကလေး လုပ်ချလိုက်ရင်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်လည်း.. . နင် ဒီလိုလုပ် သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ ဟိုလူကို အတည်ပေါက်နဲ့ပြောပြလိုက်၊ ဟိုလူက ဘယ်မှာလဲ ပြဆို ငါ့ကိုခေါ်ပြလိုက်၊ ဒါဆို အဲ့ဒီလူနဲ့ငါနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ရှင်းရမယ်၊ သန့်သန့်လေးလိုချင်လို့ အိမ်စီးကားရှာကာမှ ခေါင်းဆက်ဖင်ဆက် မိထားတဲ့ ကားဖြစ်နေလို့ သူ့ဘာသာလန့်ပြီး ခွာချင်ခွာ၊ မခွာချင်လို့ မိဘတွေဆီကတစ်ဆင့် တင်းကျပ်ပစ်တာမျိုး၊ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ ပြင်တာမျိုး လုပ်လာရင် ငါတို့နှစ်ဦးသဘောတူ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်လိုက်ကြမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲဟု ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ထိုအခြေအနေ နှစ်ခုလုံး အစဉ်ပြေပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလေး ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်အလွန်က အခုမှလန့်ပြီး ဘွားခနဲ ထွက်လာလို့ပါ။ ဒီရေမြင်းမကို ကျွန်တော် ချစ်နေပြီဆိုတာ ဒီပြဿနာ ကြားလိုက်ရမှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် နားလည်သွားတာပါ။

“ဟဲ့.. . ခိုင်မြ”

“ဟင်.. .”

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

ကျွန်တော် သူမမျက်ဝန်းတွေထဲ ခုန်မဝင်ရုံတမယ် ငေးစိုက်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ မပီပိုဝါး အလင်းရောင်ကြောင့် တောက်ပတဲ့ မျက်

ဝန်းရဲ့အမိပွယ်ကို မသိပေမယ့် အစ်မို့နေတဲ့ မျက်ခွံတွေကြည့်ရင် ဒီလူကို လက်မခံနိုင်လို့ ငိုထားတာ သေချာနေပြီ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ သူမရဲ့သံယောဇဉ်ကလည်း နည်းလို့ လား.. အခု ဘာလုပ်ရမလဲတဲ့။

တောက်!.. ငါတုံးပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်တစ်လုံး နဲ့ ပြစ်တင်ရင်း..

“နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်ယမင်း၊ ငါတို့ ကျောင်းလည်းပြီးနေပြီ၊ ငါတို့ လက်ထပ်ကြမလား”

အဲ့သလိုပြောရင် ကောင်းမလားလို့.. တွေးကြည့်ပြီးမှ သေချာအောင် သေချာမေးချင်လာတာကြောင့်..

“ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတော့.. နင် ဘာလုပ်သင့်တယ်လို့ ငါ ပြောရမယ့် စကားထက်.. နင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်ချင်တယ် ဘာ ဖြစ်သင့်တယ်ဆိုတာ အရင်ဝေခွဲဖို့လိုတယ်၊ အဲ့ဒါကို ငါ နားထောင် ပြီးမှပြောတာ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ဥပမာ ဒီလူကို ချစ်တယ် မချစ်ဘူး ဆိုတာမျိုးပေါ့”

ကျွန်တော် စကားဖြတ်ပြီး ရင်တခုနဲ့ခုနဲ့ သူမစကားကို ငုံ့လင့်နေလိုက်တယ်၊ အတော်ကြာသွားပါတယ်။ ကြာပါစေ၊ စဉ်းစား ပါစေ၊ သူ့ဘေးမှာ ကျွန်တော် ရှိနေတာဟာ သေချာတွေးလေ.. မဝေးလေပဲ မဟုတ်လား။

“ငါ ချစ်တော့မချစ်ဘူးဟာ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေတပည့်တွေ ထဲမှာတော့ ဦးလွင်က ငါတို့မိသားစုအပေါ်မှာ နားအလည်ဆုံးပဲလို့

ငါ တွေးမိတယ်၊ ပြီးတော့.. သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက မန္တလေးမှာ ထိပ်တန်းအသိုင်းအဝိုင်းလို့ ပြောနိုင်တယ်၊ ငါ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက် ရင် မှားတော့မမှားဘူးပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့်.. ငါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးတယ်၊ ခုလို အထိန်းအချုပ်ခံရတဲ့ပုံစံမျိုးက သိပ်စောလွန်း နေမလားလို့ဟာ၊ အဲ့ဒါ..

ဒီခုံတန်းလေးမှာ သူမနဲ့ကျွန်တော် ဝေးလွန်းရင် နှစ်ပေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူမစကားကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် သူမဘေးကနေ ပေနှစ်ရာလောက် တလိမ့်ခေါက်ကွေး လွင့်ထွက်သွားသလို ခံစား နေရလို့ တစ်ချက်တစ်ချက် ယိုင်ယိုင်ထွက်သွားတဲ့ကိုယ်ကို ခုံတန်း ပေါ်ကနေ စိုက်ကျမသွားအောင် ထိန်းနေရတယ်ဆိုရင် ပရိသတ် ယုံချင်မှယုံမှာပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရလို့ အကြွင်းမဲ့ ယုံပါ တယ်။ ကျွန်တော် သူမနဲ့ ရုတ်တရက် ဝေးကွာသွားပါတယ်။

“ငါ ဝေခွဲလို့ရသလောက်ကတော့ အဲ့ဒါပဲဟာ၊ ဒါကြောင့် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲလို့ နင့်ကိုမေးတာ”

ကျွန်တော် သူမဘေးမှ ထမ့်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ထရပ်ပြီး.. စုံချလို့ မမြဲချင်တော့တဲ့ ခြေထောက်တွေနဲ့ ဟိုကန်ဒီကန် လျှောက်လုပ်နေမိပါတယ်။ ကန်ရင်းနဲ့ မြေကြီးထဲ တစ်ဘက်မြင်နေ တဲ့ ကျောက်ခဲငုတ်ကို ကန်မိမှပဲ၊ အီဆီမ့်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။

“နင် တစ်ခုခုပြောလေဟာ ခိုင်မြဲ”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ။ အနားမှာရှိတုန်းက ကောက်

သိမ်းရမုန်းမသိပဲ။ သူများကောက်သွားမှ ငါ့ဟာပြန်ပေးလို့ ကလေးလို
ငိုတောင်းရမလား။ အန်ထုတ်ပြီးမှ . . ဝက်သားတုံးပါသွားလို့ ပြန်
ကောက်မျှချနေတဲ့ အရက်သမားလိုပဲ . . ငုတ်တုတ် ဇက်ကျိုးပြရ
မလား။ ကိုယ်စိုက်ပြီး ကိုယ်ပြန်ရိတ်သိမ်းခွင့် မရှိမှတော့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် စားရင်းငှါဆိုတာ သိလိုက်ရတာနဲ့တင် . . ဒီညနေ ကျွန်တော့်
ကိုယ်ကျွန်တော် နေဝင်သလို ဝင်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဂေါ်
ယာကျွန်းထဲ ကျွမ်းဆယ့်နှစ်ပတ်လောက် ပစ်ချလိုက်ချင်ပါတယ်။
ငုတ်ကြီးကြီး ဆောင့်မိသွားလည်း ဒီမသာ အသေနောက်ကျလွန်း
တယ်လို့ပဲ မြင်ပါ့မယ် . . ။

“ခိုင်မြို့”

“ဟင်! . . ”

“နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ငါလား . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နင့်ကို ဘာလက်ဖွဲ့ရင်
ကောင်းမလဲလို့ပဲ စဉ်းစားနေတာပါ”

“တော်တော့ . . ငါ့မှာတော့ ဘာများအကြံဉာဏ်ရမလဲလို့
တော်ပြီ ပြန်တော့မယ်”

ဆောင့်အောင့်ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတဲ့ သူမကို လှမ်းကြည့်
ပြီး ကျွန်တော့်ရင်တွေ ပြောင်းဆန်ကုန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲ
ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရင် ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းမကျန်တော့သလို ခံစားရ
ပါတယ်။ အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ သူမ ပြန်လှည့်လာပြီး . . .

“နင် . . နင် . . ငါ့ကို ကြိုက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး

နော်”

(ငါ့ကို မသေမချင်း သတ်မလို့လား . . ရေမြင်းမ အစုတ်ပ
ထုတ်မ)

ဒါ . . . အတွေးပါ။ တကယ်အပြင်မှာတော့ . . .

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . ငါက လူဟ၊ ရေမြင်း
တို့ ကြိုက်စရာလား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . ”

သူမ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းကို
ငေးနည်းသွားပါတယ်။ ဒီမေးခွန်းကို ပထမဦးဆုံး မေးသင့်ပါတယ်။
ကျွန်တော့်မျက်လုံးအိမ်တွေ နွေးပူလာလို့ လန့်ပြီးစမ်းကြည့်တော့
ချက်ရည်တွေဖြစ်နေလို့ အသံလေး နည်းနည်းပိုကျယ်အောင် ရယ်
ဖြစ်ပါတော့တယ်။

“ဟားဟား . . ဟားဟား . . ရေမြင်းမ မင်္ဂလာဆောင်ရင်
တန်ခွန်းရွက်တစ်စည်း လက်ဖွဲ့မယ်ဟေ့ . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

၆ ၆ ၆ ၆

နောက်

တစ်နေ့မနက်. . . ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ထွန်းဦးတို့ဝိုင်းမှာပဲ သွားထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါပဲ အုန်းသန်းတို့ ပျာပျာသလဲနဲ့ ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့ ခုံတွေဘာတွေ ယူချပေးကြတယ်။

“ဘာသောက်မလဲ ခိုင်မြို့ ကျစိမ့်ပဲလား”

“အေး. . .”

ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ကျွန်တော် အစ်အောက်နေတဲ့ အသံတဟိုတစ်နေ့ကဖြစ်ထားတဲ့ ပြဿနာအပေါ် မကျေလည်သလိုမျိုး ထင်ကုန်သလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ထွန်းဦးကိုယ်တိုင် စပြီး. . .

“ဆော့နီကွာ ခိုင်မြို့. . . ယောက်ျားချင်းဆိုတဲ့မာနနဲ့ မင်းထိုစိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းတို့က မောင်နှမ

သံယောဇဉ်လောက် ဖြစ်နေတာကို ငါ သိရင်နဲ့ကွာ”

အုန်းသန်းကလည်း ဝင်ထောက်ပေးတယ်။

“အမှန်တော့ ရှက်ရမ်းရမ်းတာကွ ခိုင်မြို့ရ၊ ဒီကောင် မပွင့်သင့်တာ၊ မင်းရှေ့မှာတော့ ဟိတ်လုံးကြီးနဲ့ပဲ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ ဆမင်းမှယမင်း ဖြစ်နေတာလေ၊ ဒီကောင် အသေခိုက်နေတာ. . . အဲဒါပဲ”

နောက်တစ်ယောက် ထပ်ဖြည့်ပြောဖို့ နှုတ်သီးပြင်နေလို့ ကျွန်တော် လက်ကာပြရင်း. . . လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက်တယ်။

ပြီးမှ. . .

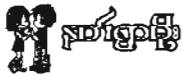
“ရှင်ဘုရင်တစ်ခါထွက် ပဲကြီးတစ်လှေချက်ဆိုတာ ကြားဖူးသေး၊ ခတ်ကွင်းပြင်နေတာနဲ့ပဲ ရွာသစ်ကြီးရောက်တော့မယ်. . . ဆိုတာရော သိလား၊ မိုးလွန်မှ ထွန်ချမနေနဲ့ ပါသွားပြီကွ”

“ဟေ. . .”

“ဟမ်! . . ဘယ်ကိုပါသွားတာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

“သိချင်ရင် စုံစမ်းကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ခဏနေရင်. . . ယမင်းတို့ ခြံထဲကနေ ပရာဒိုအနက်တစ်စီး ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ ငါလည်း ဒီနေ့ ဘဝပြီး ကောက်နိုးပုံစောင့်တဲ့ခြင်္သေ့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့လက်ဖက်ရည်ဖိုးလည်း ရှင်းလိုက်ကြဦး”

ပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ကို တဝှပ်တဝှပ် မော့ချပစ်ပြီး ဆိုင်ထဲထဲ ထထွက်လာခဲ့တယ်။

ထွန်းဦးတို့လူစုလည်း လက်တို ငါးရိုးမျက်သလို အတော်ခံရ
ခက်စွာ ကျန်ခဲ့ကြပါတယ်။

(နှိုက်မရ. . ပြုမရနဲ့ ပြောတာပါ)

အခန်း(ငါး)

နက်ဖြန် သင်္ကြန်အကြိုနေ့။

ကျွန်တော် ပြက္ခဒိန်ဆီကနေ အကြည့်ခွာပြီး ဘာလိုနေမှန်း
မသိတဲ့စိတ်နဲ့ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့တယ်။ မနက်ကတော့ ဒီအချိန်ဆို ကျွန်
တော်တို့ အိမ်ခြံထဲမှာ လမ်းထဲက ကာလသားအုပ်စု အလုပ်တွေရှုပ်
တိုရုတ်ရုတ် ဒီရုတ်ရုတ်နဲ့ သင်္ကြန်ရေကစားဖို့ မကွပ်ထိုးကြ၊ စက
ဒီသာ ကျွေးဖို့ကိစ္စ၊ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ လုပ်ဖို့ကိစ္စ၊ ကားနဲ့ထွက်လည်ဖို့

ကိစ္စတွေ၊ တိုင်ပင်ကြ၊ စီမံကြနဲ့၊ အားရတယ်လို့ကို မရှိတာပါ။

ပြောရရင် . . သင်္ကြန်မကျခင် ဆယ်ရက်လောက် အလိုက တည်းက တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေကြတာ။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်တို့ခေတ် မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေအမေ အဘိုးအဘွားတွေ ခေတ်ကတည်းက သင်္ကြန်ကာလကို လှလှပပ ကျကျနနကြီး ပျော်တတ်၊ စိစဉ်တတ်တဲ့ မန္တလေးသူ မန္တလေးသားတွေရဲ့ အစဉ်အလာပါ။ မန္တလေးသင်္ကြန် တစ်ခါ ကစားဖူး ပျော်ဖူးရင် ကျန်တဲ့နေရာ ဘယ်မှာပဲ သင်္ကြန်ကျကျ မန္တလေးလောက် အားရပါးရ ကျေနပ်မှု မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ လောင်း တောင်လောင်းရဲ့ပါတယ်။

သင်္ကြန်ရေကစားတာ လမ်းပေါ်မှာ ရေတွေ ဖူးလောက်မြုပ် သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်မြို့မှာ ရှိဖူးလို့တုန်း၊ ကျုပ်တို့ မန္တလေးသာ လာကြည့်လိုက် ပရိသတ်။ တတ်နိုင်ရင် လှေတစ်စီးသာ ယူလာခဲ့ သင်္ကြန်ကာလအတွင်း မြို့ထဲမှာ လှေလှော်ပြီး သွားလို့ရတယ်ဆိုတာ မန္တလေးပါ။ အဲ့သလောက်ကို စည်ကား ပျော်ပါးတတ်တဲ့ မန္တလေး မြို့ရဲ့ ဇာတိချက်မြုပ်သား ကျွန်တော်လည်း မပျော်တတ်ပဲ နေမလား။

ဒီအချိန် ဒီကာလရောက်ရင် ရန်ငြိုးရန်စ ရှိထားတဲ့သူချင်း တောင် အဲ့ဒါဇာနည်မြို့ ဘက်တုန်းကတည်းက ခင်မင်ရင်နှီးလာမှန်း မသိတဲ့သူတွေလို ပြန်တွဲမိပြီး ပျော်ကြပါးကြတတ်တာဟာ မန္တလေး သင်္ကြန်ပါ။ ခုတော့ဗျာ . . . ။

“ငါ့သားလေး ဒီနှစ်ငြိမ်လှချည်လားကွယ်၊ မင်းအဖွဲ့တွေ လည်း ဒီနှစ် တစ်ယောက်မှမလာကြပါလား”

လှည့်ကြည့်တော့ အမေရယ်၊ ခြံထဲဘုရားပန်း ဆင်းခူးရင်း ကျွန်တော်အနီးနား ရောက်လာတာပါ။

“ဟုတ် . . အမေ၊ ဒီနှစ် ရန်ကုန်ဆင်းကစားမယ့်ကောင်နဲ့ ပြင်ဦးလွင် တက်ကဲမယ့်ကောင်နဲ့ လူစုတွေကွဲနေလို့”

“ဪ . . အဲ့ဒါကြောင့်ကိုး၊ သားရော ဘာအစီအစဉ်ရှိလဲ”

“မရှိဘူး . . . အမေ”

“ဒါဆို အဖေတို့ အမေတို့နဲ့ ဥပုသ်ကျောင်း လိုက်ခဲ့ပါလား၊ သားရယ်”

“ဗျာ! . . ”

“သင်္ကြန်မကစားဖြစ်ရင် ဥပုသ်စောင့်ပေါ့ သားရဲ့”

“အာ . . ဟို . . သားကစားမှာပါ အမေရဲ့”

ကျွန်တော် တီဆားထိသလို တွန့်လိမ်သွားတာကို ကြည့်ပြီး အမေ ပြုံးတယ်လေ၊ အဲ့ဒီနောက် ဘာမှထပ်မပြောတော့ပဲ လက် ထဲက ပန်းတွေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်သွား တော့မှ ကျွန်တော့်မှာ ပင့်သက်ရှိက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။

ပုံမှန်ဆို ထွန်းဦးတို့အုပ်စု၊ အနောက်ဘက်က ချိုကြီးတို့အုပ် စု ဒီမှာလာစုနေကြ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့နေရာက စတုဒီသာနဲ့ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ မဏ္ဍပ်ထိုးနေကျနေရာဆိုတော့ ဒီမှာပဲ အကြောင်း ပြု၊ ဒီမှာ စုရပ်လုပ်၊ ဒီကနေပဲ ထွက်ကြတာပါ။

အဖေနဲ့အမေကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်သမျှ အား လုံးလက်ခံပေးပြီး လိုအပ်တာကိုတောင် ဝိုင်းဖြည့်ပေးလို့ . . ဒီရာသီ၊

လူငယ်တွေရဲ့ အစီစဉ်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ စတည်းချတာကလွဲ
ရင် ဘယ်မှာမှကို မရှိတာဆိုတော့ အမေမေးလည်း မေးစရာ မဟုတ်
လား။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း အကြိမ်
ကြိမ် ပြန်မေးနေတာပါပဲ။ ဒီနှစ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခြောက်ကပ်လှ
ချည်လား၊ ဘယ်တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာတာ ဘာသဘောလဲ၊
လိုက်မေးကြည့်ရင်ကောင်းမလား ဆိုတာမျိုးပါ။

တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်. . ဒီနှစ်ထဲ ကျွန်တော် သင်တန်းကိစ္စ
တွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေလို့ ရပ်ကွက်ထဲက အဖွဲ့တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်
ပြတ်နေတာလည်း ပါပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ချိုကြီးတို့ အုပ်စုထဲ
က ချိုကြီးအပါအဝင်သုံးယောက် မလေးထွက်ပြီး အလုပ်သွားလုပ်
ကြတော့ နှစ်တိုင်း ဦးဆောင် ခေါင်းဆွဲနေကြ ချိုကြီး မရှိတော့လို့
ကျန်တဲ့သူတွေ တုံ့နှေးကုန်ကြတာလဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အားလုံးထဲမှာ အထူးခြားဆုံးကတော့ ရေမြင်းမပါ။ အင်မ
တန်ရေကြိုက်တဲ့ မိန်းမ၊ ဒီလိုရက်မျိုး ကျွန်တော့်ခြံထဲမှာပဲ တစ်နေ
ကုန်တတ်တဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို အရိပ်တောင် မမြင်ရတာတော့
အံ့သြစရာပါပဲ။ ဒါကလည်း. . .

ကျွန်တော်သက်ပြင်းမောကြီး ဟောခနဲ မူတ်ထုတ်ပြီး ခုံ
တန်းကနေ ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ယောင်ခြောက်ခြောက် ဖြစ်
နေတဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

သူမတို့ ခြံရှေ့ရောက်တော့ ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး တစ်ချက်လှမ်း

ကြည့်မိပါတယ်။

“ဟာနေတာကို ဟာယုံသူဖြစ်ပေါ့” ဆိုတဲ့ “ဦးထီး”ရဲ့ ပတ်
လက်ဖောင်းမင်းသား သီချင်းက လွမ်းစရာကြီးလို့ ခံစားမိသွားတယ်။
လွင့်ဟာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ကို ဘယ်သူကရော ဖြည့်ပေးနိုင်မှာတဲ့
လဲ. . .

လမ်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ထွန်းဦးတို့
အုပ်စု ခေါင်းဆောင်ဆိုင်နေတာတွေလို့ ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ်မ
ဟုတ်ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“အာ. . အေး. . ငါတို့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် တိုးပြီကွ”
ထွန်းဦးစကားကြောင့် ကျွန်တော် အူတူတူလှည့်ကြည့်တော့
အုန်းသန်းက. . .

“ဒီလိုကွာ ခိုင်မြဲ၊ ငါတို့ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း စုံစမ်းကြည့်
တော့ ဟိုကားနက်ကြီးနဲ့ ယမင်းခင်ကို လာလာမသွားတာ အမှန်ပဲ
ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီငနဲကြီးကို ထွန်းဦးသိတယ်၊ ထွန်းဦးအဖေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ထွန်းဦးနဲ့လည်း ခင်တယ်ကွ၊ ရပ်ကွက်ထဲလာရင် ထွန်း
ဦးတို့အိမ် အရင်ဝင်ပြီးမှ အဲဒီကိုသွားတာ အရှင်းဆုံးပြောရရင် အဲဒီ
ငနဲကြီးကို ပညာပေးမယ်ကွာ၊ အဝေးကြီးမဟုတ်ဘူး ဒီသင်္ကြန်မှာ
တန်အောင်ဖွဲ့မှာ”

“ဟာ. . အဲဒါတော့ ငါမပါဘူးကွာ၊ ငါတို့မင်းတို့အတွက်
သင်္ကြန်ဟာ ပျော်စရာသက်သက်ပဲ၊ ရန်ပြီးရန်စရှိရင်တောင် သင်္ကြန်
မှာ အဲဒါကိုမေ့ထားတာ အစဉ်အလာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ကလည်း ရန်လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလူကြီး နဲ့ပြည်စုတ်အမြောက်နဲ့ ချိန်တာကို အသည်းယားလို့ လုပ်ချင်တာ၊ ဒါလည်း ပျော်စရာပျက်စရာဖြစ်အောင် ပညာသားပါပါနဲ့လုပ်မှာ . . . ဟိုလို . . . ရိုက်မှာပုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း . . . အဲဒါဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူး”

“ဒါဆို မင်းပါမယ်ပေါ့”

“ပျော်စရာဆိုရင်တော့ ပါမယ်ကွာ၊ ငါ အရမ်းပျင်းနေတယ်”

“ငါ သိပါတယ်၊ မင်းလည်း ဟပ်ထိနေတယ်ဆိုတာ”

ကျွန်တော် အခဲရခက်သွားမှန်း အုန်းသန်သိပြီး တခါခါရယ်တယ်၊ ဒီလိုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်စရာလေးတွေပါ။ ယုံပြီလား . . . ပရိသတ်ကို ကျွန်တော်ပြောတာ၊ မန္တလေးမှာ သင်္ကြန်ဆိုတာ ရန်ငြိုးရှိရင်တောင် ပြေတယ်ဆိုတာ၊ အခုကိစ္စက သာမန်ရန်ငြိုးရန်စ ရှိတာထက် . . . အဆရာထောင်မက ပြင်းထန်တဲ့ အငြိုးအတေးပွဲကြီးဆိုတာ ဘယ်သူမဆို ခန့်မှန်းမိပါတယ်။

‘ရည်းစားလူလု အူနုစုတ်ပြတ်’(ကျွဲခတ်လို့)တဲ့ ပြဿနာလေဗျာ၊ ကျွန်တော်ရော ထွန်းဦးပါ နှာနှပ်ခံနေရတာဆိုတော့ ခုလိုပေါင်းစည်းမယ်ဆိုလည်း သဘာဝကျကျပါပဲ . . . ဘဝတူပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် . . .

“လုပ်ပါဦး၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

ဇေယျက . . .

“ငါ ဒီလိုစဉ်းစားတယ်၊ ငါ့ဦးလေး သူထောင်ထားတဲ့ ကြွက်

ထောင်ချောက် . . . ချောက် . . . ”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် . . . ”

“ချောက် . . . ချောက်ကွာ၊ ဘာလဲဟ”

“မင်း . . . ဒီသောက်ကြက်ထောင်ချောက် လာမပြောနဲ့ . . .

တခြားဟာပြော”

အုန်းသန်းထအော်ပစ်လို့ ဇေယျလည်း အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။

“ငါစဉ်းစားတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“အင်း . . . ဟုတ်ပြီ”

ထွန်းဦးတို့ စိတ်ဝင်စားပြီး နားစွင့်ကြတယ်။

“မယ်သီတာကို ဒဿခိုးတဲ့နည်းကွာ”

“ဟေ . . . ဟာ . . . အဲဒါဆို ငါတို့က ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ရတာပေါ့ကွ”

“ဘာဆိုလဲ သူပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်စမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ဇာတ်ထဲမှာ ရာမမင်းက မယ်သီတာကို နေအိမ်အကျယ်ချုပ်နဲ့ ထားခဲ့တုန်း”

“ဟား . . . တော် . . . တော် မင်းပါးစပ်ပိတ်၊ လုပ်ကွာ ခိုင်မြဲမင်းဆက်ပြော”

ဆိုတော့ကွာ ကျွန်တော် ဆက်ပြောတယ်။

“ဇာတ်ထဲကအတိုင်းတော့ မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီနည်းလမ်းပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့က ရာမဇာတ်ထဲမပါတဲ့ ထိုးဇာတ်ကွက်တွေ

ထပ်ထည့်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် မြင်းတန်းရပ်မှာနေတဲ့ မာလာသိန်းနိုင်
ရဲ့အကူအညီ လိုတယ်ကွ”

“ဟန်! . ဒီအခြောက်က ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ဇာတ်ပို့နေရာမှာ သိပ်အရေးပါတယ်”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

မာလာသိန်းနိုင်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကျောင်းနေ
ဖက် သူငယ်ချင်းပါ။ ဆယ်တန်းအထိအတူ . . တစ်ခန်းတည်း တစ်
ကျောင်းတည်း နေလာပြီးမှ . . ဒီကောင် ဆယ်တန်းကျပြီး တောင်ပြန်
သင်တန်း တက်လိုက်တာလေ။ အခုလည်း နတ်ကတော် မာလာ
သိန်းနိုင်ဆိုရင် မန္တလေးမှာ အတော့်ကို လူသိများပါတယ်။ ဒီကောင်
နာမည်က သိန်းနိုင်ပါ။ လူက မိန်းမစိတ်နဲ့ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ မာ
လာသိန်းနိုင်လို့ ကင်ပွန်းတပ်ပြီး ယောက်ျားချင်း လိုက်လိုက်နဲ့နေလို့
ကျွန်တော်တို့ မနည်းခွာထုတ်ထားရတဲ့ အထိပါပဲ။ ပြောရရင် . . .
ကျွန်တော်နဲ့ ထွန်းဦးကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်
တစ်ခါ နှာခေါင်းရိုးကျိုးအောင် ထိုးပစ်လို့ သူ ကျွန်တော့်နားတော့
သိပ်မကပ်ရဲတော့ပါဘူး။ ထွန်းဦးက ကျွန်တော့်လောက် လက်ဆမ

ပြင်းတော့ ထွန်းဦးနားကို အခွင့်အရေးရရင်ရသလို ကပ်တုန်းပါပဲ။
အဲ့ဒါကြောင့် ဟိုတစ်နေ့က ဆိုင်မှာအစီစဉ်ချပြရင်း မာလာသိန်းနိုင်
အခန်းကဏ္ဍပါလာလို့ ထွန်းဦး ထုခနဲမတတ် လန့်ဖျပ်သွားရှာတာပါ။

အခြေအနေအရ မာလာသိန်းနိုင်မပါလို့ မဖြစ်တဲ့အပြင်
မာလာသိန်းနိုင်ကို အကူအညီတောင်းဖို့ ထွန်းဦးပါမှပဲ ဖြစ်မယ်ဆို
တော့. . . ။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

“ဟဲ့. . ကျားသားမီးကြီး၊ အထွန်း. . အို. . အထွန်း. . တို့
ဆီလာတယ်တော့”

မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာအားရ လှုပ်ခါပြီး ပြေးထွက်
လာတဲ့ မာလာသိန်းနိုင်ကြောင့် ထွန်းဦးလန့်ပြီး မောင်တူးတို့ အုန်း
သန်းတို့နောက်ကို ဝင်ကပ်တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဇေယျက ကူဇွန်မ
ပျက် ရှေ့တက်ရပ်ပြီး. . .

“တို့ရဲ့မာလာလေးက ပိုတောင်ချောလာတယ်ဟ၊ လာစမ်း
ပါဦး တစ်ရွတ်လောက် နမ်းပါရစေဦး”

ဆိုတော့ကာ မာလာသိန်းနိုင် မျက်စောင်းလေးခဲပြီး ကနွဲ့
တရဟန်လေးနဲ့ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ပြီး. . .

“ပါးရိုက်ခံချင်လို့ ဟွန်း၊ လူကို ဘယ်လိုအတန်းအစားများ
မှတ်နေလဲ၊ အခု ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“လွမ်းလို့ပေါ့ဟ”

“သွားအပိုတွေ တို့နဲ့ သင်္ကြန်မလည်ဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ အိမ်ထဲမဝင်နဲ့၊ ဒါပဲ. . .”

“ဟ. . . ဟ. . . အဲသလို မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါတို့ အစီအစဉ်နားထောင်ပြီးမှ နင်ကြိုက်တာဆုံးဖြတ် လောလောဆယ် အိမ်ထဲခေါ်ပြီး ရှိတာချကျွေး”

“တကယ်စားမလား၊ တို့ကျွေးမယ်လေ”

“တော်. . . တော်. . . စကားအကောင်းပြော”

ဇေယျ စကားရောဖွဲ့ရောနဲ့ မာလာသိန်းနိုင်ကို ခါးဖက်ပြီး အိမ်ထဲခေါ်ဝင်လို့ အုန်းသန်းတို့လည်း နောက်ကနေ အသာလိုက်ဝင်ကြတယ်။ ဧည့်ခန်းတစ်ခြမ်းလုံး (၃၇)မင်းနတ်တွေ စင်လုံးပြင်ထားပြီး ပန်းတွေအမွှေးနံ့သာတွေ ဝေနေတာကြည့်ရင် မာလာမ အတော်လေးအလုပ်ဖြစ်နေတာ ထင်ရှားပါတယ်။

“ကဲ. . . ဘာသောက်မှာလဲ၊ ကိုယ်တော်တို့ စွန့်ကြီတာ သောက်မလား၊ ကော်ဖီလား. . .”

မောင်တူးတို့ ပါးစပ်ချွဲသွားပြီး. . . ကိုယ်တော်ကြီးတွေဖက်မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့ ကြည့်ကြတယ်။ မာလာသိန်းနိုင်ကလည်း အလိုက်တသိနဲ့ ကိုယ်တော်တွေကို ပတွတ်ပတွတ်နဲ့ပြောပြီး ဂျော်နီလမ်းလျှောက်တစ်လုံး ဆွဲချလိုက်ပါတော့တယ်။

အခန်း(ခြောက်)

မုန့်

မြည်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ သူမ မရင်းနှီးသော မုန့်နံပါတ်ဖြစ်နေလို့ ချထားလိုက်မည် ပြင်ပြီးမှ အတွေးတစ်မျိုးဖြင့် ကောက်ယူကာ မုန့်လက်ခံလိုက်တယ်။

“ဟဲလို. . .”

“.....”

“ကောင်စုတ်၊ မုန့်တွေဘာတွေဆက်လို့ ဘာလဲပြော”

“.....”

“မသိဘူး၊ ဦးလွင်ကတော့ လာခေါ်မယ်ပြောတာပဲ”

“.....”

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ငါတော့မလိုက်ချင်ဘူး၊ အဖေ
တို့က လိုက်သွားဆိုရင်တော့ ငါလည်း”

“.....”

“နင်နော် သင်္ကြန်တွင်းကြီး အချုပ်ထဲရောက်ချင်လို့လား”

“.....”

“ကြည့်လို့မရရအောင် ဦးလွင်က နင့်ကို ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“.....”

“နင်က ပြဿနာကောင်ပဲဟာ၊ တကယ်ပဲသိလား”

“.....”

ပြောပြီး.. ဖုန်းချသွားလို့ သူမ ဖုန်းကို အံ့ကြိတ်ကြည့်ပြီး
ချထားလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီနောက် အခန်းထဲကထွက်ကာ အောက်ထပ်
သို့ဆင်းလာရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ အမေရှိနေလို့ သူမအကြောင်းပြု
ချက်တစ်ခု ခပ်သွက်သွက်ပဲ စဉ်းစားလိုက်တယ်။

“သမီး ဘယ်လဲ”

“ခိုင်မြတ်ခြံဘက်ခဏ မေမေ၊ ဒီသင်္ကြန် ဒေါ်လေးနဲ့ ဥပုသ်
ကျောင်းလိုက်မယ်ပြောထားတာ၊ မနက်ဖြန် ဦးလွင်လာခေါ်ရင် ဒေါ်
လေးကို ကတိပျက်မှာစိုးလို့ မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူးလို့ သွားပြောမလို့”

“အေး.. အေး.. ကြုံလို့ မေမေတစ်ခါတည်း မှာထားမယ်”

မောင်ခိုင်မြတ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုပေမယ့် မောင်လွင်အမြင်မှာ တစ်
ချိုးဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲ့ဒါ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ လိုလိမ့်မယ် သမီး၊
မေမေပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ပေါက်ပါတယ် မေမေ”

“အေး.. အေး.. သွား၊ သိပ်မကြာစေနဲ့”

သူမ ပင့်သက်လေး ခိုးရှိုက်ပြီး ဆက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ခိုင်မြတ်
ဆိုတဲ့အကောင်လည်း မပြောချင်ဘူး၊ ဦးလွင်ကိုတောင် ရန်လုပ်ဖို့
ပြောနေတဲ့ကိစ္စ၊ ဒီအတိုင်း မှေးနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာတဲ့ နင့်
ဘေးနား ကပ်နေတဲ့သူမှန်သမျှ ငါ့ရန်သူပဲတဲ့၊ အဟာဟာ.. . ဟို
နေ့ညက ငါဘာလုပ်ရမလဲမေးတော့ အူတူတူနဲ့ ငြိမ်နေပြီးတော့များ၊
ခကျေနပ်ဘူးဆိုလဲ အဲ့ဒီတုန်းကတည်းက ပြောပါလား၊ အံ့မာ.. . သူပဲ
ဘာမှမဖြစ်သလိုနဲ့ ဟန်လုပ်ပြနေတာ ဒီက မသိရင်ခက်မယ်။ နေဦး
တွေ့မှ ဗိုက်ခေါက်.. .

“ဝေါ!. . .”

“အေး.. အမေ”

“အဟတ်ဟတ်.. . ရှိ.. . အရသာ ရှိလိုက်တာကွာ”

“အကုန်ရွှဲကုန်ပြီ၊ နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“မနက်ဖြန်ဆို.. . ငါ ဦးဦးဖျားဖျား ပက်ဖို့အခွင့်အရေး မရှိ
တော့ဘူးဟ၊ အဲ့ဒါကြောင့်.. .”

“ကောင်းပြီ၊ နင် ရေလောင်းချင်လို့ လှမ်းခေါ်တာ မဟုတ်
လား၊ ငါပြန်ပြီ.. .”

“ဟာ. . . ဟေ့. . . ဟေ့”

သူမ ခြံဝကနေ တကယ်လှည့်ပြန်လို့. . . ကျွန်တော်လန့်ပြီး နောက်ကနေ လက်လှမ်းဆွဲထားလိုက်တယ်၊ ပြီးမှ အားနာသွားပြီး ပြန်လွှတ်ပေးရင်း. . .

“ငါ တကယ်ပြောတာ ယမင်း၊ နင့်လူကို ငါ တကယ်တွယ် မှာ”

သူမ မျက်မှောင်ကျုံ့ထွက်သွားပြီး. . .

“ခိုင်မြဲ နှင် ဘာအရေးထတာလဲ၊ ဒါ လူကြီးလူကောင်း တစ် ယောက်နော်၊ ပြီးတော့ ငါ့မိဘတွေနဲ့ ကျေးဇူးမကင်းတဲ့သူ”

ကျွန်တော်လည်း ပြောရမှာမျက်နှာပူလို့ ရေပုံးခေါင်းစွပ် ပြီး. . .

“ငါ မသိဘူးဟာ၊ နှင်နဲ့ အဲဒီလူကိစ္စ ပြောပြီးကတည်းက ငါ အိပ်လို့မရဘူး၊ နေလို့မရဘူး၊ ဒေါသတွေလည်း အရမ်းဖြစ်တယ်၊ ငါ တစ်သက်လုံး နှင်ဘေးကပ်တဲ့သူမှန်သမျှ ကန်ထုတ်လာတာ ဒီလူ နဲ့ကျမှ ငါ ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား. . . လုံးဝပဲ၊ မနက်ဖြန် လာလို့က တော့ ကားပါပက်လက်လှန်ပစ်မယ်”

“နှင် အဖမ်းခံသွားရမှာပေါ့”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ၊ နှင်နဲ့ ဝေးဝေးနေရမယ့် အတူတူတော့ အဲဒီလူကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ကြိတ်ပြီးမှပဲ ဝေးတော့မယ်”

“တောက်! . . . ဒုက္ခပဲဟာ”

ရေမြင်းမ အတော်စိုးရိမ်သွားပုံပါ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ

ဘေးမှာ နေလာခဲ့သမျှ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ပြုံးလာခဲ့တဲ့ကောင် ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်ဘယ်လောက် လက်ဆပြင်းမှန်း သူမ သိ တယ်။ တော်ကြာ. . . ရပ်ကွက်ရုံး၊ တော်ကြာ. . . ရဲစခန်းနဲ့ ဖြစ်လိုက် နှင် ရေမြင်းမနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်တာချည်းပဲ။ သူမမိဘတွေက လည်း သူ့သမီးဘက်ကနေ လက်သံပြောင်ပေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း အာမခံ လိုက်ပေးနေကျလေဗျာ။

“နှင် မဟုတ်သေးဘူးဟာ၊ ကဲ. . . ပြော နှင်ဘာဖြစ်ချင်တာ လဲ”

“နှင် ဘေးမှာ ငါမဟုတ်ရင် ဘယ်သူမှဝင်တာ မကြိုက်ဘူး”

“ငါ ပြောပြီးပြီလေ၊ အိမ်ကစီစဉ်တာ ငါ လွန်ဆန်လို့ မရဘူး ဆိုတာ နှင် နားမလည်ဘူးလား”

“နားလည်တယ်၊ ဒါပေမယ့်. . . ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နိုင်တဲ့ နှလုံး မရှိဘူး၊ အဲဒါ ရူးတာပဲဆို. . . ဟုတ်တယ် ငါ ရူးနေတယ် ရှင်းပြီ လား”

“နှင် ငါ့ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးတာပဲ”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ ပုံစံခွက်ထဲ ရေမြင်းမကို ထည့်ထားလိုက်နိုင်ပြီဆိုတော့ နောက်တစ်ဆင့် တိုးမယ် လေ။

“ငါ မေးတာဖြေ၊ မနက်ဖြန် ဟိုလူကြီး လာခေါ်ရင်. . . နှင် မိဘတွေ သဘောမပါပဲ နှင်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရမယ်ဆိုရင်ကော”

“မလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်မယ်”

“သေချာလား”

“သေချာတယ်”

ကျွန်တော် လက်ဖျစ်တီးလိုက်တယ်။

“ဒါဆို အဲဒီလူကို ငါ မတွယ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူစိတ်
ညစ်သွားအောင် ငါနည်းငါဟန်နဲ့ နောက်လွှတ်လိုက်မယ်၊ နင် လက်
ခံမလား”

ကျွန်တော့်ဘက်က တစ်ထစ်လျှော့လိုက်လို့ . သူမ ခေါင်း
မော့လာပြီး . . .

“ငါ လက်ခံတယ်၊ နင် ဘယ်လိုနောက်မှာလဲ”

“နင် မနက်ဖြန် သူနဲ့လိုက်သွားဖို့ ဘာအရောင်နဲ့ ဘယ်ပုံစံ
ဝတ်မှာလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပြ၊ နောက်တစ်ခုက ရေပက်ခံထွက်တဲ့
မွေးပွသဘက်ကြီးကြီးတစ်ထည်ကို အိမ်ကစထွက်ကတည်းက
ခေါင်းမီးခြုံလာခဲ့၊ သူက သဘက်ဖယ်ခိုင်းလည်း မဖယ်နဲ့၊ ဒြိအပြင်
ဘက် ကားမောင်းထွက်လာမှ အိမ်ထဲမှာ တစ်ခုခုမေ့ကျန်ခဲ့လို့ဆိုပြီး
သူ့ကိုသွားယူခိုင်း၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ နင့်ကို လူချင်းလဲလိုက်မယ်”

“ဟင်! . . ဘယ်သူနဲ့လဲ”

အသန်း (ခုနစ်)

“သ ကြိန်နွေဦး . . တူးပို့ . . တူးပို့ . . ”

“လောင်း . . လောင်း . . လောင်းလိုက်ပါ၊ ရွဲအောင် . .
လောင်းလိုက်ပါ”

“ရွှေပန်းမာလာ . . ပန်း . . မို့လေ . . ရှုမငြီးအောင် . . ”

“မြူ . . မှောင် . . ဝေ . . ကင်း . . ”

သကြိန်အကျနေတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နေရောင်လေးပြုကာ

လက်က ရှိပါပြီဆိုကတည်းက . . ဦးဇော်ဝမ်းရဲ့ 'သင်္ကြန်မိုး' သီချင်း
ခွေက ဧရာမအသံသေတ္တာကြီးတွေဆီကနေ ဂုဏ်ယူမြူးကြွစွာ ထွက်
ပေါ်လာတယ်။ 'သင်္ကြန်မိုး'ရဲ့ အနုပညာ လွှမ်းမိုးမှုကတော့ ဆယ်စုနှစ်
နှစ်စုကျော်လာတာတောင် မရိုးမအီနိုင်အောင် နားဝင်ပီယံ ရှိတုန်းဗျ။
ဦးဇော်ဝမ်းခေတ်ကနေ ဒီဘက်ရွှေ့လာတော့ တီးလုံးပြောင်းမယ်၊
ဆိုဟန်တွေပြောင်းမယ်၊ မြန်မယ်နွေးမယ်၊ ဟစ်ဟောဂီတနဲ့ တွဲချင်
တွဲမယ် . . သီချင်းသံစဉ်စာသား ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒီရာသီနဲ့ ဒီသီချင်းက
ဟင်းကောင်းနဲ့ထမင်းကောင်း တွဲစားရသလိုပဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်
လိုထွင်ပြီးဆန်းဆန်း၊ မြို့မနဲ့ငွေငန်းကို ဘယ်သူကျော်ရဲလဲ၊ မြန်နွာ
ထဲက သင်္ကြန်ရေကို ဘယ်သူဖောက်ထုတ်မလဲ။

အဟဲဟဲ . . ကျွန်တော်က မန္တလေးသားဆိုတော့ နည်းနည်း
အားပါသွားတယ်ဗျ။ ပရိသတ်လည်း သင်္ကြန်မိုးကို ချစ်မှာပဲဆိုတာ
လောင်းရဲတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် . . ပလုတ်ပလောင်း ပြောမိတယ်ဗျဆို
ခွင့်လွှတ်ပါဗျ . . နော။

ကျွန်တော်လည်း ညက ဟိုကောင်တွေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး
သူတို့ပြန်ရောက်အလာကိုမျှော်ရင်း အိမ်ရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်ထိုးဖို့ကိစ္စ
လမ်းထဲက ချာတိတ်ကလေးတွေနဲ့ပဲ လုပ်လိုက်တာ ပြီးတော့ပြီးပါရဲ့
ဟိုကောင်တွေလည်း ပြန်မရောက် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်လာ
တာနဲ့ (၂)နာရီလောက်မှပဲ အိပ်ဖြစ်တယ်။

အဲ့ဒါကြောင့် စိန်ပန်းထဲက ဖွင့်တဲ့အသံတွေ ဂေါ်ဝီနီဆိပ်ပါ
ရေထဲပြတ်ကျသွားလောက်အောင် ဆူညံပွက်ထသွားမှပဲ ကျွန်တော်

လည်း လန့်ပြီးနိုးလာတာ။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။
အစီအစဉ်တွေ လွဲတော့မှာပဲဆိုပြီး ကယျာကသီ မျက်နှာ
သစ်၊ သွားတိုက်နဲ့ လုပ်နေရတာ၊ မဏ္ဍပ်ထဲမှာလည်း ကလေးတွေ
ဆော်ကုန်ပြီဗျ။ အဖေနဲ့အမေလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်သွား
ပြီထင်တယ်။

ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီး အိမ်ထဲက ထွက်လာတော့
ဇေယျ ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ ခြံထဲဝင်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အား . . ဟိုကောင်တွေ မူးပြီး မာလာသိန်းနိုင် ခြင်ထောင်
ထဲ ဝင်တိုးအိပ်နေကြလို့ မနည်းနိုးပြီး ခေါ်လာရတယ်”

“မင်းတို့ကောင်တွေတော့ မဟုတ်တော့ဘူးကွာ”

“ဟာ . . မင်း လျှောက်မတွေးနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ အကုန်လုံးမူး
ပြီး အသေကောင်တွေလို ပုံထိုးပြီး အိပ်ပျော်နေတာကို ပြောတာ”

“ပြီးရောကွာ၊ သိန်းနိုင်ဆိုတာ ငါတို့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ လိင်တူ
ဆိုတာလည်း ငါတို့ယဉ်ကျေးမှု မဟုတ်ဘူး”

“ငါသိပါတယ် ခိုင်မြဲရာ၊ အခု အစီအစဉ် ပြောင်းသေးလား၊
မင်းဖုန်းဆက်တဲ့ အတိုင်းပဲလား”

“အေး . . အဲ့အတိုင်းပဲ၊ ထွန်းဦးတို့ အုပ်စုတွေရော”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ . . .”

“ဒီနေ့ ဆိုင်ဖွင့်လို့လား”

“မနက်ပိုင်းဖွင့်တယ်၊ မာလာသိန်းနိုင်ကို အဲ့ဒီဆိုင်လာခဲ့ဖို့

ချိန်းထားလို့. . . အခု မင်းကိုလာခေါ်တာ”

အဲဒါနဲ့ပဲ နှစ်ယောက်ထွက်လာကြတော့ ဒြိရေကမဏ္ဍပ်မှာ ရေကစားနေတဲ့ ကလေးတွေ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းကပ်ကြတော့ တယ်။

“ဟေး. . . ဝေး. . . ဖွမ်း. . . ဖွမ်း. . .”

“အား. . . ခွက်စောင်းမခုတ်ကြနဲ့လေကွာ”

“မရဘူး. . . ယောက်ျားတွေဆိုရင်တော့ ဆော်မှာပဲ”

“ဖွမ်း. . . ဖောင်း. . .”

“ဟာ. . . ပူဖောင်းနဲ့လည်း ထုတယ်ဟ ခိုင်မြဲရ”

ကလေးတစ်အုပ်ရဲ့ လက်ကလွတ်မှပဲ ကျွန်တော်တို့လည်း အသက်ရှူနိုင်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း. . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်တဲ့အထိ တစ်လမ်းလုံး ဝိုင်းပြုန်းနေကြလို့ မစားသာပါဘူး။

အင်းလေ တစ်နှစ်မှတစ်ခါဆိုတော့လည်း ပျော်ကြမှာပေါ့။ နောက်ပေါက်လေးတွေက ကျွန်တော်တို့တုန်းကနဲ့ နှိုင်းစာရင်တော့ အတော်လေး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရှိလာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ခေတ် က နို့ဆီခွက်လောက် အားထားရတဲ့ခေတ်ကို. . . အခုက ရေပက်တဲ့ ကိရိယာက ခေတ်နဲ့အညီ တရုတ်က လုပ်စားတတ်တော့ အတော် စုံစုံလင်လင်လေး သုံးလို့ရလာတာကရော ပညာပေးအဆုံးအမတွေ အင်အားကြီးလာတာရော ဆိုတော့ကာ. . .

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းပြတ်ကြီးက စူးတယ်ကွ. . . အ”

“ဒါ. . . မိုင်ကုန်ပဲ”

ဇေယျ တွန့်လိမ်ပြီး အော်ဟစ်နေပေမယ့်. . . ကျွန်တော်က တော့ အသံထုံကြီးလို နံနံအအကြီး လျှောက်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါက လည်း ဒီမနက်ဆိုတဲ့အတွေးက ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ပါရာစီတ မော (၅၀၀)မီလီဂရမ်လောက် ဝင်ပြီး ထုံထိုင်းစေတော့ ခံနိုင်ရည် ရှိနေတာလည်း ပါ၊ပါတယ်။

မနှစ်ကအထိ. . . ခုချိန် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုနဲ့ ရေမြင်းမတို့ အုပ်စုတွေပေါင်းပြီး အိမ်ရှေ့ကမဏ္ဍပ်မှာ အရမ်းလန်းနေကြပြီ။ ရေ ပက်ရမယ့်သူလာရင် ပက်ကြ၊ မလာရင် ကိုယ့်အချင်းချင်း ပက်ကြ၊ ရေလွတ်တဲ့နေရာကနေ ထောင်ပြီးဖွင့်ထားတဲ့ ဆောင်းဘောက် ကြီးကလည်း တစ်ဒုန်းဒုန်း၊ ကျွန်တော်တို့လည်း တဝုန်းဝုန်း၊ အားလုံး နီးပါ ကချင်လည်း ကကြတာ၊ သင်္ကြန်ပွဲတော် ပြီးတဲ့အထိ သောက် တတ်တဲ့ ထွန်းဦးတို့အုပ်စုလည်း မသောက်တဲ့ဥပုသ် စောင့်ကြတယ်။

ကလေးတွေလို လွတ်လပ်ခွန်ပေါက်ပြီး ပျော်ချင်တာကလွဲ လို့ ဘာစိတ်ညာစိတ် ဘာမှမရှိတော့ မိန်းကလေး ယောက်ျားလေး ဆိုတာလည်း မေ့ကုန်တယ်။ အစီအစဉ်တစ်ခုက သင်္ကြန်ရက်အား လုံး ကျွန်တော်တို့မဏ္ဍပ်မှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု. . . စတုဒီသာလုပ် တယ်၊ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲလုပ်တယ်၊ မုန့်လုံးရေပေါ်၊ မုန့်လက်ဆောင်း၊ ကျောက်ကျော၊ ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်း၊ တစ်နှစ်က ဖောင်းသင်ထား တဲ့ သင်္ကြန်ထမင်းတောင် လုပ်လိုက်သေး၊ ဒါကတော့ အဖေနဲ့အမေ က ဦးဆောင်ပြီး စီစဉ်ပေးတာ၊ တစ်မနက်ခင်းလုံး ရေကစားကြပြီး ထမင်းစားနားချိန် နေ့လယ်ခင်း မုန့်ဝိုင်းလုပ်ကြ၊ မွန်းလွဲပိုင်း မုန့်ရပြီ

ဆိုတာနဲ့ မဏ္ဍပ်မှာကျွေး၊ အိမ်တွေလိုက်ဝေ၊ ညနေကျတော့ ရေ ပြန်ကစား၊ ညမိုးချုပ်တော့ မဏ္ဍပ်တွေကို တစ်အုပ်စုလုံး လျှောက် လည်ပတ်ပြီး ကြည့်ကြနဲ့ ပျော်စရာကောင်းခဲ့တဲ့နှစ်တွေ၊ ကျုံးရှေ့ လမ်းပေါ် မော်တော်ခုတ်လို့ရအောင် ပြည့်လွှဲခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်ရေတွေ၊ မန္တလေးတစ်မြို့လုံး ရွှေဝါရောင် ဖုံးလွှမ်းခဲ့ဘူးတဲ့ ပိတောက်ပန်းတွေ ငုဝါတွေ...။

“ဖွမ်း...”

“ဖွတ်... ဖလွတ်... ဝူး... အား”

မျက်နှာတည့်တည့် အုပ်ထည့်လိုက်သော ရေလုံးကြီးကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်မက်ကလန်နိုးသလို ဝူးဝူးဝါးဖြစ်သွားပြီး ကြည့်လိုက် တော့ ယမင်းမရဲ့အုပ်စုလေ၊ ဒီနှစ် ယမင်းမတစ်ယောက် မရှိတာနဲ့ပဲ စုလှိုင်တို့တွေလည်း သူတို့အိမ်ရှေ့သူတို့ အုန်းလက်မဏ္ဍပ်လေးထိုး ရေစည်တွေချပြီး သီးခြားကဲနေကြတာ။

“သတိရပြီလား... အဟီးဟီးဟီး...”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီနှစ် ယမင်းပျောက်သွားလို့ နင် အတိတ်မေ့နေတာလေ”

“ဟာ... အလွတ်ကြီးပါလား”

“အပိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ခိုင်မြဲရယ်...။ နင် အသက်ရှူမှီ တောင် သတိမရဘဲ လျှောက်နေတဲ့ပုံကို... အမြင်ကပ်လို့ ရေဖုံးနဲ့ကို တီးထုတ်ပစ်တာ၊ ဒီမှာ ယမင်းတစ်ယောက်ထဲ မိန်းမမဟုတ်ဘူး ငါတို့လည်း မိန်းမတွေပဲ... နင် ဘယ်သူ့ကြိုက်လဲ... ပြော”

ဇေယျက ဝင်ပြောတယ်။

“ငါ... နင့်ကို ကြိုက်တယ်”

“ဘာ... မှန်ကြောင်၊ မှင်စာ၊ နံပြည်စုတ်၊ တောက်တဲ့၊ မျက် မှေး၊ ခွေးစုတ်”

စုလှိုင် မျိုးစုံကင်ပွန်းတပ်ပြီး ပုံးနှင့်လိုက်ရိုက်လို့ ဇေယျ စနောက်သလို ဖင်လေးလိန်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်။

အင်း... ငါ့ကိုတော့ ဝိုင်းပြီးမျှော်လင့်နေကြတယ် ရေမြင်း မရေ... နင်ကတော့... အတွေးနဲ့ ကွက်ခနဲ မြင်လိုက်တဲ့ ဦးလွင်ဆို တဲ့လူကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားပြီး သက်ပြင်းမောကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲရောက်သွားတော့ ထွန်းဦးတို့အုပ်စု အနာကျနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်လို့ ကျွန်တော်က...။

“ကဲ... မင်းတို့ မာလာဆောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာငြင်းခွင် သေးလဲ”

ဆိုတော့ကာ ထွန်းဦးမျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်သွားပြီး...

“ဟေ့ကောင် ဇေယျ၊ မင်း မဟုတ်တာတွေ သွားချွန်ထား တာလား”

“ဟာ... ငါ ဘာမှမပြောဘူး၊ မယုံရင် မေးကြည့်”

“ဟုတ်တယ်... ဘာမှမပြောဘူး၊ မာလာမခြင်ထောင်ထဲ ရောက်နေတာလေးပဲ ပြောတာ”

“ဟမ်...”

မာလာသိန်းနိုင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ထွန်းဦး ငရဲပြာလူး ဖြစ်တတ်လွန်းလို့ ကျွန်တော် တမင်မခံချင်အောင် စပြီးမှ . .

“အလကား စတာပါကွာ၊ ကဲ မင်းတို့ သေချာစီစဉ်ခဲ့လား”

“အေးလေ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား၊ အခုတောင် တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့မလို့၊ အကျိုးအရောင်နဲ့ ပုံစံတူလိုက်ရှာဖို့ရော ဆံပင်ပါပြင်ဖို့ ကျန်ခဲ့တာ၊ ဒီကို လာလိမ့်မယ် . . ”

“ဟာ . . အချိန်ကိုက် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တယ် မင်းဘိုးတော်ရဲ့ကားက၊ ခုချိန်ထိ ဖြတ်သွားတာ မမြင်သေးဘူး”

ကျွန်တော် စိတ်မချနိုင်သေးပဲ ထွန်းဦးဆီက လက်ကိုင်ဖုန်း တောင်းပြီး ယမင်းဆီ ထပ်ချိတ်တယ်။

“ငါ့ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် Missed Call လုပ်လိုက် မယ်၊ အဲ့ဒီတော့မှ နင် အိမ်ကစထွက် ကြားလား”

“ ”

“အေး . . ဒါပဲ”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ အနက်ရောင် ပရာဒိုတစ်စီး ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်မောင်းသွားလို့ အုန်းသန်းအလန့်တကြား လက်တို့ပြီး ပြတယ်။

“ဘိုးတော်တော့ လှိမ့်လာပြီ ထွန်းဦး၊ မင်း မာလာမက မိပါ့ မလား”

“အဲ့ဒါထက် သူ့ကို ကားပေါ်မရောက်ခင် ရေစိုလို့မဖြစ်ဘူး ကွ . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့စွပ်ကွာ”

“အဝတ်အစားက အဓိကကွာ”

အဲ့သလို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေတုန်းမှာပဲ မာ သာသိန်းနိုင် ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်လုံးဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွဲလို့။

“ဟဲ့ . . မသာတွေ လာကြိုဖော်တောင် မရဘူး”

ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြီး ကျွန်တော့် ဘေးက လွတ်နေတဲ့ခုံမှာမထိုင်ဘဲ . . ခဲ့ဆွဲပြီး ထွန်းဦးနဲ့ အုန်းသန်း ကြားထဲ ဝင်တိုးထိုင်တယ်။

“သွားထိုင်လေ ဘာလာတိုးတာလဲ”

“သောက်ကောင် . . ငါ့နာနုချိုးထားတာ သတ်ချင်တယ် . . တင်း . . ”

အားလုံး တခါခါရယ်ကြပြီးမှ ထွန်းဦးက . .

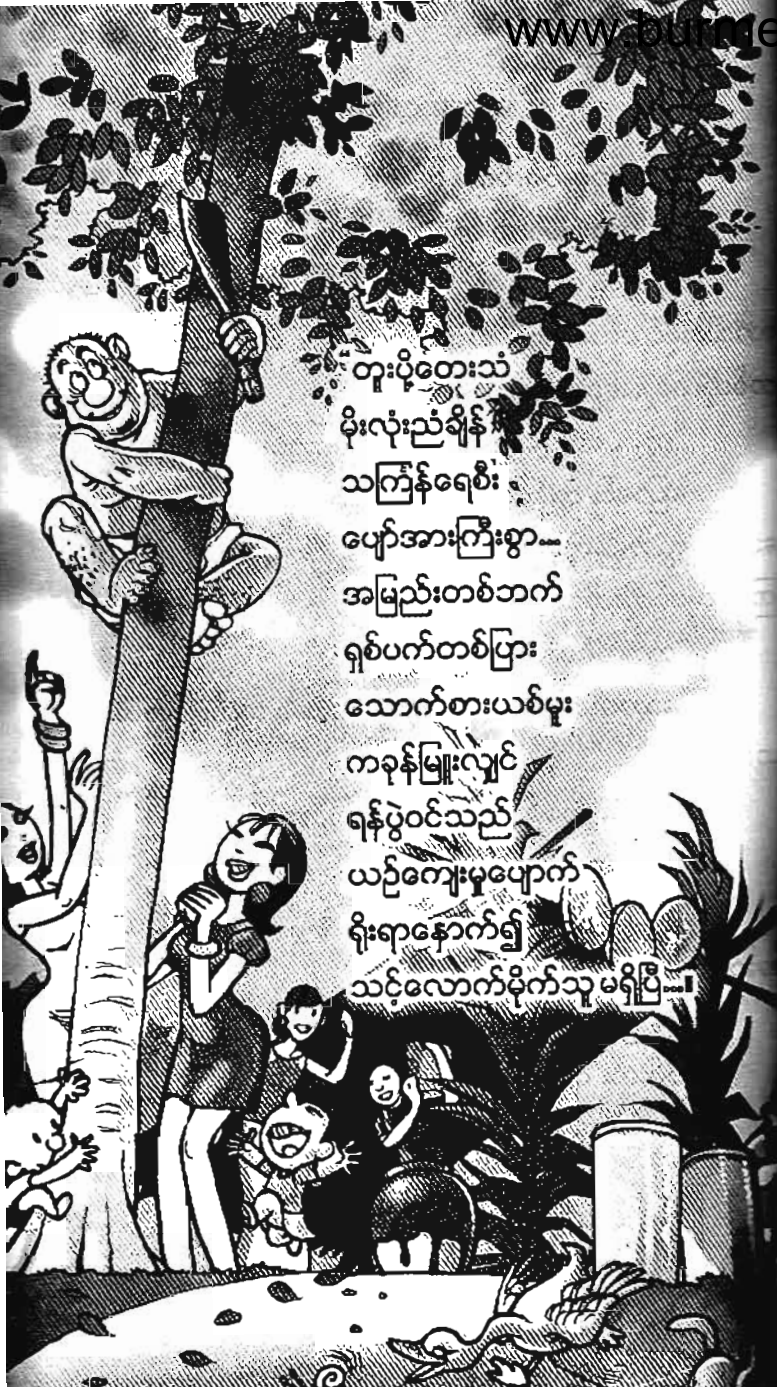
“နင် အဝတ်အစားတွေရော”

“ဒီမှာဟေ့ . . အထုပ်နဲ့ . . အထုပ်နဲ့ . . နင် ငါ့ကို ခိုးလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်အောင်လို့”

ထွန်းဦး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး လက်ဖက်ရည် မှာပေးတယ်။

“ဝမ်းတီး ကျစ်မို့ ဆလိုး”

တူးပို့တေးသံ
မိုးလုံးညချိန်
သင်္ကြန်ရေစီး
ပျော်အားကြီးစွာ...
အမြည်းတစ်ဘက်
ရှစ်ပက်တစ်ပြား
သောက်စားယစ်မှူး
ကခုန်မြူးလျှင်
ရန်ပွဲဝင်သည်
ယဉ်ကျေးမှုပျောက်
ရိုးရာနောက်၍
သင့်လောက်မိုက်သူ မရှိပြီ။

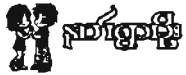

အခန်း(၅၈)

အ

ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ... တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတဲ့ ရင်
ကြောင့် အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေဖြစ်နေတဲ့ သူမကို အမေ
တိတိထားမိလာတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပါပဲ၊ ဦးလွင်အတွက်
ဘာဖိနပ်မှန် ယူလာခိုင်းတာ ဒီမနက် သက်သက်လွတ်ချက်ဖို့ ဝယ်
အတွဲ ဗူးသီးလေးကို ဗန်းနဲ့ထည့်ယူလာတာလေ။

“ဟဲ့... သမီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဦးလွင်အတွက်လေ”

ဦးသီးကြီး ဖြစ်နေတော့ အဖေနဲ့အမေ မျက်နှာတွေပူပြီး ဦးလွင်လည်း အရှက်ပြေသာ ရယ်နေတာ မျက်နှာကြီးကို နီလို့ .

“ကဲပါ. . မေကြီးရာ၊ တော်ကြာ သကြားမေ့ ဆားမေ့တွေ ဖြစ်တော့မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထလုပ်ပါတော့”

“နေပါစေ. . ကျွန်တော် အိမ်ကသောက်ခဲ့ပြီးပြီ ဟိုလေ. . ယမင်းလေး အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြမယ်လေ”

“ဪ. . အေးအေး သမီးရေ”

“ရှန်”

“မောင်လွင်က သွားတော့မယ်တဲ့”

“ဟုတ်. . ခဏလေး”

သူမ အဝတ်အစားလဲပြီး မွေးပွသဘက်ယူကာ ထွက်လာပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ခိုင်မြဲဆီက Missed Call မဝင်သေး လို့. . ဟိုဆွဲဒီဖွန့် အချိန်ဖြုန်းနေရတယ်။ ကြာလိုက်တာဟာ အဲဒီ ကောင် ဘာလုပ်နေလဲ မသိဘူး။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ဟလာသိန်းနိုင် အဝတ်အစားလဲပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်နေ ပေမယ့် အိမ်ရှေ့မဏ္ဍပ်က ကလေးတွေကို ရေမပက်ဖို့ စည်းရုံးနေရ တာနဲ့တင် အချိန်အတော်ကြာတယ်။ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်ကို ခုန့်ဖိုးနှစ်ရာစီ ပေးမယ်ဆိုမှပဲ သဘောတူညီမှုရပြီး. . ယမင်းမဆီ Missed Call ပို့နိုင်တော့တယ်။

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . လာပါဦး”

သိန်းနိုင် ကျွန်တော့်ကို မရဲတရဲနဲ့ လှမ်းခေါ်လို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်။ သူ့ကို ကလေးတွေရေပိုင်းပက်မှာစိုးလို့ ခြံထောင့် က ဆောင်းဘောက်ဘေးနားမှာ ထိုင်ခိုင်းထားရတာပါ။

“ဘာလဲပြော”

“တို့နဲ့ လူချင်းလဲလိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟိုတစ်ယောက် က သိသွားလို့ တို့ကိုရန်လုပ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟာ. . အမျိုးသမီးရေးရာနဲ့တိုင်မယ် ဘာညာပေါ့ကွာ”

“နင်နော် ငါက ဘယ်လိုလုပ် တိုင်လို့ရမှာလဲ တကယ်ပါပဲ စိတ်ယှက်တယ်”

“ဒီကိစ္စ နင်ကျွမ်းကျင်ပါတယ်ဟာ. . အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်စမ်းပါ”

အဲဒီအချိန်မှာလဲ ဇေယျ လက်ခေါက်မှုတ်ပြီး အချက်အလက် ကျွန်တော်စကားဖြတ်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တယ် အားလုံးတိုင်ပင်ကိုက်ပါပဲ။ ကားက. . ကျွန်တော်တို့ခြံရှေ့ မဏ္ဍပ်နား ရောက်မှ ငြိမ်ခနဲထိုးရပ်ပြီး. . ခဏကြာတော့ ကားတံခါးပွင့်လာပြီး ဦးလွင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တက်တက်ကြွကြွနဲ့ သူမတို့ခြံထဲ ပြန်လျှောက်ဝင် သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်းအချိန်ဆွဲမနေပဲ မာလာမရဲ့လက်ကို ဆက် ခနဲဆွဲပြီး ကားဆီပြေးသွားတယ်။ အစွဲရေး လေသူရဲတွေကတော့ ဘဂ္ဂဒက်ပေါ်မှာ (၂)မိနစ်ပဲကြာပြီး ပစ်မှတ်တွေကို ဖြိုချနိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ (၁)မိနစ်အတွင်း ချစ်သူနဲ့ အခြောက်မကြီးကို လဲလှယ်အစားထိုးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ယမင်းမကို မာလာသိန်းနိုင် ထိုင်သွားတဲ့နေရာကိုပျိုး သိပ် မကြာခင်မှာပဲ ဦးလွင်ပြန်ရောက်လာပြီး ကားတံခါးပိတ်ကာ ခပ်သွယ် သွက်ပဲ မောင်းထွက်သွားပါတော့တယ်။

“နင် သူ့ကို ဘာသွားယူခိုင်းလိုက်တာလဲ”

“အဝတ်အစား အပိုတစ်စုံကို အိတ်နဲ့ထည့်ပြီး ဧည့်ခန်းအ ဝင်ဝမှာ တမင်မေ့ချန်ထားခဲ့တာလေ”

“အဟတ်ဟတ် ဘယ်နေရာရောက်မှ ပြဿနာတက်မယ် မသိဘူး”

ထွန်းဦးတို့အဖွဲ့ တခါခါရယ်ပြီး ရောက်လာကြလို့ သူမက. .

“ဘုရားရေး. . နင်တို့အားလုံး ပေါင်းပြီး ကြံစည်ကြတာပေါ့ လေ”

“ဒါပေါ့. . မယ်သီတာကို ဒဿခိုးတဲ့အခန်းဆိုတာ အဲဒါပဲ ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ”

“မယ်သီတာ XXX ဒဿခေါ်ရာ XXX မာမရှိန်းနဲ့ XXX လဲခဲ့လေသလား XXX ဟိုလူခင်ဗျာ. . . မသိလိုက်လေရှာ XXX ခြေသလုံးမွေးမြင်မှ. . ဒုက္ခတွေ့မှား XXX ကယ်တော်မူကြပါ XXX အခြောက်ကြီးပါဗျာ XXX ကယ်တော်မူကြပါ. . အခြောက်ကြီးပါဗျာ XXX ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

ဇေယျ သူ့ဘာသာ သီချင်းဖျက်ဆိုပြီး ကွေးနေအောင်က၍ ကျွန်တော်တို့ တဝါးဝါးပွဲကျသွားပြီး. . ထွန်းဦးက. . .

“ငါတို့အုပ်စု စုလှိုင်တို့မဏ္ဍပ်မှာ သွားကစားမလား”

“ဟယ်. . စုလှိုင်တို့ မဏ္ဍပ်ထိုးထားလား”

“အေးလေ. . ဒီနှစ် နင်မကစားဘူးဆိုတော့ ငါတို့နဲ့ အုပ်စု ကွဲကုန်တာပေါ့၊ ကဲ. . လာ. . လစ်ကြမယ်”

“ဝေ. . ဝူး. . ”

ဒီနေရာမှာ ဦးလွင်ရဲ့ချစ်သူကွဲ့ကို ပြောပြမှပြည့်စုံမယ် ထင်တယ်ဗျ။ ဒီလိုပရိသတ်ရဲ့ . . ကျွန်တော်တို့ ညနေမှာခဏချိတ်တဲ့အထိ စုလှိုင်တို့မကြွပ်မှာပဲ ရေကစားကြတယ်။ ယမင်းကိုတော့ ညနေအစောပိုင်းလောက်ကပဲ သူ့အိမ်ကို ပြန်တော့ဖို့ပြောတော့ . . ယမင်းက မပြန်ရဲဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ပေကတ်ပြီး နေ၊နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မာလာသိန်းနိုင် မြင်းလည်းနဲ့ လမ်းထဲဝင်လာလို့ ကျွန်တော်တို့တွေ့ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်၊ ဆိုတော့ကာ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဘာညာနဲ့ မေးကြတာပေါ့။ မာလာသိန်းနိုင်က ယမင်းကို မေးလေးထိုးထိုးပြီး . . .

“အမလေး ညည်းသာပါသွားရင် ပွဲပြီးပြီဟဲ့၊ သိလား . . . ညည်းအကောင်ကြီးက နှာဘူးကြီးဟဲ့၊ ငါတို့ ဒီကထွက်တော့ ငါ့ကို ညည်းအမှတ်နဲ့ပြောသွားတာ စုံနေတာပဲ၊ ငါလည်း မွေးပွသဘက်

ခြံပြီး . . အင်း . . အဲ . . အဟင်း . . ဒီလောက်ပဲ အသံပေးပြီး သူ့ဘက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘူး . . သိလား။

သူ့ဘာပြောပြော ငါက ခေါင်းပဲညိတ်နေတော့ သူက အပိုင်ပဲဆိုပြီး ကားကို ပြည်ကြီးမျက်ရှင်ဘက် မောင်းသွားတယ်။ အဲဒီကနေ အောင်ပင်လယ် ဟိုဘက်အထွက်လည်းကျရော လူကလည်းပြတ်တော့ ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်ပြီး ငါ့ကိုဖက်နမ်းပါလေရော၊ ငါလည်း မနွေက ဟိုအကောင်တွေနဲ့ အတူသောက်ပြီး မူးပြီးအိပ်ပျော်သွားလို့ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ မရိတ်လိုက်ရဘူးလေ၊ သူ နှုတ်ခမ်းမွေးစူးသွားလို့ ငါ့ခြံထားတဲ့ သဘက်ကို ခွာကြည့်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်ပြေးတာ၊ ငါ့မှာ . . သူ့ကားကို ငါ့ဘာသာမောင်းပြီး သူ့နောက်လိုက်ရတယ်၊ သူပြေးတဲ့နောက် ငါလိုက်ရတာပေါ့၊ နောက်ဆုံးတော့ ကားက လယ်ကွင်းထဲရောက်သွားပြီး ငါလည်း ဆက်မမောင်းတတ်တော့လို့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့လိုက်တယ်”

ဖြစ်ပုံဖြစ်ပုံ ပရိသတ်ရေး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း မာလာမပြောသမျှ တစ်ခွတ်ခွတ်နဲ့ ထိုင်ရယ်ကြပြီး အတော်မှောင်သွားလို့ လူစုခွဲတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ယမင်းမ အတူပြန်လာကြတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ယမင်းက သူ့အိမ်မှာ ဖုန်းထားခဲ့တာဆိုတော့ ဖုန်းလည်းဆက်လို့မရ၊ ဦးလွင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆီ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ခေါ်လို့မရ၊ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်တဲ့အထိ ပြန်လည်းရောက်မလာဆိုတော့ ကာ ယမင်းမရဲ့မိဘတွေ စိတ်ပူသွားတယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ကထွက်လာပြီး လမ်းထိပ်ထွက်မျှော်ဖို့ရာ လမ်း

တစ်ဝက်ရောက်မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးတော့
တာဗျ. . ။

“ဟင်! . . ယမင်း သမီး ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ယမင်းမ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး ဇာတ်ဆရာ၊
ကျွန်တော်လည်း ဒီအခန်းပါမယ်မထင်လို့ ဇာတ်တိုက်မထားဘူး
ဆိုတော့ကာ နှစ်ယောက်စလုံး အိုးနင်းခွက်နင်းနဲ့ ဖြစ်ကုန်တော့. . ။

“ကဲ. . လာ. . လာ. . အချိန်မရှိတော့ဘူး ပြန်မယ်၊ မောင်
ခိုင်မြို့လဲ ပြန်တော့”

“ဟုတ်”

ကျွန်တော်လည်း ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမလုပ်တတ်တော့လို့
အသာခပ်ကုပ်ကုပ် လိုက်လာပြီး. . ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ရောက်တော့
နှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က သင်္ကြန်အကျနေ့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အ
တွက် သင်္ကြန်အတက်နေ့လည်း ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ ယမင်းကို နောက်ထပ်မြင်တွေ့ခွင့်ကို မရတော့ပါဘူး၊ ဖုန်း
လည်း ဆက်လို့မရဘူး၊ နောက်မှ အမေတို့ဆီကတစ်ဆင့် ကြားရတာ
က ဦးလွင်ဆိုတဲ့လူ သင်္ကြန်အကျနေ့က နေ့ခင်းကြောင်တောင် သရဲ
အခြောက်ခံရပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတဲ့အကြောင်း. . ။ ယမင်းကို
စင်ကာပူ ပို့လိုက်တဲ့အကြောင်းပါပဲ ပရိသတ်ရယ်။

ပြောရရင်. . ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးပျော်ခဲ့ရတဲ့ သင်္ကြန်
ကာလဆိုတာ. . ကျွန်တော် အလွန်ပဲ လွမ်းဖျားလွမ်းနာ ကျခဲ့ရတဲ့

သင်္ကြန်ဖြစ်လာတော့ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပဲ မန္တလေးမြေကို စွန့်ခွာဖို့
ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရတော့ ကျွန်
တော့်ဆန္ဒ ပြည့်သွားတယ်။ စက်ရုပ်တစ်ကောင်လိုပဲ. . လိုအပ်သ
လောက် ထည့်ပေးထားတဲ့ မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ဟန်ကျနေလိုက်တာပဲ၊ အခု
ဆို ဘယ်လောက်တောင်ကြာသွားပြီလဲ၊ တစ်နှစ်လား. . နှစ်နှစ်လား
မသေချာမှုတွေနဲ့ ဆိုတော့ကာ. . .

အလွမ်းဇာတ်
အနမ်းတစ်ဖြတ်နဲ့ပဲ သိမ်းရမလား
တစ်ခန်းများရပ်ခဲ့ရင်...
နင်...ငါ...ကြေကွဲမိ...
အခြေလည်းမရှိ...
အသေလဲထိရ
ငြိလိုက်ရတဲ့ ခဏလေးမှာ
အဆွေးအမြွေက...တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့
ယုံထင်ကြောင်ထင်ဖြစ်ရတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို...
ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မထားခဲ့နိုင်ဘူးကွယ်...!

အခန်း(ကိုး)

မန္တလေးမြို့ကို ခြေချမိမှ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ပြန်လာ
တာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်တော့်ဘာသာ အမှတ်မဲ့ ပြန်မေးမိပြီး
အတော် အီလည်လည်ဖြစ်သွားတယ်။ ကားကြီးဝင်းကနေ... ကျွန်
တော်တို့ရပ်ကွက်ကိုရောက်ဖို့ အတော်လှမ်းလှမ်းပါ။ မန္တလေး တပြတို
တာ နူးမပြတ်ရုံတမယ်လျှောက်ရတဲ့ လမ်းတွေဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်
နဲ့ အတော်စိမ်းခဲ့တဲ့ မန္တလေးသင်္ကြန်ကို လမ်းလျှောက်ပြီးတော့ပဲ

ရင်ကြားစေ့လိုက်ချင်တော့တယ်။

အဲဒါကြောင့် လမ်းလျှောက်ရင်း ဟိုငေးသည်ငေး၊ ဝေးဝေး ဝါးဝါး အော်ဟစ်နောက်ပြောင်သွားတဲ့ ရေပက်ခံကားတွေကို ငေး၊ ပိတောက်ပင်တွေနားရောက်တော့ . . အပင်အောက် ကြွနေတဲ့ ပိတောက်ပွင့်တွေနဲ့ ချိုးဖဲ့လို့မရလို့ ဟိုနားတစ်ခက် သည်နားတစ်ခက် ကျန်နေတဲ့ ပိတောက်ခက်တွေကို ငေးပေါ့။

‘သင်္ကြန်မိုး’ဇာတ်ကားကိုလည်း ကြည့်ဖူးထားတော့ ဦးဇော်ဝမ်း(ကိုလတ်)တို့နဲ့ ဖျော်ဖြေရေးမလိုက်ရလို့ စိတ်ညစ်ပြီး ကျွဲဘေးက လမ်းအတိုင်း စက်ဘီးတွန်းပြီး ငေးငေးရီရီ လျှောက်သွားနေတဲ့ . . ဦးဇော်ဝမ်း ပေါက်စနလေးကို အမှတ်ရသွားပြန်တော့ . . ကိုယ်လည်း ဘာလို့လို့ . . သင်္ကြန်ရေခွံနဲ့ ကျောပိုးအိတ် တစ်ဖက်ချိတ်လွယ်ပြီး တစ်ဝိုင်း တငေးငေး လျှောက်သွား၊ ဟိုမှာတော့ မေသန်းနုလေးကို လွမ်းတလို့ . . ကျွန်တော်ကတော့ ရေမြင်းမပေါ့။

ရေမြင်းမဆိုလို့ ယမင်းခင် ခုလောက်ဆို စင်ကာပူကများ ပြန်ရောက်နေပြီလား၊ ဟိုမှာလဲ အိမ်ထောင်တွေဘာတွေ ကျသွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့မိဘတွေက အန္တရာယ်ကောင် အနားမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ပြန်ခေါ်ပြီး ဦးလွင်နဲ့ ပေးစားလိုက်ပြီလား။

ဟူး . . . ။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းမောကြီး မူတ်ထုတ်ပစ်ပြီး မနာလိုစရာ ကောင်းလွန်းတဲ့ ဇင်ဝိုင်းလေးရဲ့အက်ရှင်ကို အတွေးထဲက ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေဗျာ . . . သူက ဇာတ်ဝင်ခန်းအရ

မေသန်းနု အမှန်လေးကို လွမ်းတာ၊ ကျွန်တော်က ဘုမသိဘမသိနဲ့ စွတ်လွမ်းနေလို့ အပျိုစင်စစ် ဖြစ်နေသေးရင် တော်ပါရဲ့၊ ယောက်ျားရနေပြီဆို သေရော . . ဒုဿနသော . . ။

အဲဒါကြောင့် တက်နေတဲ့ ဖီလင်တွေ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျပြီး အငြိုးကားတစ်စီး လွမ်းတားလိုက်တယ်။

“ဟာ . . ခိုင်မြဲ”

“ဟမ် . . အုန်းသန်း”

တက္ကစီဆရာက အုန်းသန်းဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြောမနေဘဲ နောက်ခန်းထဲ ကျောပိုးအိတ်ထိုးထည့်ပြီး ရှေ့ခန်းထဲက အုန်းသန်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်၊ အုန်းသန်း ကားမောင်းထွက်လာရင်း . . .

“ငါတို့က မင်းပြန်မလာတော့ဘူး ထင်တာကွ၊ ပြဿနာပဲ”

“ဟေ . . ဘာပြဿနာတုန်း”

“နေပါဦးကွာ နောက်မှအေးဆေးပြောတာပေါ့၊ အခု မင်းအပြီးလား . . ခဏလား”

“သင်္ကြန်ပိတ်ရက်ပါ”

“အေးကွာ သင်္ကြန်မြင်ကွင်းကြီး ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာတော့လည်း ဟိုတုန်းကဘဝတွေ အရမ်းလွမ်းတာပဲ”

“အောင်မာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကွာ၊ မင်းက ဘယ်ငရဲပြည်ရောက်နေလို့လဲ”

“တာပါန ငရဲထင်တယ် . . ဟာ . . မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ

၉၆ နတ်ရွာပြန်

အိမ်ထောင်ကျနေပြီကွ၊ ကလေးလည်းရပြီ၊ ဇေယျလည်း မနှစ်ကမှ စုလှိုင်နဲ့ ယူလိုက်ကြတယ်၊ မောင်တူးက အော်တိုမွေးနှစ်ယောက် ပါတဲ့ မုဆိုးမနဲ့ ညားတာလေ. . အဟဲဟဲဟဲ”

“ထွန်းဦးရော”

“အင်း. . ”

အုန်းသန်းစကားပြတ်ပြီး ဘီယာစတေရှင် တစ်ခုရှေ့က ကားရပ်ကွင်းထဲ ချိုးဝင်ပြီး ရပ်လိုက်တယ်။

“ငါလည်း မီးပေါင်ကျနေပြီကွ၊ နည်းနည်းဝင်ချရအောင်”

“ငါ မသောက်ဘူး အုန်းသန်း၊ မင်းလည်း စည်းကမ်းပျက် နေပြီ”

“အာ. . ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း အိမ်ထောင်သည်ပါကွ၊ ငါ နှယ်. . . ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ. . သင်္ကြန်မှာ မင်းတို့အဖွဲ့တွေ လုံးဝမ သောက်တာ သံမဏိစည်းကမ်း မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်. . အဲ့ဒါ အရင်ကအိပ်မက်လေးကွ၊ အခုကတစ် မိုး. . လာစမ်းပါကွာ မသောက်လည်း အမြည်းဝါးပြီး အအေးလေး မျိုး. . ”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲလိုက်ဝင်လာခဲ့ တယ်။ သင်္ကြန်မှာ ရောင်းအားအကောင်းဆုံးက. . စက်သုံးဆီရယ်၊ အရက်ရယ်၊ ဘီယာရယ် ဆိုတာလေ။

ကျွန်တော်မပြောလည်း ပရိသတ်သိနေမှာပါ။

အလွတ်သေကြွန်း ယနေ့သေကြွန်း ၉၇

အုန်းသန်းက ဘီယာတစ်ကူး၊ ငါးမုန့်ကြော်တစ်ပွဲ၊ အသား သုပ်နဲ့ မုယောအချိုရည်တစ်လုံး မှာလိုက်တယ်။ ပြီးမှ. . .

“ငါတို့လည်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ရုန်းကန်ရပြီဆိုတော့ သူငယ် ချင်းတွေ မဆုံဖြစ်ကြတော့ဘူးကွ၊ မောင်တူးက သူ့မိန်းမနဲ့ အုန်း တောမှာ လိုက်နေတယ်၊ ဇေယျကတော့ မင်းတို့လမ်းထဲမှာ၊ မင်းတို့ အိမ်နဲ့ မျက်စောင့်ထိုးလောက်က အိမ်နဲ့ခြံကို သူ့ယောက္ခမက လက် ခွဲလို့ အဲ့ဒီမှာနေပြီး အအေးဆိုင်နဲ့ စတိုးဆိုင်လေး တွဲဖွင့်ထားတယ်၊ ငါကတော့ ငါ့ယောက္ခမ တက္ကစီကို ယူမောင်းပြီး အဘိုးကြီး အဘွား ကြီး နှစ်ယောက်စလုံးပါ ခေါ်ထားတာပေါ့ကွာ၊ မိုးလင်းမိုးချုပ် ဒီ အလုပ်ပဲဆိုတော့ ကြာလာတော့လည်း ငြီးငွေ့တယ်ကွ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဒါလေးကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ မှီဝဲပြီး ဖြေဖျောက်နေရတာ”

စားပွဲပေါ် စားသောက်စရာများ စုံလင်လာတော့ အုန်းသန်း က အချိုရည်သံဘူးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးပြီး. . ကျွန်တော့်ရှေ့ ချပေးတယ်။ သူကတော့ စားပွဲထိုးကောင်မလေး ဌဲ့ပေးတဲ့ First Club ကို ဂွပ်. . ဂွပ်. . နဲ့ မော့ချပစ်လိုက်ပါတော့မယ်။

“အား. . ကောင်းလိုက်တဲ့ ဘီယာ၊ ပိုက်သာမရွဲရင် ငါအ သည်းစွဲချစ်မှာ”

ဒီအချိန်အထိ အုန်းသန်းစကားထဲမှာ ထွန်းဦးအကြောင်း ငါးပါးပုတ်ပြီး ရေမြင်းမအကြောင်းကို ခေါင်းထဲမှာတောင် မရှိသလို ပြောနေ၍. . .

“ယမင်းကိုရော တွေ့သေးလား”

အုန်းသန်း ယူဝါးဖို့ပြင်နေတဲ့ ငါးမုန့်က လမ်းတစ်ဝက်မှာ တင် ရပ်သွားတယ်။

“မင်း. . သူ့ကိုမမေ့သေးဘူးပဲကိုး”

“သူ ပြန်ရောက်နေလား”

ကျွန်တော် အလောတကြီး မေးနေပေမယ့် အုန်းသန်းဆီက ချက်ချင်းပြန်ဖြေမှာကိုတော့ စိုးရိမ်နေတယ်။

အေးကွ. . . သူလည်း ဘာညာဆို ကျွန်တော်သွားပြီ၊ ပြီး လိုက်ရမလား. . မဲ့လိုက်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အေးပေါ့ကွာ. . ယူ သင့်ပါပြီလို့ မဒိတာစကားကို ဌာန်ကရိုင်းကျကျ ပြောနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာ မသေချာတဲ့ အခြေအနေတွေ မဟုတ်လားဗျာ။

အုန်းသန်း ငါးမုန့်နှစ်ခုလောက် ကုန်အောင်ယူဝါးပြီး ဘီယာ ကို သူ့ဘာသာယူဌှဲ့(နောက်ထပ် ဌှဲ့ပေးမည့်သူမရှိ) ယူသောက်ပြီး

“မင်းတို့ရဲ့ ကံတရားကလည်း အံ့သြလောက်တယ် ခိုင်မြဲရာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ယမင်းနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ဦးလွင်ဆိုတဲ့သူဟာ ငါတို့နှိုက်စက် လွှတ်လိုက်ပြီးကတည်းက အဲဒီအိမ်နဲ့ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားတယ်ကွာ ယမင်း စင်ကာပူ ထွက်သွားပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့. . ဒီလူ တစ်ခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကိုရီးယား ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ ယမင်းလည်း ပြန်ရောက်တာ နှစ်လလောက်ပဲရှိဦးမယ်၊ ရောက်လာ ရတဲ့ အကြောင်းက. . .”

အုန်းသန်း စကားဖြတ်ပြီး ဘီယာသောက်ပြန်တယ်၊ အဲဒီ

နောက်မှ. . .

“မင်းကို တစ်ခု တောင်းပန်ချင်တယ်၊ သွေးဆူပြီး ဝုန်းခိုင်းကြ တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ကွာ. . နော်”

“နေပါဦး ဘာကိစ္စမို့လို့လဲ”

အုန်းသန်း ချက်ချင်းမဖြေပဲ စကားလုံးရွေးနေတဲ့ပုံ ဖမ်းပြီး မှ. . .

“ထွန်းဦးမိဘတွေက ယမင်းမိဘတွေနဲ့ လူကြီးချင်း မြန်း လိုက်ကြပြီကွာ၊ ထွန်းဦးက မင်းသိတဲ့အတိုင်း. . ဒီကောင်လည်း ပုံ သဏ္ဌာန်သာ မတူတာ မင်းချစ်သလောက်တော့”

ကျွန်တော် နားမထောင်ချင်တော့လို့ လက်ကာပြပြီး. . .

“ထွန်းဦး ငါ့ထက်ပိုမချစ်နိုင်ဘူး အုန်းသန်း၊ အခုကိစ္စက ရက်သတ်မှတ်ပြီးပြီလား”

အုန်းသန်း ခေါင်းတွေကုတ်ပစ်ပြီး. . .

“ကဲကွာ နှစ်ယောက်စလုံး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ငါ သန့် ရှင်းချင်တယ်၊ အဖြစ်မှန်က ထွန်းဦးရဲ့ ကြိုးစားမှုအပေါ်မှာ မူတည် နေတယ်၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ယမင်းမိဘတွေက ယမင်းရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ကြတယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အောင်ဘာလေထိကို အကွရာနဲ့ ရှေ့ သုံးလုံးတူသလောက် ဝမ်းသာသွားပြီး ထရပ်လိုက်တယ်။

“ဟ. . ဘယ်လဲ”

“မင်း သောက်ချင်ဆက်သောက်. . ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ. . နေပါဦးကွ၊ ငါ လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“ကြာတယ် မင်းဟာက အများကြီး ကျန်သေးတယ်”

“ငါ့နယ်ကွာ၊ ဟေ့. . ဟေ့. . ဒီကိုတစ်ယောက်လောက်”

“ဆရာ ဘာယူမလဲ”

“ပလတ်စတစ်အိတ်တွေယူခဲ့၊ ဒါတွေအကုန်ထည့်”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

လမ်းထိပ်ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် အုန်းသန်းက. . .

“ကဲ. . မင်းဘာသာ လမ်းလျှောက်ဝင်ပေတော့၊ ငါ အဲ့ဒီ ကားတွေနောက်က ဝင်တန်းစီရရင် နေညိုသွားလိမ့်မယ်”

အုန်းသန်း ဘာပြောမှန်း ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ လမ်းက ကျွန်တော်ရှိ တုန်းကလို ကျောက်ခင်းလမ်းကျဉ်းလေး မဟုတ်တော့ပဲ ပေတစ်ရာ လောက်ရှိတဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းမကျယ်ကြီး ဖြစ်နေပြီး ရေကစားမဏ္ဍပ် တွေကလည်း စတိတ်စင်တွေထိုးပြီး ရေပိုက်တွေနဲ့ ရေပက်ခံဖို့စောင့် ကာ. . စီရီနေကြတဲ့ကားတွေကလည်း တစ်တန်းကြီး။

ဘုရားရေ. . အဲ့သလောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားပြီလား၊ ဒါ ငါတို့ရပ်ကွက်လမ်းရော ဟုတ်ရဲ့လား. . ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ အူတူတူ

ငေးကြည့်နေလို့။

“ဆင်းတော့လေကွာ၊ အချိန်လေးရှိတုန်း ရေရှာရဦးမယ်ကွ၊ ငါက မင်းတို့လို လူပျိုလူလွတ် မဟုတ်တော့ဘူး”

“အေး. . အေးပါ။ ဒါ. . ဒါ. . ငါတို့ရပ်ကွက်လမ်း ဟုတ်ပါ တယ်နော်”

“အာ. . အစစ်. . အစစ်ပဲ၊ ဟိုးက ခုနှစ်လွှာတိုက်ခန်းတွေ က ဒေါ်ကြီးမတင်တို့အိမ်ကို ကန်ထရိုက်ပေးထားတာ၊ သူ့ဘေးက သုံးကွက်က ကိုးကန့်သူဌေးဝယ်ပြီး ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံ လုပ်ပစ် လိုက်တာ၊ သူ့မျက်နှာစာတန်းက တရုတ်သူဌေးဝယ်ပြီး ရှော့ပင်းစင် တာ လုပ်ထားတာ၊ ဟိုးဘက်က စုလှိုင်တို့ အတန်းကတော့ ကိုယ့် ဘာသာပဲ တိုက်ဆောက်ကုန်ကြတာ၊ လမ်းဒီဘက်ခြမ်း ထွန်းဦးတို့ အပိုင်းကတော့ နဂိုကတည်းက တိုက်ခံအိမ်တွေမို့လို့ သိပ်အပြောင်း အလဲမရှိဘူး၊ ဒီလမ်းထဲမှာ နဂိုအတိုင်း ပုံမပျက်မြင်နေရတာ မင်းတို့ ပျဉ်ထောင်အိမ်နဲ့ ဘေးက ယမင်းမခြံဘဲ ရှိတော့တယ်၊ ကဲ. . . ရ ပလား”

“ရပြီ. . ရပြီ. . ကျေးဇူးပဲ ငါသွားပြီ၊ အချိန်ရရင် ညနေဆုံ ကြမယ်ကွာ၊ ထုံးစံအတိုင်း ငါတို့ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး မှာပေါ့”

“ဘာ. . အဟတ်ဟတ်ဟတ်၊ အဲ့ဒီဆိုင် မရှိတော့ဘူးကွ၊ သူ့ထက်ချမ်းသာတဲ့သူကဝယ်ပြီး ကော်ဖီဘား ဖွင့်လိုက်ပြီ”

“ဟေ့. . .”

အုန်းသန်းပြောပြီး သူ့ကားလေး ဘီးလိမ့်ထွက်သွားဖို့ ပြင်ပြီး မှ နောက်ခန်းထဲက ကျွန်တော့်ခရီးဆောင် ကျောပိုးအိတ်ကို သတိရ ပြီး. . .

“ဟေ့. . မင်းအိတ်ယူဦး”

“အာ. . ဟုတ်သားဟ”

အုန်းသန်းထွက်သွားပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနဲ့ ယောင်နန ကျန်ခဲ့တယ်။ အရာရာအားလုံး ပြောင်းလဲနေတဲ့ မြင်ကွင်းအသစ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ မ ပြောင်းလဲသေးဘူးဆိုတာ တစ်ခုနဲ့တင်. . ကျွန်တော် ဒီခရီးအတွက် အဓိပ္ပါယ်တစ်ခု ရှိနေတာပဲဆိုတာ နားလည်လာတယ်။ ဖျော်လည်း ဖျော်ပါတယ်၊ ခုနေ ယမင်းမကို တွေ့ရရင်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်က လည်း ဖြစ်လာပြန်တော့ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေကို စတင်မောင်း နှင်စေပါတော့တယ်။

စည်ကားလိုက်တာ၊ စင်မြင့်ပေါ်မှာ အရောင်အသွေးစုံတဲ့ မိန်းမလှလေးတွေက ရေပိုက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ပက်ကြ၊ စင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးပြီး ရေပက်ခံတဲ့အဖွဲ့တွေက အော်ကြဟစ် ကြ ကခုန်မြူးတူးကြနဲ့ ကျွန်တော်ရှိတုန်းက အုန်းလက်မဏ္ဍပ်လေးနဲ့ ရေစည်လေးရှေ့ချပြီး ပက်တဲ့မြင်ကွင်းကို ပြန်လွှမ်းသွားပါတယ်။

ကျွန်တော် တရွေ့ရွေ့တငေးငေးနဲ့ လျှောက်လာရင်း စုလှိုင် တို့ အိမ်ရှေ့မှာထိုးထားတဲ့ မဏ္ဍပ်နားရောက်တော့. . ယမင်းမမှား ဒီမှာရှိနေမလားလို့ ငေးမိလိုက်တယ်။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့. . စင်ပေါ်မှာ ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ပြီး ရေ
ပက်နေကြတဲ့ ယမင်းမနဲ့ ထွန်းဦး၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွား
မှန်းကိုမသိဘဲ ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်း အောင့်သက်သွားရလို့ အကြည့်
လွှဲပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

စုလှိုင်တို့ မဏ္ဍပ်ကို လွန်လာမှ. . .

“ခိုင်မြို့. . ဟဲ့. . ခိုင်မြို့”

ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်တော့ ယမင်းလေး ရေစိုပြီး ကပ်နေ
တဲ့ လုံချည်အင်္ကျီက သူမအလှကို ပေါ်လွင်လွန်းတာကြောင့် ကျွန်
တော် အသက်ရှူမှားပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ အကြည့်ရွှေ့ပစ်လိုက်ရတယ်။

“မသာကောင်. . နင် ငါ့ကိုတွေ့တာတောင် မခေါ်ပဲ ထွက်
သွားတယ်ပေါ့လေ”

“ငါ ခေါ်လို့ ကောင်းပါ့မလား၊ တော်ကြာ အားနာစရာတွေ
ဖြစ်ကုန်ရင်”

သူမ မျက်စောင်းလေးထိုးပစ်ပြီး. . .

“ဘာလဲ ထွန်းဦးလား၊ သူ့ဘာသာ လိုက်ကပ်နေတာ၊ ငါက
ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အကပ်မခံနဲ့ပေါ့ဟ”

သူမ ပခုံးလေးတွန့်ပြပြီး. . .

“ငါ့မှာ ခြံစည်းရိုးမှ မရှိတော့တာ၊ မဝင်နဲ့လို့ ပြောတော့ရော
ရမှာလား”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ပြီး သူမမျက်လုံးတွေထဲ အ

ပြေးအလွှား ရှာဖွေမိသွားတယ်။

ခြံစည်းရိုးတဲ့. . ဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

တွေ့လား. . ရေမြင်းမက လည်တယ်။

“ဟဲ့. . နင် ကော်ဖီသောက်မလား၊ ငါ တိုက်မယ်လေ”

“အင်း. . .”

ဆိုတော့ကာ သူမကပဲ ဦးဆောင်ခေါ်လာပြီး ကော်ဖီဘား
ထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဟိုးတုန်းက ဒီနေရာမှာ ဝါးကပ်မိုးထားတဲ့ မြေ
စိုက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး. . ခုတော့. . .

“အား. . ရေစိုနေလို့ ချမ်းပါတယ်ဆိုမှ အဲကွန်းခန်းထဲ ဝင်
ထိုင်ရဦးမယ်”

“အမလေး. . ဘယ်လောက်ကြာမှာမို့လို့လဲ”

သန့်ရှင်းတိတ်ဆိတ်တာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော် ပြော
ချင်လှတဲ့ စကားများအတွက် အဆင်ပြေနေတာကြောင့် အအေးပတ်
ချင် ပတ်ပစေတော့လို့ စိတ်ဒုန်းဒုန်းချပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။ ဝိတ်တာ
လာချပေးတဲ့ ကော်ဖီရနံ့ကတော့ တကယ့်ကို အလန်းစား။

“ငါတော့ စုလှိုင်တို့နဲ့ ဒီမှာအမြဲတမ်း ထိုင်ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ နင် စင်ကာပူသွားတာ အများကြီး ပြောင်းလဲ
လာတာပဲ၊ ဆိုင်တွေဘာတွေတောင် ထိုင်တတ်နေပြီပေါ့”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟာ စိတ်ထွက်ပေါက် တစ်ခုပါ၊ ဒါနဲ့
နင် အခုပြန်လာတာက ခဏလား”

“ခဏလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြန်စရာ မလိုတော့တဲ့ ခန့်လည်း

ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါက နင့်အပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

“ဘာရယ်. .”

“ငါ့ရဲ့ အိမ်ပိုင်ယာပိုင်လေးကို ခြံစည်းရိုး ပြန်ခတ်ရမယ်”

“ဟင်. . နင်တို့အိမ်က ခြံစည်းကောင်းပါတယ်ဟ”

ယမင်းမ ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီဆိုတာသိလို့. . သူမ လက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆုပ်ယူလိုက်တယ်။ သူမလန့်ပြီး ရုန်းတော့ရုန်းပါရဲ့. . ဒါပေမယ့်. .

“ငါ. . နင့်ကိုချစ်တယ် ယမင်း”

“ဟာ. . နင်”

“ဒါဟာ ဒုတိယအကြိမ် ပြောတဲ့စကားပါ။ နင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရော. . နင့်ကို ဂရုစိုက်ကာကွယ်တာရော ငါကလွဲပြီး နောက်ထပ် ပထမဆုံးဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ နင်နဲ့ငါဟာ ဘယ်သူမှ ပြောင်းလဲပစ်လို့မရတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ရှင်သန်နေကြတယ်ဆိုတာ နင်ငြင်းမလား”

ယမင်း ခေါင်းမခါပါဘူး။ ဒါပေမယ့်. . ခေါင်းလည်း မညိတ်ဘူး။ ရှက်လို့ ရဲရဲလှုပ်နေတဲ့ ပါးအိုလေးဆီက သွေးကြောရှိန်းမြလေးတွေ စိမ်းခွန်ပြီး စီးနေတာ ကြည့်ရင်ပဲ ကျွန်တော့်စကားလုံးတွေ အလေအလွင့် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။

“နင် အခုဘာလုပ်နေလဲဟင်”

“ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေတယ်၊ လစာလည်းကောင်းပါတယ် နင်ရော”

“ငါတော့ ဘာမှကို စိတ်ကူးမရှိသေးဘူး၊ ဦးလွင်ကိစ္စ ပျက်ပြီးကတည်းက ဖေဖေတို့မေမေတို့လည်း ငါ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ကိစ္စ စိတ်ကုန်သွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ငါ့သဘောတဲ့၊ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ကိုယ့်အကြောင်းတရားနဲ့ ကိုယ်ပဲလို့ ပြောတယ်၊ ထွန်းဦး မိဘတွေလာမြန်းတာတောင် ငါ့ဆန္ဒပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ထွန်းဦး အသေအလဲ လိုက်ကပ်နေတာလေ”

“ဒါဆို နင့်ဆန္ဒကို ပြောတော့လေ”

“ငါ သီလရှင် ဝတ်မလားလို့”

ကျွန်တော် ဒေါပွပြီး. . .

“လုပ်လေ. . နင် လွတ်မယ် ထင်လို့လား”

“နင် ငရဲမကြောက်ရင် လုပ်ပေါ့”

“ရတယ်. . နောက်မှ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

သူမ တခိုခါရယ်ပြီး. .

“ကဲ နင်အခု ဘာလုပ်မလဲ”

“အိမ်ပြန်မယ်. . အဖေနဲ့အမေကို ဦးတို့အဒေါ်တို့ဆီမှာ မိသားစုသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ်မယ်၊ နင်လည်း အိမ်ပြန်ပြီး မေးရင် ခေါင်းညိတ်နိုင်အောင် အကြောလျော့လှေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ထား”

“အောင်မာ မသာကောင် စီးစီးပိုးပိုး နိုင်လိုက်တာ”

“နင် မချစ်ဘူးလား”

“ဟိုး. . ထွန်းဦး လာနေပြီ”

ကျွန်တော် သူမဘေး ခုံရွှေပြီး သူမပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်

ရင်း. . .

“ဘယ်မလဲ ထွန်းဦး”

“အိမ်ခံ အလကားစတာ လွှတ်တော့”

“ချမ်းတယ်ဟ”

“တော်ပါ. . ရှန်ကုန်မှာ ကဲနေပြီးတော့များ”

“မထင်ပါနဲ့ဟာ၊ ဒီလို သင်္ကြန်ပထမရက်မှာပဲ လွမ်းဖျား
လွမ်းနာ ကျခဲ့ရတာ၊ ဒီသင်္ကြန်တော့ နမ်းချင်နမ်းမယ် မလွမ်းဘူးကွ
စိတ်ချ”

“ဟာ. . . နင်. . .”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲကအထွက် ဆိုင်ရှေ့အ
လောတကြီးရပ်လိုက်တဲ့ ကားလေးတစ်စီးကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး
ကြည့်တော့. . . ထွန်းဦး. . . ။

“ယမင်း အဒေါ်ဆေးရုံရောက်သွားပြီတဲ့ လာမြန်မြန်”

“ဟင်!. . ဟယ်တော့ ဒုက္ခပါပဲ နင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“အခုပဲ ဒေါ်ထွေး နင့်ကိုလာခေါ်တာ၊ ကျွန်တော်လိုက်ခေါ်
ပြီး ဆေးရုံကို လိုက်လာခဲ့မယ်လို့ပြောလိုက်တယ်. . လာ. . တက်”

ယမင်း ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ပဲ ကားထဲစွေခနဲဝင်ထိုင်
ပြီးမှ ကျွန်တော့် ကိုလှမ်းမေးတယ်။

“နင်. . ရော”

“ငါလိုက်ခဲ့မယ် သွားနှင့် ဒီအိတ်တွေ အိမ်မှာထားပြီးတာနဲ့
ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့မယ်”

၁၁၀ နတ်ရွာခြံ

တကယ်ကို မျှော်လင့်မထားတဲ့ အခြေအနေမို့လို့ ကျွန်တော် ပါ ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ပြီး အိမ်ဖက်သုတ်ခြေတင်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အထင် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ထက် ပိုမယ် မထင်ပါဘူး။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ကနေမောင်းလာတဲ့ ဆလွန်း အဖြူလေးက ယမင်းတို့ အိမ်ကကားဆိုတာ သိနေပြီး သူ့ဘေးနား ရောက်မှ မှန်အလုံပိတ်ထားတဲ့ ရှေ့ပြတင်းတစ်ချပ် ပွင့်လာပြီး ယမင်း ရဲ့မိခင်ကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရလို့ ကျွန်တော်ထခုန်မိတော့မလို့ ဖြစ် သွားတယ်။

“ဟဲ့. . ခိုင်မြဲ ပြန်လာတာလား”

“ဗျာ. . ဟုတ် အဒေါ်”

“အေး. . နင့် အမေတော့ ဝမ်းသာလို့ ထခုန်တော့မှာပဲ၊ မနေ့ကတောင် ငါတို့ချင်း ပြောနေသေးတယ်၊ ဒီသင်္ကြန်တော့ ပြန် ရောက်မလားမသိဘူးလို့. . အဟင်းဟင်း နင့်သူငယ်ချင်း မဏ္ဍပ်မှာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“ဗျာ. . တွေ. . တွေ့ခဲ့တယ်”

“ကဲ. . သွား. . သွား. . နောက်မှကစား အမေဝမ်းသာ အောင် အိမ်ရောက်အောင်ပြန်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်. . အဒေါ်တို့က အခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဆရာတော့်ကျောင်းလေ. . ဟိုမှာ ဥပုသ်သည်များလို အိမ် မှာထမင်းပြန်စားတာ၊ ကဲ. . သွားမယ်”

“ဟုတ်”

အလွမ်းချစ်တဲ့ ယုဒသားကြီး ၁၁၁

ကျွန်တော့်ဘေးကနေ ကားလေးမောင်းထွက်သွားပြီး အ တန်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော်မလှုပ်မယှက်ရပ်ပြီး ကျန်နေခဲ့မိတယ်။

ထွန်းဦးဘာလုပ်တာလဲ ငါပြန်ရောက်မှန်းသိလို့ တမင် ဝင် နောက်တာလား။ နောက်တယ်ပဲထား၊ ဒီလောက်ပြင်းပြင်းထန်ထန် အတည်ပေါက် ဝင်လုပ်မှဖြစ်မှာလား။

ကျွန်တော်တွေးရင်းနဲ့ ရင်ထဲလေးလာပြီး ဆောင်းတွင်း မနက်ခင်းကြီး ရေခဲရေခဲအပတ်ခံရသလို အတော့်ကိုမခံချိမခံသာ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကလေးတစ်အုပ် ကျွန်တော့်ဘေးနား ရောက်လာပြီး ရေပြတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းတွယ်ပါတော့တယ်။

“ဝိုင်းထား”

“မလွတ်စေနဲ့”

-နတ်ဦးသဒ္ဓါန်
ရုပ်ဦးပန်ပါဝေတော့
မပြန်ခင်
အမှန်ပင်ပွင့်ခဲ့ပါမယ်
ရင့်ပါဝေ
အနင့်ကြွေမို့
ပင့်သက်ရွှေ
သည်နေဦးမှာ
ဝေဖူးကာ တူရဲဝက်ဖိုရယ်
ကွယ်...
ရူးလက်ကိုဝေး...။

အခန်း (တစ်ဆယ်)

ကား ကမြို့ပြင်ထွက်ပြီး လားရှိုးလမ်းပေါ် ရောက်သွား
လို့ ယမင်းစိတ်ထဲ ဇဝေဝေါဖြစ်လာပြီး မေးတယ်။

“ဟဲ့... နင် ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

ထွန်းဦးပြန်မဖြေပဲ ရှေ့ကို ဂရုစိုက်ပြီး မောင်းနေသလိုလုပ်ပြ
နေလို့...။

“ထွန်းဦး အမေ့ကို ဘယ်ဆေးရုံမှာ တင်တာလဲ”

ဒီတော့မှ ထွန်းဦးမျက်ခုံးမြင့်ပြီး ပင့်သက်ချမလိုနှင့်. . .

“ဆောရီး ယမင်းရာ. . ငါဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်လို့ပါ”

“ဘာ! . . ဘာဖြစ်တယ်”

“ခိုင်မြဲမျက်နှာကို ငါလှမ်းမြင်လိုက်ရတာ ငါ့ကံကြမ္မာကို ဆယ့်နှစ်ပိုင်းလောက် အပိုင်းခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ သာမန်အခြေအနေမျိုးမှာ ငါ ခိုင်မြဲကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ နင့်ကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင်. . .”

“တော်တော့ ထွန်းဦး. . နင် လူယုတ်မာပဲ”

“နင်ကြိုက်သလိုသတ်မှတ်ပါ။ နင့်ကိုတော့ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး ယမင်း”

“တောက်! . . နင် ကားကိုချက်ချင်းပြန်ကွေ့”

ထွန်းဦး အဲ့ဒီစကားကို မကြားသလို ဆက်မောင်းနေလို့. .

“ငါ ခုန်ချပစ်မှာနော်”

ထွန်းဦးဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူမ စိုးရိမ်မှုပိုလာပြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ရင်း ထွန်းဦးလက်ထဲက စတီယာရင်ကို ဝင်လုတယ်။

“လူယုတ်မာ ကားကိုအခုရပ်စမ်း”

အရှိန်ကလည်းများတဲ့အတွက် အန္တရာယ်ကို ထွန်းဦးမြင်နေပြီး ကြိုးစားတင်းခံရင်း ပြောတယ်။

“ယမင်း နင်စိတ်လျှော့လိုက်ပါ ငါလုံးဝရပ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ရပ်ပေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားပြန်လှည့်တာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ရင် သေချာပေါက် နင့်ကိုလက်လွှတ်ရမှာပဲ။ အဲ့ဒီအတွက်

ငါအသေခံမယ်၊ နင့်ကို မစွန့်လွှတ်ဘူး ရှင်းလား”

“နင်. . ရပ်ပေး”

“မရပ်ဘူး ငါ့တို့သေလည်း အတူတူပဲ လုံးဝမရပ်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်ပြီး စတီယာရင်ဆွဲလုနေရင်းက လမ်းဘေးဘက်ထိုး ဆင်းသွားလို့ သူမလန့်အော်ပြီးလွှတ်လိုက်တယ်။ လယ်ကွင်းတွေပဲရှိသည့်အတွက် မှောက်သွားတဲ့အထိ မဖြစ်ဘဲ ထွန်းဦး အချိန်မီထိန်းပြီး လမ်းပေါ်ပြန်ဆွဲတင်တယ်။

သူမ ပြန်လုပြန်ဆွဲတာမျိုးမလုပ်တော့ပဲ မျက်နှာကို မှောက်ချပြီး ငိုတော့တယ်။ ဒီတော့မှ ထွန်းဦးက. . .

“ငါဒီလို လုံးဝအစီအစဉ်မရှိဘူး ယမင်း၊ ခိုင်မြဲသာ ပြန်မလာရင် ငါလူယုတ်မာဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လည်း နင်စိတ်ချပါ နင့်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ဘူး၊ ဒီညတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာ အိပ်မယ်၊ မနက်ဖြန် ညနေမှ မန္တလေးကိုပြန်လာပြီး နင့်အိမ်အရောက် ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ နင်ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲဆက်ဆံဆက်ဆံ ရိုက်ရိုက်သတ်သတ်. . ထောင်ပဲချချ ငါခံမယ်၊ ခိုင်မြဲစိတ်ထဲမှာ နင့်ကို ငါခိုးပြေးပြီး တစ်ညအိပ်ပြီးပြီဆိုတဲ့ သတိလေးပေးပြီးရင်ရပြီ၊ အဲဒါမှ ငါဒီကောင်ကို ယှဉ်လို့ရမှာ၊ မဟုတ်ရင် ငါနဲ့သွားမှာ သေချာတယ် ယမင်း အဲဒါကြောင့်ပါ”

“အဲ့ဒီစိတ်ကိုက နင်ယောက်ျားမပီသတာပဲ ထွန်းဦး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ရင် နင့်လိုကောင်မျိုးကို ငါဘယ်စိတ်နဲ့အားကိုးရမလဲ၊

နင်မှတ်ထားစမ်းပါ။ လောကမှာ မိန်းမဆိုတာ ကိုယ်အဖော်ပြုရင် ပြုရတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ဘဝလုံခြုံမှုတို့ ယူကြရတဲ့သူချည်းပဲ။ နင်ကြိုက်သလိုကြိုးစား နင်ငါ့အတွက်အဖော် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရတယ် ယမင်း၊ ဒါ နင့်ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်ပါ ငါနဲ့တော့ အတွေးမတူဘူး၊ ငါတကယ်ပဲ ကံဆိုးလို့ နင့်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရလဲ ခိုင်မြဲ ကို မရှုံးခဲ့ဘူးဆိုရင် ရပြီ”

“ဟုတ်လား အဲဒါဆို နင်လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီလား”

သူမရွဲ့ပြီးမေးနေမှန်း ထွန်းဦးသိပေမယ့် သူ့အတွေးနဲ့သူ ကျေနပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်၊ ဆိုတော့ကာ သူမနှုတ်ခမ်းထောင့် လေး ကွေးသွားအောင်ပြုံးလိုက်တယ် စိတ်ထဲမှာ ထွန်းဦးရဲ့ရှေးသွပ်မှု ကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲဆိုတာကိုပါ တွေးပြီး ပြင်ဆင်ရင်း...

“ငါ နင့်ကို သနားတယ် ထွန်းဦး”

ထွန်းဦး ဆက်ခနဲလှည့်ကြည့်တော့မှ...

“နင့်ကို တစ်ယောက်လို့ သုံးနှုန်းမလား၊ တစ်ကောင်လို့သုံး နှုန်းရမလားဆိုတာ ငါစဉ်းစားနေရတယ်၊ နင်က နင့်တစ်ဘိဉ်း သိတဲ့ ကောင်ဆိုတော့လေ”

“အာ... ဒါ... ဒါတော့”

“ဘယ်မလဲ ငါ့အတွက်၊ နင်ဒီလိုလုပ်လို့ ခိုင်မြဲကိုနင်အနိုင်ရ တယ်ပဲထား၊ ဘယ်မလဲ ငါ့သိက္ခာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာ လေးတစ်ခုထဲ အားကိုပြီး အသက်ရှင်ရတာကို နင့်ဆန္ဒတစ်ခုအ

တွက် အသုံးချပစ်မယ်ဆိုတော့ နင့်ကိုနင် တစ်ကောင်လား တစ် ယောက်လားဆိုတာ စဉ်းစားသင့်ပြီလေ”

ထွန်းဦး အရေးတကြီးမောင်းနေတဲ့ စက်အရှိန်ကို လျှော့ချ ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်ပြီး စိတ်ရှုပ်သလို ခေါင်းကဆံပင်တွေကုတ် ဖွပ်စရင်း...

“ကဲ... ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပြန်လှည့်လေ”

“ဟာ... ဒါတော့မဖြစ်ဘူး ငါပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီအတိုင်းယှဉ် လို့ကတော့ ခိုင်မြဲကို ငါမယှဉ်နိုင်ဘူး၊ အခုကျတော့လည်း ငါ့ကို လူမဆန်ဘူးလို့ နင်ကစွပ်စွဲတယ် ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီမှာ နင်စဉ်းစား တတ်ရင် ငါ့အတွက်တရားမျှတမှုတစ်ခု ပြန်ပေး... ငါကားပြန်လှည့် လိုက် မယ်”

သူမလိုချင်တဲ့ ပုံစံခွက်ထဲ မှောက်လျက်ကျလာလို့ ကျေနပ် သွားပေမယ့် ဣန္ဒြေမပျက် ခပ်တွေတွေလေးလုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

၆၆ ၆၆ ၆၆

“ဟယ် . . ယောက်ျားရေ . . ဟိုမှာ ခိုင်မြဲတော့”

“ဟေ . . ဘယ်မှာလဲ”

ဇနီးဖြစ်သူစုလှိုင် ဝမ်းသာအားရလှမ်းအော်လို့ ဇေယျ ပြန်
မေးရင်း မျက်မှန်လေး ပင့်ကာပင့်ကာနဲ့ ထွက်လာတယ်။ အဲဒီနောက်
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ရေတစ်ယောက်တစ်ပုံးနဲ့ အပြေးထွက်
လာပြီး ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ခေါင်းဝိုက်စိုက်ချပြီး လျှောက်လာ
တဲ့ ခိုင်မြဲကို ဝိုင်းသမကြပါတော့တယ်။

“မြန်း”

“ဟူး”

“ဖွမ်း”

“ဟား”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . ခစ် . . ခစ် . . ခစ်”

“မှတ်ထား . . အဲဒါ မန္တလေးသင်္ကြန်ကွ”

“ဟင်း . . ဘာရမလဲ နင်တို့ရန်ကုန်လောက်ကတော့ အေး
ဆေး”

ဇေယျတို့ မြူးမြူးကလေးပြောကြဆိုကြပေမယ့် မှန်တေ
တေ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သတိထားမိပြီး ဇေယျက . . .

“ခိုင်မြဲ”

“ဟင်”

“မင်း နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းတယ်ဆိုလည်း မင်းမျက်နှာက ငါနယ်”

“ဪ တစ်ညလုံးကားစီးလာရတာ အိပ်ရေးပျက်လို့နေမှာ
ပေါ့ ကိုဇေရဲ့ လာ . . လာ . . နင်လန်းသွားအောင် အအေးတိုက်
မယ်”

“အေး . . ဒီကောင်ကို သံပရာဘာလီချဉ်ချဉ်လေး လုပ်ပေး
လိုက်စမ်း”

ပြောပြီး . . ဇေယျက ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်ထဲဆွဲခေါ်မယ်လုပ်
တော့ ပြန်တောင့်ထားပြီး . . .

“နေဦး ဇေယျ၊ ထွန်းဦး ဒီသင်္ကြန်မှာ ဘာအစီစဉ်ရှိတယ်လို့
မင်းကြားထားလဲ”

“ဟေ . . ငါနားမလည်ဘူး”

ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်သိပ်သိပ္ပက်မနေတော့ပဲ စောစော

၁၂၀ ရာသီဥတု

က ထွန်းဦး ဝင်ကျစ်သွားတဲ့ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်တယ်။

“ဟာ. . ဒီကောင် ဘာလဲဟ”

“အေးကွာ သွေးအေးစပြုနေတဲ့ ငါ့ကို သွေးဆူအောင်ပြန်လုပ်တယ်၊ ဒီကောင် အဆုံးအထိယုတ်မာဖို့ လုပ်လာရင်တော့ ငါလည်းဒီကောင်ကို အဆုံးသတ်ပစ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားတယ်”

“အာ. . ဟေ့. . ဟေ့. . ခိုင်မြို့ ဒါ သင်္ကြန်လေကွာ”

“သင်္ကြန်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါတို့ ရိုးရာမဃုကနဲ့လေကွာ သင်္ကြန်ပွဲတော်မှာ ဘာလို့ ရန်ငြိုးရန်စပဲရှိရှိ အဲ့ဒါတွေအားလုံး ခဏဘေးဖယ်ပြီး ပွဲတော်ဝင်ကြတာ မင်းမေ့သွားပြီလား”

“ငါမမေ့ပါဘူး. . ရိုးရာကိုလည်းမမေ့ဘူး၊ ချစ်သူကိုလည်း မမေ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့်. . . ထွန်းဦးကိုတော့ တစ်နှစ်လောက်မေ့သွားအောင် ထိုးပစ်ချင်တယ်”

“နေစမ်းပါဦးကွာ. . လာ. . လာ အအေးလေးသောက်ပြီး ခဏစိတ်ဖြေကွာ ငါတို့ဝိုင်းစဉ်းစားပြီး နည်းလမ်းရှာမယ်၊ သေချာတာကတော့ ထွန်းဦး အဲ့သလောက် သတ္တိမကောင်းဘူးဆိုတာ မင်းတို့ငါတို့ အသိဆုံးပါကွာ”

“ကဲ. . ရော့. . မျက်လုံးလေးကျယ်သွားအောင် ဒါလေးသောက်၊ တကတည်း ဒီမှာထိုင်ပြောရင်း ဇိမ်ကျသွားမှာစိုးလို့လား ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

စုလှိုင် ဖျော်ရည်ချပေးပြီး ဝင်ထိုင်ရင်းမေးလို့ ဇေယျကပဲ

အလွန်အမင်း ယုံကြည်စိတ်ချာ ၁၂၁

ဒီလိုမိန်းမရေဆိုပြီး အစအဆုံးပြောလိုက်တယ်၊ ဆိုတော့ကား. . စုလှိုင်လည်း လျှာတစ်လစ်နဲ့ မျက်လုံးလေးပြူးသွားပြီး. . .

“အဲ့. . အဲ့ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မဟုတ်တာတွေဖြစ်ကုန်ရင်တော့ ယမင်းစိတ်ဆင်းရဲလို့သေမှာပဲ၊ အဲ့ဒီသောက်ကောင် ငါမပြောချင်ဘူး”

“မိန်းမရာ ထွန်းဦးကလည်း တကယ်ချစ်တဲ့ကောင်ပါ”

“အို. . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယမင်းက မချစ်ဘူးလေ”

“ကဲ. . အဲ့ဒါအသာထား၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားစမ်းမိန်းမ”

“လိုက်ရှာရမှာပေါ့၊ ဒီကောင်ဘယ်သွားတတ်သလဲ. . ဘယ်ကိုသွားနိုင်သလဲ စဉ်းစားရမယ်၊ ပြီးတော့ မိဘတွေကိုလည်း အချိန်မီ အသိပေးရမယ်”

“အာ. . အဲ့ဒါမဖြစ်ဘူး မိဘတွေက သဘောတူပြီးသားဆိုတော့ အေးအေးပဲနေကြမှာ”

လင်မယားနှစ်ယောက် သူတစ်ခွန်းငါတစ်ခွန်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော် အတွေးတစ်ခုရပြီး ဖြတ်မေးလိုက်တယ်။

“တစ်ခုပဲရှိတယ်ကွာ လက်သီးနဲ့မထိုးချင်ရင် ထုံးစံအတိုင်း ထိုးဇာတ်လုပ်ရမှာပဲ သိန်းနိုင် မန္တလေးမှာရှိသေးလား”

“မာလာသိန်းနိုင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ ဒီကောင် တိုက်တောင်ဆောက်လိုက်ပြီ”

“ရှိရင် မင်းကသိန်းနိုင်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ကွာ စုလှိုင်က ထွန်းဦးတို့အိမ်နဲ့ရင်းနှီးတော့ အိမ်ကိုသွားပြီး ထွန်းဦးဟန်းဖုန်းနံပါတ် တောင်းလာခဲ့”

“ဟာ တောင်းစရာမလိုပါဘူး ငါတို့ဆီမှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ရှိတာပဲဟာ”

“ဒါဆို အုန်းသန်း ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ရောရှိလား”

“ရှိတယ် မာလာသိန်းနိုင်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လည်းရှိတယ်”

“ဒါဆို အဲဒီနံပါတ်တွေငါ့ကိုပေး”

ပြောရင်း ကျွန်တော့်ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ ဘေးက သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းမှမပါရင် ဘယ်ခရီးမှ တစ်ယောက်တည်းစွန့်စွန့်စားစား သွားဖူးတာမျိုး မရှိခဲ့တဲ့ ထွန်းဦးအတွက် ပြင်ဦးလွင် ထက်ကျော်ပြီး မပြေးဘူးဆိုတာ တွက်မိနေတော့ကာ...

အသန်း (ဆယ့်တစ်)

ထမတော့ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်က သိန်းနိုင်နဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ထွန်းဦးဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိန်းနိုင်ကတစ်ဆင့် စုံစမ်းမယ်၊ ဖုန်းနဲ့မသိမသာ မေးခိုင်းမယ်၊ ပြီးရင် သိန်းနိုင်ကိုခေါ်ပြီး ထွန်းဦးရှိတဲ့နေရာလိုက်သွား၊ ထုံးစံအတိုင်း သိန်းနိုင်နဲ့ ယမင်းကို လူချင်းလဲထားခဲ့မယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သိန်းနိုင်ဆီရောက်လော့...။

၁၂၄ နတ်ရွာခြံ

“ဟဲ့. . ခိုင်မြ နင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ နင်ပြန်ရောက်နေ တယ်ပြောတာ ငါတောင်မယုံဘူး”

“ဟင်. . နင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“နင့်ဟာမလေ ရေမြင်းမပေါ့ စောစောကပဲ ငါ့ဆီဖုန်းဆက် တာ. . သူတို့ပြန်လာနေပြီတဲ့ အဲ့ဒါနင်နဲ့ဆက်သွယ်ပြီး အစီအစဉ် လုပ်ထားတဲ့၊ ထွန်းဦးနဲ့ တရားမျှတမှု တစ်ခုလုပ်ဖို့ အပြန်အလှန် ကတိပေးပြီး ပြန်လှည့်လာတာတဲ့၊ ဘာတွေလဲမသိဘူး နင်တို့ ဘာ တွေ့ရုပ်နေကြတာလဲ”

သိန်းနိုင် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး စူပူစူပူမေးနေပေမယ့် ယမင်း ရဲ့ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်တော်နားလည်တယ်၊ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာလည်းသိတယ်၊ ကြည့်ရတာ. . ကျွန်တော်တွေ့သလိုလည်း ယမင်းတွေ့တယ်ထင်တယ်၊ ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ. . ။

“ဟဲ့. . နင်တို့ ဘာတွေ့ရုပ်နေတာလဲ. . လို့”

သိန်းနိုင်လည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရတာကို ရေငတ် သလို မေးနေတော့ကာ ကျွန်တော်လည်း အခြအနေ အားလုံးရှင်းပြ လိုက်တယ်။

“ဟမ်. . မသာကောင် ထွန်းဦးက. . ဒီမှာ မယားကြီးငုတ် တုတ်ရှိနေတာကို စမောဆွဲချင်သေးတယ်ပေါ့လေ၊ တွေ့မယ် လာပ စေ မာလာသိန်းနိုင်အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့ဟွန်း”

“နင်စိတ်မကုန်သေးဘူးလား”

“အို. . ကုန်စရာလား၊ နင်တောင် ရေမြင်းမမှ ရေမြင်းမ

အလွမ်းသေကြိတ် ယဇ်သေကြိတ် ၁၂၅

ဖြစ်နေသေးတာ. . ငါလည်း ထွန်းဦးမှ ထွန်းဦးပေါ့. . ဘာဖြစ်လဲ၊ အခြောက်မပေတဲ့ တို့က တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် တစ်ပေါက်ဆို တစ်ပေါက်ပဲ၊ အဲ့ဒီမသာကောင်သာ. . ဟင်း. . တွေ့မယ်”

“နင်ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“အပြိုလိုက်ကို နှုတ်ပစ်ချင်တယ်”

ထွန်းဦး ယမင်းကိုခိုးပြေးဖို့ကြံတယ်ဆိုလို့ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေတဲ့ သိန်းနိုင်ရဲ့ဒေါသကို. . ကျွန်တော် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လေး အသုံးချဖို့တွေ့လိုက်တယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

ယမင်းပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မန္တလေးကို မနက်ကတည်းက ရောက်နေပေမယ့် ရောက်ရောက်ချင်း ထွန်းဦးမွေလို့ ဟိုလိုက်ဒီလိုနဲ့ . . . ယမင်းမရောက်ခင် မရှေးမနှောင်းခင်လေးမှာပဲ အိမ်ကိုရောက်လာခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် အဖေတို့အမေတို့နဲ့ ထိုင်စကားပြောနေတုန်း ယမင်းအသံ ကြားရတာပါပဲ။

“ခိုင်မြဲရေ”

“ဟော . . . ယမင်းနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . သား ခြံထဲမှာ ခဏစကားဆင်းပြောလိုက်ဦး

မယ်”

“အေး . . . သွားသား၊ အမေ ညနေစာစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”
ကျွန်တော်ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကပျာကသီပြေးဆင်းလာပြီး . . .

“ယမင်း နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“မဖြစ်ဘူး နင် သိန်းနိုင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့တယ် . . . မဟုတ်ရင် ငါဒီည မြေလှန်ပစ်တော့မှာ”

အဲ့ဒီနောက် နှစ်ယောက်စလုံးခုံတန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။

“ငါလည်းကံကောင်းတယ် ပြောရမှာပဲ၊ ငါ ငိုလည်းငို ပြောလည်းပြောလို့ နောက်ဆုံးသူစိတ်လျော့ပြီး နားလည်မှုယူလို့ ရသွားတယ်”

“နင်ဘယ်လိုစီစဉ်လိုက်လဲ”

“သူနင့်ကို ဒီအတိုင်းပြိုင်လို့ကတော့ မနိုင်ဘူးတဲ့၊ အဲ့ဒီတော့ သူ့အတွက် တရားမျှတမှုတစ်ခုဖြစ်နိုင်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုပေးမလားဆိုလို့ ငါသဘောတူလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်ပင့်သက်ရှိက်ပြီး သူမကိုစေ့စေ့ကြည့်နေမိတယ်။ ဒီအချိန်ကာလအတွင်း သူမမွဲတစ်ပေါက်မစွန်းပဲ သူ့ရှေ့ပြန်ရောက်နေတာ ယုံကြည်နိုင်ပေမယ့် စိတ်ထဲက နာလိုခံခက်တဲ့ နှမြောတသ စိတ်ကိုတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အောင့်သက်ခံစားနေရတော့ကာ . . .

“ငါလည်းကံကောင်းပါတယ်၊ မဟုတ်ရင် . . . ငါ ထွန်းဦးကို

သတ်မိတော့မယ် ယမင်း”

သူမ လန့်ဖျပ်သွားပုံပါပဲ။

“ငါအခု ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ ခိုင်မြဲ”

“အေးပါ. . ငါသိပါတယ် ဒါပေမယ့်ဟာ. . ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နင့်အချစ်ကိုလက်ခံတယ်၊ ထွန်းဦးကို လက်မခံဘူးဆိုတာ တစ်ခုနဲ့တင် အဲဒီစိတ်ကို ဖယ်ပစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အတွက် မျှတမယ့်ယှဉ်ပြိုင်မှုတစ်ခု နင်ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

“သိန်းနိုင်စီစဉ်ထားတယ်၊ အဲယှဉ်ပြိုင်မှုကို သိန်းနိုင်တို့အိမ် မှာပဲလုပ်မယ်၊ အသိသက်သေအဖြစ် အုန်းသန်းတို့ ဇေယျတို့ မောင် တူးတို့ကိုပါ ခေါ်ထားတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“ဒီလိုဟာ. . အခန်းနှစ်ခန်းမှာ နင်က တစ်ခန်း၊ သိန်းနိုင်က တစ်ခန်းရှိနေမယ်၊ အဲဒါကို ငါနဲ့ထွန်းဦးက တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ ရွေးရမယ်၊ ကိုယ်ရွေးတဲ့အခန်း ကိုယ့်ဘာသာဖွင့်ကြည့် အထဲမှာ ရှိနေတဲ့သူက ကိုယ့်နဲ့လက်ထပ်ရမယ့်သူပဲ”

သူမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားပြီး. . .

“ဟာ. . နင်. . နင်တစ်ကယ်လို့ သိန်းနိုင်အခန်းကို ရွေးမိ ရင်ကော”

“နင်ပဲ တရားမျှတမှုဆို”

သူမ ပင့်သက်ရှိက်သွားတယ်။ ဒါဟာ ကံကိုယုံပြီး ပုံရတော့ မယ်ဆိုတော့ကာ. . အမှန်ပြောရရင်း ကျွန်တော်လည်း ရင်တွေပူပြီး

ကိုယ်နှလုံးခုန်သံ ကိုယ်ပြန်ကြားနေရတယ်။

“တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလား ခိုင်မြဲ”

“သိန်းနိုင်ကတော့ ထွန်းဦးကို သူ လုံးဝလက်လွှတ်မခံနိုင်တဲ့

အတွက် သူ့ကြည့်စိစဉ်မယ်လို့ပြောတယ်”

“ငါ့နယ် ရင်တွေတုန်လိုက်တာဟာ”

ကျွန်တော်သူမလက်ကလေးကို အသာလှမ်းဆုပ်တော့

သူမလန့်ကာ ပြန်ဆွဲရုပ်သိမ်းပြီး. . .

“နင် စည်းမကျော်နဲ့နော်”

“ဟေ နင်နဲ့ငါက ချစ်သူတွေလေ”

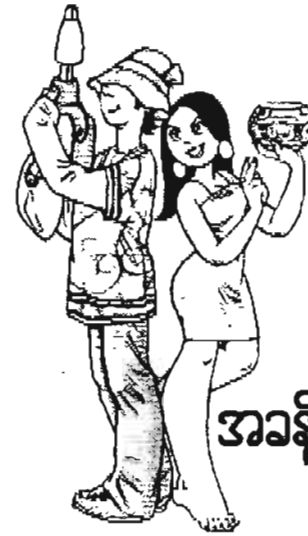
“ဟုတ်တယ်. . ဆိုင်ပဲဆိုင်တယ် မပိုင်သေးဘူး မထိနဲ့”

“အာ. . အေးပါရေမြင်းမရယ်. . ငါ့နယ်”

“နင်နော်”

“ချစ်လို့ပါဟ”

အခန်း(ဆယ့်နှစ်)

၃၆

ဦးပိုင်းကတည်းက အတွေးနဲ့နစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ ခဏတာအချိန်ကလေးကလွဲရင် အဖြေမထွက်နိုင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုနဲ့တူတဲ့ အတွေးထဲမှာပဲ နစ်ဝင်နိုးထနေခဲ့တာပါ။ ဘာရယ်လို့ မည်မည်ရရမရှိတဲ့ ချုပ်နှောင်မှုတစ်ခုထဲ မွန်းကြပ်နေရသလိုမျိုးဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲမှာနေလို့ မရတော့ပဲ အိပ်အပြင်ဘက်မှာ ထွက်ထိုင်တယ်။

အဲဒါလည်းမဟုတ်သေးလို့ သင်္ကြန်ရေတွေနဲ့တစ်နေကုန် စိုအံပြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေတဲ့လမ်းပေါ် ထွက်ထိုင်နေမိတယ်။ ဒါလည်း သိပ်ဟန်မကျပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ အရက်မူးမူးနဲ့ မောင်း ဝင်လာတဲ့ဆိုင်ကယ်က တစ်လမ်းလုံး မြွေလိမ်မြွေကောက်မောင်းပြီး ဝင်ဝင်လာလို့ ထပြေး ဘေးကပ်နေရတော့ကာ စိတ်ညစ်ပြီး ခြံထဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း အိပ်ရာထဲ ပြန်ရောက်တာပါပဲ။ အိပ်မပျော်ပဲ ဇွတ်မှိတ်ထားတဲ့ မျက်လုံးတွေရဲ့ရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ် ပေါက်လာတဲ့ သိန်းနိုင်ရဲ့ မိတ်ကပ်ထူလပျစ်မျက်နှာကို မြင်ရတော့ အာခေါင်တွေတောင် ခြောက်လာပါတယ်။

မနက်ဖြန် ကံကွက်ကြားပြီး သိန်းနိုင်ရဲ့နေတဲ့ အခန်းကို ရွှေ့ မိရင်ဆိုတဲ့ အတွေးက၊ အဲသလိုသာဖြစ်ရင် ငါဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ အဆုံးသတ်နေတာ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းတောင်မသိ။

မိုးလင်းတဲ့အထိ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်လိုက် တွေတွေငေး ငေး ထလျှောက်လိုက်နဲ့ သိန်းနိုင်ဆီက ဖုန်းဝင်လာမှပဲ ဒီနေ့ရဲ့ အဆုံး အဖြတ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ကိုပြင်ဆင်လိုက်ရတယ်။

“ဟဲ့. . ဒီနေ့ အကြတ်နေနော်”

“ဟုတ်တယ်. . ငါ့ရင်ဘတ်တွေကျပ်တောက်နေလို့ အ သက်ရှူလို့တောင် မဝတော့ဘူး သိန်းနိုင်ရာ”

“အမလေး. . ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ နင် အခန်းမှားပြီး ငါနဲ့ညား တော့ရော ငတ်သေမှာမို့လို့လား”

“ဟာ. . စောစောစီးစီး အာပုပ်နံ့ကြီး လာနံ့နေပြန်ပြီ”

“အောင်မာ မသာကောင်၊ နင် ငါ့နှာခေါင်းသွေးကျအောင် ထိုးထားတာ ကျေနပ်မယ်များထင်နေလား၊ ဒီနေ့ နင့်အချိုးပြင်ထား နင့်ဆန္ဒနဲ့ဘဝက ငါ့လက်ထဲမှာဆိုတာ သိထားစမ်းပါဟဲ့. . ဟွန်း”

“ငါ့နှယ်ကွာ ခြိမ်းလိုက်ခြောက်လိုက်တာ. . ချီးပဲ၊ အေးပါ လုပ်ပါ. . ငါ့မှာ နင်ပြုသမျှ နုရတော့မယ့်ဘဝပါ၊ အခု လူစုံနေပြီ လား”

“အေး. . ထွန်းဦးကတော့ အုန်းသန်းနဲ့ အစောကြီးရောက် လာတယ်၊ အခန်းတွေ ဝင်စစ်လားဆေးလားနဲ့ နင်မလာသေးဘူး လား”

“အခုလာမှာ ယမင်းပါခေါ်ခဲ့မယ်”

“ပြီးရော. . ဟော. . ဟိုမှာ ဇေယျတို့လင်မယား လာနေပြီ၊ အဲ့တော့ မောင်တူးတို့ မိသားစုရောဟဲ့၊ ငါ့နှယ် ဒီနေ့တော့ အိုးပြောင် ခွက်ပြောင် ဖြစ်ပြီထင်တယ်၊ အေးအေး. . ဒါပဲ ငါဖုန်းချလိုက်ပြီ”

ကျွန်တော်လည်းဖုန်းပိတ်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်ဆင်လိုက် တယ်။

မနက်(၈)နာရီဆိုတဲ့အချိန်က မဟာသင်္ကြန်အကြတ်နေ့အ တွက် အတက်ကြွဆုံး ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ပွဲတော်ချိန်ပါပဲ။

ခြံရှေ့လမ်းပေါ်မှာ ကလေးတွေအုပ်စုဖွဲ့ပြီး ရေပြွတ်တိုက်ပွဲ တွေ စတင်ဆင်နွှဲကြ၊ စတုဒီသာမဏ္ဍပ်ကလည်း ဗီဇာဟိန်းရဲ့သီချင်း နဲ့ အတင်းခေါ်ကျွေးကြ၊ မနက်အစောကြီး ခုတ်ထစ်ချိုးဖွဲ့ယူလာတဲ့

ပိတောက်ကိုင်တွေက ကြွေကျလာတဲ့ ပိတောက်ပွင့်ကြွေတွေလည်း သင်္ကြန်ရေနဲ့အတူ လမ်းပေါ်မှာ ပွပလဲ၊ ရွှေရောင်အဖတ်အဖတ်တွေ၊ ခတ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ဖြန့်ကြဲလို့ပေါ့။

ပြောရရင်.. ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း မန္တလေး သားပိပိ သင်္ကြန်ကို ကျကျနနကြီး ပျော်တတ်တဲ့ကောင်ပါ။ အခု ခေတ်ကလေးတွေအိပ်ရာထ နောက်ကျသေး ကျွန်တော်တို့တုန်းက မိုးမလင်းခင်ကတည်းလူစုပြီး မဏ္ဍပ်ထဲက ရေစည်တွေ ရေဖြည့်ပြီး သား၊ မနက်စောစောဈေးဝယ်ထွက်ရင် ရေမစိုဘူးဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီး တွေကို ဈေးမရောက်ခင် ရွဲနှစ်သွားအောင် လောင်းပစ်လိုက်ရတဲ့ အရသာက တယ်ခံတွင်းတွေတာကလား၊ ခုနေကျတော့ သင်္ကြန်က ပဲ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလိုကြီး ခံစားနေရတော့ကာ.. ဒါမဟုတ်သေးဘူး ဆိုတာ ကိုယ်ဘာသာလည်းသိပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း..

“ဟဲ့!.. နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ယမင်းမ၊ ဘုရား.. ဘုရား.. လှချက်ကတော့ ရင်ကိုဒုတ်ဒုတ်ခနဲဖြစ်အောင် ပြင်ထား လိုက်တာများ၊ ဒီအတိုင်းလေး ထွန်းဦးနောက်ပါသွားရင် ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ရှုသွားတာတောင် သိပ်မလုံလောက်ဘူးဗျာ တစ်ကယ် ပါ။

“ဟဲ့!.. ”

“ဟင်”

“အမလေး.. ငါ့နယ် နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသွားဘူးလား”

“အင်း.. သွားမယ်လေ၊ သွားဖို့ နင့်ကိုစောင့်နေတာ”

“မြန်မြန်လုပ်၊ အမေ ဘုရားဝတ်တက်နေတုန်း ငါလစ်ထွက် လာတာ”

အဲဒါနဲ့ပဲ ကားငှားပြီး သိန်းနိုင်တို့အိမ်ကို ချီတက်လာခဲ့တယ်။

“နင့်အကောင်က သေချာရဲ့လား ခိုင်မြဲ၊ ငါတစ်ညလုံး အဲ ဒီစိတ်နဲ့အိပ်မပျော်ဘူးဟာ”

ကျွန်တော်ပျော်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ရေမြင်းမက နှုတ်ခမ်း လေးတွေနဲ့ပြီး..

“ဟင်း.. နင့်နဲ့လွဲမှာကြောက်လို့များ ထင်နေလား၊ ငါ.. ဟိုအကောင်နောက် ပါသွားမှာစိုးလို့ဟဲ့”

“အဟတ်ဟတ်.. အေးပါ ငါလည်းသိပါတယ်၊ ငါလည်း နင့်လိုပါပဲ”

ဆိုတော့ကာ သူမ မဲ့တဲ့လေးလုပ်ပြီး..

“ငါနဲ့လွဲတာ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဟိုအခြောက်ကြီးကို မယား လုပ်ရမှာ စိုးလို့ပေါ့လေ”

“အေးပေါ့ဟ နင်တောင်ကြောက်ပြီး အိပ်မပျော်တာ ငါဆို ပိုဆိုးပေါ့၊ မနေ့ညက အိပ်မရလို့ လမ်းပေါ်မှာတောင် ထွက်ထိုင်နေ တာ”

“ဟုတ်လား.. ငါလည်းခြံထဲမှာ”

“ဟာ.. ဒီလိုမှန်းသိရင်”

“ဟင်း. . လာကြည့်လိုက်ပါလား၊ ငါ သူခိုးဆိုပြီး ရိုက်လွှတ်မှာပေါ့”

အဲဒါသလိုမခံချင်အောင်ပြော၊ စကားနိုင်လုနဲ့ သိန်းနိုင်တို့အိမ်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

“လာပြီဟေ့၊ ကြင်ယာတော်အလောင်းလျှာ ရွေးချယ်ပွဲကြီး စတော့မယ်ကွ. . အဟတ်ဟတ်”

“မောင်တူးအသံက ဟိုတုန်းကလို ညစ်ကပ်ကပ် ပေတူးတူး မဟုတ်တော့ပဲ နွေးထွေးလှိုက်လဲ့တဲ့အသံမျိုး ထွက်ပေါ်လာလို့. . ကျွန်တော်မောင်တူးကို ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား သူငယ်ချင်း”

“အေးကွာ အော်တိုမွေးနှစ်ယောက်ပါလာတော့ နည်းနည်း ပိုရုန်းရတာပေါ့၊ ဟဲ့. . ဟဲ့. . ဟဲ့. . ဒီနေ့မင်းတို့ပွဲက မိုက်တယ်ကွာ၊ တကယ်ကို တရားမျှတတဲ့ပွဲပါ၊ အဲဒါကြောင့် ငါတို့မိသားစုလိုက် လာပြီးအားပေးတာ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဟဲ့. . အထဲဝင်ကြလေ”

သိန်းနိုင်အပေါက်ဝကလွှမ်းအခေါ် မောင်တူးရဲ့ အော်တိုမွေးလေးနှစ်ယောက် ကြက်ကြော်တစ်ကောင်ကို တစ်ယောက်ကဆွဲလာပြီး တစ်ယောက်ကလိုက်လုနေလို့ သိန်းနိုင်မျက်လုံးပြူးပြီး. .

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . ဘုရားရေ အဲဒါ ကိုကြီးကျော် ဆက်ထားတာ ပြန်ပေးစမ်း၊ ဟဲ့. . ဟဲ့. . လုပ်ကြပါဦး”

ပျော်တော့ပျော်စရာပါပဲ သူငယ်ချင်းတွေမိသားစုကိုယ်စီနဲ့ ဒီပွဲကို တက်ရောက်ချီးမြှင့်ကြတယ်။ ခုလိုလေး စုံစုံလုံလုံတွေ့လိုက်ရတော့ မဝေးသေးတဲ့ သင်္ကြန်နှစ်တွေကို ပြန်လွှမ်းရတဲ့အထိပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သိန်းနိုင်ရဲ့ လက်ထောက်ဖြစ်ပုံရတဲ့ ချော်တစ်ကောက်လေးက. . .

“မမသိန်းရေ စတော့မလား”

“ညည်းဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဟိုးမှာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ”

ကျွန်တော်တို့ပါလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အခန်းနှစ်ခန်းကို ခန်းဆီးလိုက်ကာ အဝါရောင်ပုံစံတူ ချကာထားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ပြီးတော့. . အဲဒီတစ်ယောက်ကပဲ. . .

“အစီအစဉ်ကတော့ ကာယကံရှင် အမျိုးသားနှစ်ယောက်ကို မျက်နှာအဝတ်စီးပြီး ကျောခိုင်းထားမယ်၊ မမသိန်းနဲ့ ဒီက ညီမလေးက ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့အခန်းကို အသံတိတ်လေးနဲ့ဝင်ကြမယ်၊ အခန်းတံခါးပိတ်မယ်၊ အေးလုံးနေသား တကျဖြစ်ပြီးဆိုမှ အမျိုးသားနှစ်ယောက်ကို မျက်နှာစည်းတဲ့အဝတ် ခွာပေးလိုက်မယ်၊ ဟောဒီညာဘက်ကအခန်းကို အခန်းတစ်လို့အမည်ပေးပြီး၊ ဘယ်ဘက်ကအခန်းနှစ်လို့ အမည်ပေးထားတယ်။

ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလုံး အသက်ဝင်လာအောင် အထဲမှာထိုင်စောင့်နေတဲ့သူတွေလည်း ရင်ခွန်ခွင့်ရှိတဲ့အတွက် ရွေးချယ်တဲ့သူတွေက

ကိုယ်ဘယ်အခန်းယူမယ်ဆိုတာ အထဲကသူတွေကြားအောင် ပြောရမယ်၊ ကဲ.. . စကြမလား”

“အိုခေ.. . စမယ်၊ မိုက်တယ်.. . မိုက်တယ်.. . ဟေး.. . ဟေး.. . ဟေး.. . ၊ တောက်.. . ငါတို့တုန်းကလည်း အဲသလိုလုပ်သင့်တာ”

လေယူစကားကြောင့် စုလှိုင်က.. .

“အောင်မာ ရှင်က ဘယ်သူနဲ့ထည့်ပြီး ရွေးချင်သေးလို့လဲ ကဲ.. .”

“အား.. . နာတယ် ရှင်မရဲ့၊ ဟဲဟဲဟဲ ပျော်လို့ပါကွာ”

“ကဲ.. . ပြိုင်ပွဲစပါပြီ”

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်နဲ့ ထွန်းဦးကို အမည်းရောင်ပဝါ ရှည်တွေနဲ့ မျက်လုံးအမိက ဖုံးအောင်စည်းနှောင်ကြပါတော့တယ်။

“အားလုံးအသံတိတ်ကြပါ၊ ပြိုင်ပွဲဝင်နှစ်ယောက်ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး အားလုံးခပ်ခွာခွာနေကြပါ၊ ပြီးတော့.. . အားလုံးကျောခိုင်းထားကြပါ”

ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဝုန်းဝုန်း တုန်ခါနေပါတော့တယ်။ တစ်ညလုံး စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာ ထိပ်လန့်ခြောက်ပြာခဲ့ရတဲ့ပြိုင်ပွဲက အခုစတင်ပြီမဟုတ်လား၊ အားလုံးအသံတိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ ငြိမ်ကျသွားတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲ ချောင်းဟန့်သံသဲ့သဲ့၊ လေသံလောက်လေးနဲ့ တီးတိုးပြောသံပျံ့လေ၊ လမ်းလျှောက်သံ၊ အခန်းတံခါးချက်ချသံ၊ အဲ.. . လမ်းလျှောက်သံဆိုလို့ ယမင်းဒီမနက် ခွာချွန်ဖိနပ်ကလေး

စီးလာတာ စောစောက ကတောက်ကတက်နဲ့ ကြားနေရတာ ယမင်းခြေသံ၊ အဲဒီအသံက ဒီဘက်ခြမ်းလား၊ ဟိုဘက်ခြမ်းလား.. . ငါ့နှလုံးအဲဒီအသံကို သတိထားပြီးမှတ်လိုက်ရင် ယမင်းဘယ်အခန်း ဝင်တယ်ဆိုတာ အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်တဲ့ဟာ.. .

“ကဲ.. . မျက်နှာပေါ်စည်းထားတဲ့ အဝတ်တွေခွာပြီး ဒီဘက်လှည့်ကြည့်နိုင်ပါပြီ”

ကျွန်တော် ဣန္ဒြေတောင်မဆည်နိုင်ပဲ အတင်းချွတ်ခွာပြီး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ ထွန်းဦးက တည်ငြိမ်တဲ့ဟန်နဲ့ အသာအယာလှည့်ပြီးမှ အဝတ်ကိုဖြည်းဖြည်းချင်းချင်း ခွာချလိုက်တယ်၊ အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်ကို အရာရာစိတ်ချယုံကြည်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ခပ်ပင့်ပင့် ခပ်မြင့်မြင့်လေးကြည့်ပြီး.. .

“ငါ အခန်းနှစ်ကို ရွေးလိုက်ပြီ”

“ဟင်!.. .”

ကျွန်တော်လန့်ပြီးကြည့်တော့ ထွန်းဦးက.. .

“ဘာလဲ မင်းအရင်ရွေးမယ်လို့ ကန့်ကွက်ချင်သေးလို့လား၊ ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းထဲမှာ ဘယ်လိုရွေးရမယ်လို့ မကြေညာတဲ့အတွက် ဦးရာလူ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲ၊ ကဲ.. . ဟုတ်ရဲ့လား”

ထွန်းဦးက ဘေးမှာရှိတဲ့သူတွေကိုပါ သက်သေထူလိုက်တဲ့ အခါ အားလုံးကလည်းခေါင်းညိတ်ကြတော့ ကျွန်တော်လည်း ငြင်းစရာမရှိတော့ပါဘူး။

အဲဒီအခါမှာ ဒိုင်လုပ်ပေးတဲ့ မာမရှိန်းလေးက.. .

www.burmeseclassic.com

“ကဲ. . ဟိုဘက်က အခန်းနှစ်ကိုဆန္ဒပြုတော့ ဒီဘက်က အခန်းတစ်ဆိုတာ လက်ခံလား”

“လက်မခံလည်း ငါမှရွေးစရာမကျန်တော့တာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဆိုတော့ကာ ထွန်းဦးက. . .

“ဒါဆို အခန်းနှစ်ယူမလား၊ ငါ အခန်းတစ်ယူလိုက်မယ်”

ကျွန်တော် တကယ်ကိုရှက်မိပါတယ်. . ထွန်းဦးလောက်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိပဲ ပြိုင်ပွဲအနေအထားအရ ထွန်းဦးခေါ်ကစားတဲ့နောက် လေးဘက်ထောက်လိုက်နေရတဲ့အဖြစ် ဆိုတော့ကာ ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး. . .

“ရပါတယ် မင်းကြိုက်တာရွေးပါ၊ ကျန်တာ ငါယူမယ်”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ် လက်စသတ်တော့ မင်းက ကံကိုယုံပြီး ချေးပုံနင်းမယ့် အကောင်ပဲကွ၊ ငါ့နယ်. . အဟတ်ဟတ်”

ထွန်းဦးလေသံကြောင့် ကျွန်တော် နည်းနည်းသွေးဆူလာပြီး. . .

“နေစမ်းပါဦး. . ဘာမှမသိပဲ စွတ်ရွေးနေတာကရော ကံပဲ မဟုတ်ဘူးလား လဒရဲ့”

“ဟေ. . ခိုးပါကွာ၊ ဒီမှာ ငါဘာလို့ အခန်းနှစ်ရွေးသလဲ သိလား၊ ဒီမနက် ယမင်း ဒေါက်ဖီနပ်စီးလာတယ်၊ ခွာချန်နဲ့ကြမ်းပြင် ထိခတ်သံက ဟောဒီဘက်ခြမ်းက ထွက်ပေါ်လာပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတာ. . အခန်းနှစ်မဟုတ်ရင် ဘာလဲ၊ ဟားဟားဟားဟား. . .

ဟေ့. . ထွန်းဦး အခန်းနှစ်ကိုရွေးလိုက်ပြီ”

ကျွန်တော် ဒူးတွေညှုတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ယိုင်ထိုးလဲကျ မတတ်ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း ဟန်ကိုယုံဖို့ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကို ရအောင် တွယ်ကပ်ပြီး. . .

“ခိုင်မြဲ အခန်းတစ်”

“ဝေး. . ဟေး. . ကဲ. . အခန်းတံခါးဖွင့်ကြမယ့်ဟေ့”

ဘေးမှာ ငြိမ်ပြီးထိုင်ကြည့်နေတဲ့သူတွေ အုန်းခနဲထအော်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နောက်ကနေ တစ်ဟေးဟေးအော်လက်ခုပ်တွေတိုင်ပင်မှန်တီးပြီး အားပေးရင်း ကပ်ပါလာကြတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်တော့ပါဘူး။ တစ်ညလုံးမြင်မက်ထားတဲ့ သိန်းနိုင်ရဲ့ မိတ်ကပ်ထူလပျစ် မျက်နှာကြီးကိုပဲ မြင်ပြီး သေချင်စိတ်ပေါက်လာတော့တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ထွန်းဦး အခန်းတံခါး စခေါက်ပါတယ်။

အထဲက ချက်ဖွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဝေါခနဲ ထွန်းဖွင့်ဝင်သွားပါတော့တယ်။

“အား!.. .”

ထွန်းဦး၏ ငယ်သံပါအောင်အော်သံကြောင့် အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ အခန်းတစ်တံခါး ပွင့်လာပြီး. . ယမင်းကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာတော့. . ကျွန်တော်ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ ယမင်းကို အားကုန်ပြေးဖက်ထားလိုက်ပါကော့တယ်။

“သွားပါ။ ခုမ”

